

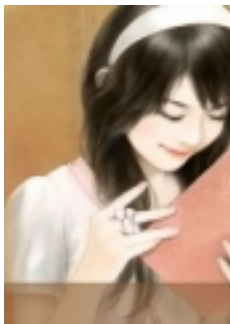
Đường Gia Tiểu Miêu

Contents

Đường Gia Tiểu Miêu	1
1. Chương 1: Tiểu Miêu Đi Lấy Quặng	2
2. Chương 2: Tiểu Miêu Bị Bắt	5
3. Chương 3: Tiểu Miêu Chơi Xấu	8
4. Chương 4: Tiểu Miêu Gặp Người Giàu	11
5. Chương 5: Tiểu Miêu Và Đình Đầu	14
6. Chương 6: Tiểu Miêu Gọi Điện Thoại	19
7. Chương 7: Tiểu Miêu Muốn Đóng Gói	22
8. Chương 8: Tiểu Kịch Trường Của Miêu Tể Và Đường Kính	25
9. Chương 9: Hồi Ưc 1	27
10. Chương 10: Hồi Ưc 2	29
11. Chương 11: Hồi Ưc 3	33
12. Chương 12: Hồi Ưc 4	36
13. Chương 13: Hồi Ưc 5	39
14. Chương 14: Hồi Ưc 6	41
15. Chương 15: Hồi Ưc 7	43
16. Chương 16: Hồi Ưc 8	46
17. Chương 17: Hồi Ưc 9	49
18. Chương 18: Hồi Ưc 10	54
19. Chương 19: Hồi Ưc 11	56
20. Chương 20: Hồi Ưc 12	61
21. Chương 21: Hồi Ưc 13	66
22. Chương 22: Hồi Ưc 14	69
23. Chương 23: Hồi Ưc 15	73
24. Chương 24: Hồi Ưc 16	78
25. Chương 25: Hồi Ưc 17	82
26. Chương 26: Hồi Ưc 18	85
27. Chương 27: Hồi Ưc 19	89
28. Chương 28: Hồi Ưc 20	94

Đường Gia Tiểu Miêu

Giới thiệu

Cô là một phóng viên, từ nhỏ cô đã có lý tưởng: trừng phạt gian ác, hành hiệp trượng nghĩa, cướp c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-gia-tieu-mieu>

1. Chương 1: Tiểu Miêu Đi Lấy Quặng

Trong chỗ sâu nhất của giếng mỏ.

Hơn hai mươi người thợ mỏ đang vùi đầu bắt tay vào làm việc vì cuộc sống, tuổi của bọn họ không đều nhau, từ những cậu bé mới mười lăm mười sáu tuổi đến những bác năm sáu mươi tuổi đều có, chỉ có duy nhất một điểm giống nhau chính là: bây giờ mọi người đều đang làm việc trong điều kiện cực khổ, đều làm những công việc nặng nhọc giống nhau.

Đây là ở 500 m dưới giếng mỏ, không có máy sấy, không có thử nghiệm bụi, thậm chí không có ai mang khẩu trang, mặt và răng của mọi người đều thành màu đen rồi, mà đây mới là kết quả của gần 2 giờ làm việc.

“Chú Dư à, bình thường các chú luôn phải làm việc dưới thời tiết oi bức thế này sao?”

Đang yên tĩnh, một tiếng nói trong treo cắt ngang bầu không khí yên ắng ở đây. Người đặt câu hỏi là một cậu bé, nhìn qua thấy cậu còn chưa đến hai mươi tuổi, vừa tới đây khai thác được một tuần, mấy ngày hôm trước đã bị xếp vào chỗ lấy quặng vất vả này, sau đó mới biết khai thác quặng thế này có thể được số tiền gấp đôi lương của mình, cậu bé không nói hai lời đã lập tức chủ động xin đi giết giặc nhảy xuống giếng mỏ làm việc.

—— có thể đoán được, khẳng định lại là một đứa nhỏ xuất thân nghèo khổ, vì một chút tiền mồ hôi nước mắt mà cái gì cũng có thể làm.

Người được gọi là ‘ Chú Dư ’ kia là người còn chưa đến năm mươi tuổi, vậy mà nhìn qua lại thấy như đã hơn sáu mươi tuổi rồi, chú ấy đã làm việc khai thác quặng ở đây được gần mười lăm năm, thân thể gầy gò giống như bộ xương khô, thường xuyên ho khan một trận, làm cho hai tên con trai dưới hai mươi tuổi đứng cạnh không nhịn được mà nhìn chú vài lần.

“Làm sao vậy, đứa bé này? Có mấy giờ mà cũng không nhịn được sao? Nói cho cháu biết, chúng ta phải làm việc trong môi trường thế này đây. Vậy cũng còn tốt chán, chứ nếu mà có gió thì làm sao mà chịu được.”

Cậu bé kia không nhịn được phản bác: “Nhưng mà khai thác than đá thế này yêu cầu phải có gió mới làm việc được, không thông gió sẽ không tốt đâu, độ bụi khẳng định cao hơn mức quy định, kết quả cuối cùng chính là những người thợ mỏ phải hít vào phổi một lượng bụi lớn, cháu nghĩ chúng ta khẳng định đang làm việc không đúng cách rồi!”

“Hừ! Nhỏ giọng chút! Cháu không muốn sống nữa hả?” chú Dư nhanh tay che miệng cậu lại, ánh nhìn kì quái: “Cháu đã từng đọc sách sao? Làm sao mà biết được nhiều như vậy? Gió à... có cái gì không đúng chứ?”

Cậu bé đó trợn to mắt, bỗng nhiên bật cười, lộ ra một hàm răng trắng: “Sao có thể được đọc sách chứ! Nhà cháu có cơm ăn no là đã tốt lắm rồi!”

“VẬY cháu...” Chú Dư nhìn cậu ta, luôn cảm thấy cậu bé này có vẻ không giống với những người khác.

Cậu bé này rất dễ nhầm với mọi người, trên người cậu có một cảm giác gần gũi bình dị, lúc đầu chú Dư cũng không nhận thấy cảm giác này, nhưng càng tiếp xúc với cậu, chú càng phát hiện ra: cậu bé này, thật là có cái gì đó không giống mọi người.

Cậu luôn đặt ra những câu hỏi hợp thời, nhiều vấn đề hỏi mãi vẫn không xong, mỗi vấn đề đều là tinh tế, từ vấn đề này đến vấn đề khác, tuy rằng lúc đầu mọi người đều không muốn nhiều lời, nhưng cậu luôn có biện pháp hỏi vòng vo, cuối cùng cũng khiến đầu óc của mọi người xoay vòng vòng vài lần, đáp án cứ bất tri bất giác như vậy mà bay ra.

Chú Dư nhớ đến lời những người trong thôn nói về bộ dáng của người từ thành thị làm việc trở về đây, họ đều không hên mà cùng nói đến một từ: khí chất.

Cả đời chú Dư chỉ sống ở nông thôn, ở mỏ quặng, chưa từng có cơ hội biết đến khí chất là thế nào, nhưng bây giờ, chú nhìn cậu bé bên cạnh này, đã có cảm giác: cái khí chất gì gì đó, cậu bé này có.

Rõ ràng cậu cũng giống tất cả những người thợ mỏ ở đây, khuôn mặt đen nhánh, quần áo trên người cũng cũ nát không chịu nổi, khi ăn cơm cũng ăn một cái bát to với rau dưa giống mọi người, ở dưới mỏ quặng bị bụi bay vào mắt chảy cả nước mắt mà vẫn dùng bàn tay bẩn thỉu lau đi. ((tieuduongtd.wordpress)) Duy nhất một điều không giống, có lẽ chính là đôi mắt.

Ánh mắt cậu thực sáng ngời, giống như sẽ vĩnh viễn không có u ám. Nhìn vào trong đó, thậm chí còn cảm thấy có gì đó thuần khiết, tràn đầy lực xuyên thấu, có thể đánh bại bóng tối, tỏa ra ánh sáng.

Chú Dư không nhịn được hỏi lại: “Cậu bé, cháu thực sự chưa từng đọc sách?”

“Chưa từng ạ” cậu cười trả lời, lúc nói chuyện luôn lấy tay xoa xoa mồ hôi trên trán, làm mặt mình chỗ thì dính bụi chỗ thì đen xì, rất giống một chú mèo hoang: “Tại cháu sợ mẹ đi làm thợ mỏ gặp nhiều nguy hiểm, cho nên cháu đã hỏi một số người trở về từ thành phố, nhờ họ dạy cháu một số việc.”

“Oh, vậy à.” Chú Dư gật gù đầu, nghĩ rằng một cậu bé tốt thế này mà phải ở đây làm cu li thì thật là đáng tiếc.

Đang nghĩ tới đó, chú Dư lại không nhịn được mà nặng nề ho khan. Bạn bè thợ mỏ xung quanh vội vàng lấy thuốc ra, trộn với một ít nước rồi đưa cho chú uống.

Cậu bé vỗ vỗ lưng chú: “Chú Dư à, chú phải cẩn thận nhé! Già rồi mà bị ho khan thế này thì không tốt đâu, nên đi bệnh viện kiểm tra chú ạ.”

“Bệnh cũ thôi mà, không sao đâu, đã đến phòng khám kiểm tra vài lần rồi, bác sĩ nói không có việc gì.”

Cậu bé nghĩ nghĩ, hỏi: “Vậy có chụp X quang phổi không ạ?”

“Có, hình như là chụp một lần rồi...”

Cậu bé kia không nói lời nào, trầm mặc một lúc, không nhịn được nói: “Chú Dư, lúc nào rảnh cháu sẽ đưa chú đi kiểm tra lại nhé, có thể là bệnh bụi phổi silic [1], nếu là giai đoạn đầu thì không sao, nhưng là giai đoạn cuối thì cũng phiền toái đó.”

[1] Bệnh bụi phổi Silic là tình trạng bệnh lý ở phổi do hít phải dioxit Silic (SiO₂) hoặc Silic tự do, dạng tinh thể. Dần dần tại phổi hình thành các hạt xơ, tổn thương ở mô kẽ, gây nên xơ hoá lan toả ở phổi và không hồi phục.

Chú Dư ngỡ ngàng nói: “Si.... Si gì cơ?”

“Bụi phổi Silic ạ. Đây là một bệnh nghề nghiệp của thợ mỏ, chủ yếu là do hít phải lượng bụi lớn khiến phổi bị tổn thương. Chia làm hai giai đoạn: giai đoạn đầu bị bụi phổi Silic chỉ cần chữa trị đúng cách sẽ không có nguy hiểm gì. Đến giai đoạn cuối thì không thể làm gì được, giống như người tàn phế, hơn nữa còn rất dễ mắc các bệnh về phổi khác, cuối cùng bởi vì hô hấp suy kiệt mà dẫn đến tử vong.”

Chú Dư trợn mắt há hốc mồm: “Cháu... Sao cháu biết được? Cậu bé à, cháu...”

Cậu bé bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười gượng khoát tay áo: “Đều là mẹ cháu nói cho cháu đấy ạ!”

“ ... ”

Chú Dư nghĩ, mẹ đứa nhỏ này cũng thật hiểu biết, oh, nhất định là phần tử trí thức trong truyền thuyết rồi.

Rốt cục cũng đến giờ ăn trưa.

Vì hiệu suất công việc, quản đốc còn tự mình mang cơm xuống, cùng mọi người ăn xong lại tiếp tục làm việc.

Cậu bé kia không nhịn được nói thầm: “Một ngày làm việc mười lăm giờ, vi phạm nghiêm trọng “luật lao động” rồi...”

Quản đốc hung hăng vung roi da lên, làm bụi bay mù mịt, tiếng roi da sắc nét khiến mọi người đều lo lắng đề phòng.

“Tên kia, chính là mày đó! Vừa rồi nói cái gì? !”

Chú Dư thở hốc vì kinh ngạc, không nhịn được giúp cậu giải thích: “Đứa nhỏ này là người mới tới thôi ... Anh Vương đừng chấp nhặt nó làm gì...”

Quản đốc được gọi là anh Vương kia đánh giá cậu bé từ trên xuống dưới một lượt, hung tợn mắng: “Để tự nó lại đây nói!”

Chú Dư lo lắng nhìn cậu, âm thầm nhéo nhéo tay cậu ấy, ý tứ là: người này không dễ chọc, cháu đừng có để mình chịu thiệt đấy.

Cậu bé kia quả nhiên hiểu biết cách làm người, lập tức cười cười, “Anh Vương à... Thực xin lỗi ạ, là em không hiểu chuyện... Kỳ thật em chỉ muốn hỏi một chút, tiền công của em...”

Lại là chuyện tiền! Anh Vương trừng mắt liếc cậu một cái: “Mày! Hôm nay không cần ăn cơm! Dám ăn cơm lão tử sẽ đuổi mày đi!”

Nói xong, lại quăng roi lên một cái, nghênh ngang mà đi.

Anh Vương kia vừa mới đi, cậu bé liền không nhịn được ‘ phi ’ một tiếng, một đám người ngay lập tức bịt miệng cậu lại.

“ô ô ô ô ô...” Cậu không nhịn được vung hai tay: “... Mọi người, mọi người muốn cháu nghẹn chết sao ...”

Chú Dư và mọi người buông cậu ra, thở dài. Đứa nhỏ này, thiếu chút nữa là gặp rắc rối rồi mà cũng không biết.

Cậu bé đi về chỗ mình, vừa cầm lấy bát cơm lên muốn ăn, lập tức bị người nào đó giành lấy cái bát.

“Còn muốn ăn sao?” Chú Dư mắng: “Bọn họ có thể đánh chết cháu đó!”

Cậu bé nhìn chú đầy chờ mong, giọng nói ủy khuất vang lên: “Nhưng mà, cháu rất đói...”

Đã bán sức lao động bảy tám giờ rồi, còn không cho ăn cơm sao, giống quân đội hoàng gia năm đó à!

“Thật sự không thể ăn được.” Chú Dư thở dài, “Anh Vương là người không thể đắc tội được đâu.”

“Vì sao ạ?”

Chú Dư thần bí kể sất vào lỗ tai cậu: “Trước kia có người đắc tội với hần ta, muốn kiện hần ta, kết quả bị hần... Dù sao thì cũng không thể trở về được nữa, những phóng viên điều tra chuyện này, nghe nói cũng không bao giờ thấy nữa...”

Mặt cậu bé biến sắc, trong mắt hiện lên ánh mắt không rõ tên, có chút khắc nghiệt, có chút lạnh lùng...

Chú Dư bỗng nhiên không nói gì, thần sắc cổ quái.

Cậu bé nhận ra chú khác thường, nghiêng đầu không nhận được hỏi: “Chú Dư, sao vậy ạ?”

“Cháu...” Chú ta nhìn cậu, biểu tình thực kỳ dị: “Cháu là một cậu bé mà, tại sao có thể bấm lỗ tai...?”

2. Chương 2: Tiểu Miêu Bị Bắt

“Cháu, ... Cháu là một cậu bé mà, tại sao có thể bấm lỗ tai...?”

Lời vừa nói ra, lập tức ‘phản phật’ một tiếng, tất cả mọi người xông tới, tiếng hét kinh ngạc liên tiếp nổi lên. (Phản phật: hán việt là “hô lap”.)

“Đúng vậy! Tại sao cháu lại có lỗ tai?!”

“Lỗ tai cũng rất đẹp đó... Không phải chỉ cô gái mới có thôi sao?”

“...”

Cậu bé kia kinh ngạc, nhưng là rất nhanh, cậu đã trấn tĩnh được. Về mặt bắt đắ dĩ kéo theo giọng điệu cầu xin: “Do mẹ cháu ạ! Trước cháu mẹ đã sinh được bốn người con trai, nên muốn sinh thêm một cô gái nữa, nhưng mà không biết bụng mẹ cháu tại sao lại thế, chỉ sinh được con trai chứ không sinh được con gái, cuối cùng bắt cháu phải bấm lỗ tai, coi như có một cô con gái trong nhà...”

“Ha ha ha ha ha...”

Mọi người cười cở dĩ, chú Dư còn cười đến chảy cả nước mắt, không nhận được nói: “Nhà người ta thì chỉ cần con trai chứ không cần con gái, nhà cháu thực là đặc biệt nhé!”

“Ai nha, con gái chính là cái áo bông tri kỷ của mẹ mà!”

Mọi người gật đầu: quả nhiên là cậu bé này đã bị người nhà nuôi thành cô bé rồi, khi nói chuyện cũng dùng giọng điệu dễ nghe như một cô bé vậy, cái tiếng ‘ai nha’ kia thật đúng là mất hồn mà...

Thừa dịp không khí tốt, mọi người rất nhanh đã ăn xong cơm, đương nhiên, chỉ có một mình cậu bé mặt mũi thanh tú kia là đứng nhìn mọi người ăn thôi. Cậu ở một bên buồn chán cũng không nhàn rồi, liên tục không ngừng mở miệng trò chuyện cùng mọi người, nói vòng nói vo cuối cùng cũng nói đến chú Dư.

“Chú Dư ở đây rất nhiều năm rồi đúng không ạ?”

“Đúng vậy! Khi mọi người đến đây thì chú Dư đã làm ở đây rồi!” Có người bắt đầu phụ họa.

Chú Dư cười ha ha, “Mười sáu năm rồi, chú làm việc ở đây.”

Cậu vội vàng nói một câu: “Ai nha vậy hẳn là đã phát tài rồi!”

“...” Chú Dư không trả lời, chỉ nở nụ cười.

Thê lương, bất lực, bao hàm bắt đắ dĩ đáng kể, đó là vết thương mà thời gian lưu lại cho chú.

Cậu bé sờ sờ cái mũi: “Dạ... Có phải cháu nói sai cái gì không ạ?”

“Không đâu, cháu không sai.” Chú Dư nở nụ cười: “Kỳ thật... Bắt đầu từ năm trước, chú đã không được nhận tiền công ...”

Mặt cậu bé đổi sắc.

Chú Dư chỉ chỉ những người bên cạnh khác: “Kỳ thật không chỉ có chú thôi đâu, bọn họ cũng vậy, ông chủ nói cuối năm nay sẽ phát cho tất cả mọi người.”

“Các chú tin hẳn ta sao?”

“Không tin, nhưng cũng không có cách nào. Tin tưởng hẳn, có lẽ còn có thể lấy được tiền, nếu không tin, thì cái gì cũng không có.”

Cậu bé không nói, rơi vào trầm mặc một lúc lâu, hô hấp càng trầm trọng dưới cái giếng mở trống rỗng này.

“Kỳ thật, các chú còn được coi là tốt rồi.” Bên kia có người nói, mang đậm giọng nói quê hương: “Ở thôn chú, có người đi hiến máu màu vàng, [1] có thể được hai thùng dầu, nhưng mà sau đó, đột nhiên qua đời ...”

[1] Huyết tương (plasma) là một dịch trong, màu vàng nhạt và vị hơi mặn. Huyết tương là thành phần quan trọng của máu, chiếm 55-60% tổng lượng máu. Độ nhớt riêng của huyết tương so với nước là 1,7-2,2. (Tiểu Dương: Chỗ này mình không hiểu chính xác lắm, họ đi hiến máu nhưng lại nói đến màu vàng, có lẽ là lấy huyết tương.)

Sắc mặt cậu bé kia rất cực đại biến.

Máu màu vàng.

Cậu rất hiểu đó là cái gì.

Đó là cuộc sống, là toàn bộ sức lực của một con người, so với máu càng trân quý, rút nó ra, chính là rút đi cuộc sống.

Con người, đôi khi, so với quỷ hút máu còn đáng sợ hơn nhiều lắm. Bởi vì tham lam, cho nên vô pháp vô thiên, không bỏ đến cực điểm.

**** *

Tám giờ tối, rốt cục đã xong một ngày làm việc.

Ra khỏi giếng mỏ, tất cả mọi người đều hấp hối, quá mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi. Chú Dư vẫn chăm sóc những người khác như mọi khi, anh Vương thì vẫn cầm roi đi quanh khu vực khai thác. Tiếng kêu, tiếng mắng, tiếng thở dốc, đây là sự thật tàn khốc.

Cậu bé kia thê thảm bước ra giếng mỏ, không cẩn thận bị vấp vào hòn đá dưới chân.

Có vật gì đó trong túi tiền rơi ra.

“Hả? Đây là cái gì vậy?” Chú Dư chỉ vào vật gì đó, nó có vẻ giống một cây bút, trên mặt có cái đèn nhỏ màu đỏ, vẫn đang không ngừng nhấp nháy.

Hai người đương trường sắc mặt đại biến.

Một người là chủ nhân của cái bút kia, một người chính là anh Vương.

Anh Vương hung hăng rút roi ra, xé rách yếm hầu hô lên ——

“Có phóng viên! ! Người đâu mau tới đây! ! ! Bắt lấy tên kia cho tao! ! ! Đoạt lấy bút ghi âm của nó! ! Trên người nó khẳng định còn có máy ảnh! ! Mau bắt lấy nó cho tao! ! !”

Cậu bé kia cầm lấy bút ghi âm bỏ chạy.

Trong nháy mắt mọi người đều ngây ngốc, cho đến khi nghe thấy tiếng nói nổ trời nổ đất của anh Vương, mọi người mới có chút giác ngộ. Nếu là mệnh lệnh của anh Vương, vậy cũng chỉ có: chấp hành.

Bắt lấy nó.

Mọi người bắt đầu vây quanh chặn đường cậu bé.

Tiếng gió, tiếng mắng chửi hỗn loạn, cứ vang lên phía sau.

“Không được chạy! ! !”

Một gã phía sau hung mãnh hét lên, tần suất vung roi cũng nhanh hơn một chút.

Tô Tiểu Miêu hừ lạnh một tiếng, dưới chân vù vù xé gió: không chạy ư? Không chạy thì mình là kẻ ngốc sao!

Làm một phóng viên, chạy trốn chính là muốn sống, những chuyện khác thì Tô Tiểu Miêu chỉ có công phu mèo quào, riêng có hạng mục trốn chạy này là đã luyện tập rất tốt. Năm đó khi cô còn ở cô nhi viện, chỉ cần cô nghịch ngợm gây chuyện, viện trưởng liền phạt cô đi chạy bộ, Tô Tiểu Miêu là một người điển hình

vết sẹo lành sẽ quên đau, không được vài ngày khẳng định sẽ phạm phải tật cũ, vì thế trong một thời gian dài liên tục bị phạt vòng vo như thế, đã tạo thành một vận động viên điền kinh cỡ quốc gia thế này.

“Hừ! Tôi bắt ta đi! Lão tử không sợ nói cho bọn mi, ảnh chụp ta có, ghi âm ta có, bọn mi chờ bị nhốt vào lồng sắt đi nhé!”

Trong lúc bỏ chạy, Tô Tiểu Miêu còn không quên quay đầu lại khiêu khích một chút, hết cách rồi, người này từ nhỏ đã thích những tình tiết võ hiệp, làm chuyện gì cũng không quên khiêu khích một chút, hơn nữa khi đang bị người ta đuổi đánh thế này, nhất định không thể thua khí thế được, chuyện về khí thế này nó đó thật là quan hệ chặt chẽ với thể diện nhé.

“Mẹ nó! Hôm nay nhất định phải bắt lấy nó cho tao!”

Quả nhiên, gã đang ở phía sau kia đã quá tức giận rồi.

Tô Tiểu Miêu nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy mình giống như hiệp khách cổ đại, trùng gian trừ ác, cướp của người giàu chia cho người nghèo, võ công rất cao cường, mỹ nam đến đều bỏ đi.

Vì thế cô đề cao âm lượng, hét lên ‘ đến nha đến nha mi tới bắt ta đi nào ’, trong khi đó cô cũng đang vận hành toàn bộ sức lực cơ thể mình vào đôi chân, xoát xoát xoát chạy vọt về phía trước, hận không thể có võ nghệ cao cường.

Nhưng mà có lẽ, hôm nay cô đã làm việc liên tục mười lăm giờ rồi, hơn nữa giữa trưa còn không ăn cơm, tuy rằng bình thường ngay cả chạy ba trăm vòng cô cũng không cần nghỉ ngơi, nhưng hôm nay, thể lực của cô xác thực có chút không theo kịp biến hóa.

Tô Tiểu Miêu không chú ý, chỉ cảm thấy dưới chân bị cái gì đó bắn vào, chân mềm nhũn, liền té lăn trên đất.

Trước mắt Tô Tiểu Miêu đen kịt lại: Ôi trời! Không phải lại cầu huyết [2] như vậy chứ? !

[2] Cầu huyết: chỉ những tình tiết cũ, lặp lại, hay gặp trong tiểu thuyết ngôn tình hoặc trong phim truyền hình.

Thực tế là, chuyện kế tiếp chính là phát triển theo kịch bản cầu huyết. Đằng sau có một gã xông lên, nắm lấy tóc cô. Tô Tiểu Miêu chỉ cảm thấy da đầu đau đớn bỏng rát, sau đó liền cảm giác có cái đó bung ra từ đầu mình.

Bộ tóc giả của cô, bị gã kia dùng sức kéo xuống.

Mái tóc dài mềm mại xõa xuống, như dòng thác nước chảy trong gió.

“Mẹ nó! Cưng nhiên là các bà các chị!”

Gã đó kêu lên, lập tức nắm lấy mái tóc dài của cô: “Tao ày chạy đây! Tao ày điều tra đây!”

Nói xong, roi da trên tay hất vung xuống mặt cô ——

Một tiếng súng vang lên.

Tất cả mọi người bất động.

Tô Tiểu Miêu thông minh nhìn quanh, đầu óc rất nhanh bay lộn: chuyện gì nhỉ? Bây giờ lại xảy ra chuyện gì thế này? Mình có thể trốn chạy sao?

Một người đi đến trước mặt cô.

Một đôi giày da xuất hiện trước mắt cô, logo của Gucci kia đập vào mắt cô, phản ứng đầu tiên của Tô Tiểu Miêu chính là: đôi giày này, xinh đẹp!

Tô Tiểu Miêu bị người ta đặt ở dưới thân, nhìn không thấy người trước mặt mình, nhưng dựa vào khả năng nghề nghiệp, cô có thể khẳng định: đó là một người đàn ông, hơn nữa lại còn dễ nhìn nữa cơ.

Tại sao à? Bởi vì anh ta có hào quang mạnh mẽ! Khí thế đó, là rất có khí chất nhé. Bạn ngẫm lại mà xem, một người đàn ông dùng đồ hiệu Gucci, một người đàn ông mặc quần tây màu đen, một người đàn ông đã dùng đồ hiệu Gucci lại còn mặc quần tây màu đen, có thể không đẹp trai sao? !

Tô Tiểu Miêu không nhịn được cổ sống cổ chết nâng mặt lên nhìn về phía trước, con gái mà không ngắm trai đẹp thì có phải là bỏ phí trai đẹp thành mớ bong bóng nổ tung không!

Vừa mới nhắc đầu, cô liền chống lại một đôi mắt lạnh như băng. Sắc bén, rất sắc bén, cực kỳ tức giận rồi, mang đến cảm giác áp bách thật lớn.

Trước mắt Tô Tiểu Miêu nhất thời trở nên đen kịt thăm nghĩ quỳ rạp trên đất giả chết: Mẹ ơi! Kịch bản này có cần cầu huyết như vậy hay không hả? !

“Buông cô ấy ra. ” Người đàn ông đứng bên cạnh một hàng người, người người mặc tây trang màu đen, trong tay mỗi người đều cầm một khẩu súng lục đen, người đàn ông kia đứng im mở miệng: “Buông cô ấy ra, bọn mày không có tư cách đụng vào cô ấy.”

“Vâng, vâng vâng, vâng vâng vâng vâng...” Anh Vương bị một loạt súng chỉ vào, nhất thời nói năng lộn xộn.

Tô Tiểu Miêu vỗ vỗ mông đứng lên, thuận miệng nói một câu với người đàn ông đứng trước mặt này: “Động tay, động súng, anh đã làm trái quy định sử dụng súng rồi đó! ...”

“Em câm miệng lại cho anh!” Ánh mắt người đàn ông đó buồn bã, tương đối lớn tiếng. Ngay sau đó đã nắm lấy thắt lưng Tô Tiểu Miêu đi về phía trước, một chiếc xe hơi màu đen đỗ phía trước, chiếc Rolls-Royce màu vàng nữ hoàng độc nhất vô nhị trong bóng đêm vẫn rực rỡ sáng bóng.

Người đàn ông kéo Tiểu Miêu lên xe, giọng điệu ảm ảm uy hiếp: “Chờ lát nữa anh sẽ đến tính sổ với em!” Nhấn nút, khóa cửa xe.

Tô Tiểu Miêu ghé sát vào cửa xe giống như con mèo nhỏ, móng vuốt lại không ngừng gãi lên cửa kính xe, miệng không cam lòng ồn ào: “Đường Kính! Đây! Đừng có mà cướp đoạt cơ hội phỏng vấn hiện trường của em nhé, chủ biên chờ em ngày mai giao bài đó! Ô ô ô anh là đồ dã man tàn bạo...”

3. Chương 3: Tiểu Miêu Chơi Xấu

Tô Tiểu Miêu bức bối nhìn ra ngoài từ cửa kính xe, chỉ thấy Đường Kính giật giật bạc môi, anh Vương kia liền bùm một tiếng quỳ xuống đất, nghĩ đến Tô Tiểu Miêu thật sự là phóng viên đi lấy tin tức lại run rẩy sợ hãi.

Đường Kính hơi hơi nghiêng người nói vài câu với một người đàn ông, Tô Tiểu Miêu biết người đó, anh ta là trợ thủ đắc lực của Đường Kính, Doãn Hạo Thư.

Chỉ thấy Doãn Hạo Thư cung kính gật đầu, nhìn theo khẩu hình thì thấy anh ta đang nói ‘thiếu gia, đã biết. ’, sau đó, Đường Kính xoay người, đi về phía Tô Tiểu Miêu.

Mở cửa xe, Đường Kính ngồi ở ghế sau, nói ra hai chữ mệnh lệnh với lái xe: “Về nhà.”

“Vâng, thưa thiếu gia.” Lái xe không dám chậm trễ, nhanh chóng khởi động động cơ.

Chiếc Rolls-Royce thẳng một đường vững vàng trượt ra ngoài.

Mắt phượng của Đường Kính đảo qua, mắt phượng nhìn thấy Tô Tiểu Miêu đang mang vẻ mặt cười cợt thật đắc ý. Đường Kính lạnh lùng nhìn cô một cái, bạc môi mím thật chặt, lộ ra vài phần xơ xác tiêu điều.

Tô Tiểu Miêu lộ ra bộ mặt nhiệt tình nịnh nọt chủ nghĩa tư bản, nhưng chủ nghĩa tư bản vẫn bắt khuất không chịu đầu hàng, cô nhìn anh lại cười: “Này...”

“Câm miệng. ” Đường Kính giật giật môi, giữa môi phun ra vài chữ uy hiếp: “Bằng không bây giờ sẽ ném em ra ngoài.”

“Anh sẽ không thả đâu.” Tiểu Miêu rất đặc ý vươn móng vuốt gãi gãi eo anh, “Anh có bệnh sợ bẩn, không thích chạm vào thứ gì bẩn thỉu, mà đã một tuần nay em chưa tắm rửa rồi đó ... Bây! Anh —— “

Lời còn chưa dứt, Tô Tiểu Miêu chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, cô bị người nào đó mãnh liệt bế lên đùi, hai chân mạnh mẽ bị tách ra, ngón tay thon dài của người đàn ông để ở * của cô, chuyển động lúc mạnh lúc nhẹ.

Tiếng nói khêu gợi nam tính vang lên, bay bay trong không gian thấp hẹp của chiếc xe: “... Em có muốn thử không?”

Đầu của Tô Tiểu Miêu như bị dội một quả bom, lập tức bị dọa không dám lên tiếng. Thoạt nhìn là biết người đàn ông này thật sự đã bị chọc giận mất rồi, ánh mắt Tô Tiểu Miêu chuyển chuyển nhanh như chớp, xem ra cô phải thông minh thêm một chút mới được.

**** * * * *

Chiếc Rolls-Royce tiến thẳng vào một biệt thự tư nhân.

Ban đêm có cảm giác mát mẻ trong lành, cây cối trong đình viện đều được làn sương mù bao phủ ngưng tụ thành giọt sương.

Đài phun nước bên cạnh ồ ồ tuôn chảy, dưới đài phun nước là một bức điêu khắc thiên thần Raphael màu trắng, dòng nước chảy ra từ lòng bàn tay của bức tượng điêu khắc đó, rồi hòa vào mặt hồ yên tĩnh.

Dưới bóng đêm, mặt hồ sáng lấp lánh, ánh trăng rơi xuống vầng nước, giống như ngọc trai bị phá vỡ.

“Thiếu gia, ngài đã trở về?”

Quản gia bước nhanh tiến lên, mở cửa xe cho anh. Theo sát phía sau Đường Kính là một cô gái dơ bẩn nhem nhuốc, mặc đồng phục của người thợ mỏ, cả khuôn mặt đều bị bụi bẩn làm đen kịt như mực, quần áo không chỉ bẩn thỉu, mà còn bị xé rách vài chỗ.

“Vị này là...” Trong thời gian ngắn quản gia không biết nên xưng hô như thế nào, quan sát nửa ngày sau đó bỗng kinh ngạc hô lên: “Thiếu —— thiếu phu nhân!”

“Chào! ... Tôi đã trở lại! ...” Về mặt của Đường thiếu phu nhân thật ra đang nhiệt tình dào dạt, nằm vùng lâu rồi nên ngay cả ngôn ngữ địa phương cũng chưa bỏ, một chữ ‘ tôi ’ vừa nói ra khỏi miệng, đã lộ ra một hàm răng trắng nhỏ, làm mấy người bên cạnh kia ngây ngốc.

“Thiếu phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị tốt ...” Quản gia vội vàng dẫn đường.

“Không cần phải để ý đến cô ấy, hôm nay cứ để cô ấy đói chết đi!” Người đàn ông kia nắm chặt eo cô, mạnh mẽ kéo cô lên lầu, khiến Tô Tiểu Miêu chỉ có thể chảy nước miếng trong lúc đang nghĩ đến một bàn toàn đồ ăn ngon.

Đường Kính nhanh chân kéo cô lên tầng, đá văng cửa phòng ngủ, sau đó ‘ phanh ’ một tiếng lấy tay đẩy cửa lại. Bàn tay dùng sức đẩy mạnh Tô Tiểu Miêu vào phòng tắm, nước ấm trong bồn tắm đã sớm được xả đầy.

Đường Kính vẫn mang vẻ mặt không thay đổi chút nào nhìn cô: “Tắm rửa, sau đó đi ra ngoài.”

Con mẹ nó! Thực dọa người! Đường đường là một phóng viên chuyên nghiệp, lại phải thẳng thắn với một tên gian thương này sao, còn có đạo đức nghề nghiệp nữa không hả ? !

Ai dà, thật sự rất muốn nói như vậy ...

Tuy rằng trong lòng Tô Tiểu Miêu không phục, nhưng miệng vẫn phải nói lời ngon ngọt giả dối, lập tức đón ý hòa theo lời anh: “Biết rồi, biết rồi, em tắm ngay đây, em tắm ngay đây mà...”

“Anh cho em thời gian là nửa giờ đó.” Đường Kính nâng cổ tay nhìn đồng hồ, trên khuôn mặt tuấn mỹ chẳng có chút biểu tình gì, “Đừng nghĩ đùa giỡn nữa đấy, hôm nay tâm tình của anh không tốt đâu, sẽ không bỏ qua cho em.”

Thân ảnh thon dài của người đàn ông biến mất ở ngoài cửa, Tô Tiểu Miêu nặng nề mà thở ra một hơi.

Chậm rãi cởi quần áo, thân thể trắng nõn bị bao bọc bởi đồng phục thợ mỏ dần dần lộ ra, Tô Tiểu Miêu nhìn mình trong gương, không nhận được sờ lên mặt mình.

“Aizz, đồng phục của thợ mỏ đúng là đồng phục mà, tên kia thật sự không bị đồng phục mê hoặc...”

**** *

Nửa giờ sau, cửa phòng tắm mở ra, một cô gái đi ra từ bên trong.

Áo ngủ màu trắng, lộ ra xương quai xanh tinh tế, vừa tắm rửa xong nên sau tóc vẫn còn nhỏ giọt nước, phân tán trên vai đầu cô. Da cô rất trắng, hai chân thon dài cân xứng, mà điểm hấp dẫn người khác nhất chính là đôi mắt của cô, ánh mắt trong suốt như chứa nước, dường như vĩnh viễn không có phiền não, vĩnh viễn cũng sẽ không bị bóng tối xâm chiếm.

Khóe mắt của Đường Kính vừa nhìn tới cô, không nhận được đã nghĩ muốn đi nhanh qua đó trực tiếp đè lên người cô rồi tính sau, nhưng không được, dù có xúc động đến mấy, vẫn phải nhận xuống, anh không muốn làm tổn thương cô.

Tô Tiểu Miêu nhìn người đàn ông đang bất động trước mặt, tầm mắt chỉ chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, hai tay không ngừng thao tác trên bàn phím.

Nghĩ một chút, Tô Tiểu Miêu quyết định lấy một sự bình tĩnh, chống lại ngàn sự biến động, trước tiên sẽ đi vào con đường nhu tình.

“Tức giận à?” Cô lại gần đó, ngồi lên đùi anh cọ cọ, “Này, đừng giận nữa nhé? Em có thể giải thích mà.”

“Được, vậy thì em giải thích đi!” Đường Kính rút ra một tờ giấy từ tập tài liệu, bên trên chỉ có vài chữ ít ỏi, là mấy chữ mè nheo của Tô Tiểu Miêu, “Em nói với anh là em được gửi đi bồi dưỡng thêm, kết quả thì sao hả? À? Kết quả chính là một mình em đi đến nơi quỷ quái đó!”

Tô Tiểu Miêu bực tức: Này này, cái gì gọi là ‘nơi quỷ quái’ hả, nơi đó có gió mát trăng thanh đây nhé...

Giọng điệu của Đường Kính thực xơ xác tiêu điều, “Tại sao không nói cho anh biết, nói!”

“... = = + + + “

Chẳng lẽ nước Mỹ tấn công Iraq cũng phải báo cáo với anh hả? Phóng viên chúng tôi cũng phải có bí mật chứ!

Đương nhiên rồi, những lời thật lòng thế này làm sao có thể nói với anh được ...

Tô Tiểu Miêu cọ cọ lên mặt anh, ra chiều đầu tiên chính là đánh vào tâm lý: “Chỉ là em sợ anh lo lắng thôi mà...”

Nhưng chính sách dùng bộ mặt nhu tình thế này hiển nhiên là cô đã dùng quá nhiều rồi, thế nên Đường Kính đã sinh ra kháng thể miễn dịch từ lâu, chiêu đó hoàn toàn vô dụng.

“Tô Tiểu Miêu, em nói xem đây là lần thứ mấy em lừa anh rồi! Trường hợp giống như hôm nay, nếu anh không tới kịp, em có thể thế nào? Em có nghĩ tới không!”

Tô Tiểu Miêu nhanh miệng tiếp lời: “Em đã nghĩ rồi mà, nhiều nhất là bị đánh một chút thôi, giết người diệt khẩu cũng phải tốn chút thời gian mới được, em cũng có hai cái đùi mà, nhất định sẽ tìm cơ hội chạy trốn...” Cô cũng không phải ngu ngốc, bị bắt được khẳng định sẽ tìm cách chạy trốn thôi...

Đường Kính tái xanh cả mặt, nói đạo lý với cô gái này quả thực là đàn gảy tai trâu, anh không biết có phải là mắt mình có vấn đề gì không, vì sao lại chỉ để ý đến cô gái này thế, mà căn bản là cô ấy còn cố tình không cần!

Cô ấy chỉ biết tin tưởng ý nghĩ của mình, tin tưởng vào hai cái đùi của mình thôi, cô ấy biết mình thực thông minh, nghĩ mình có thể đối xử lạnh lùng, trong mắt cô ấy, có lẽ anh thật sự chẳng được tính là gì.

Bỗng nhiên Đường Kính đứng lên, ánh mắt cô đơn.

“... Có lẽ anh quá lo lắng rồi.”

? ? ?

Tô Tiểu Miêu còn chưa kịp phản ứng lại, điện thoại di động của Đường Kính đột nhiên reo lên, anh nhận điện thoại, nói chuyện vài câu với người gọi rồi tắt máy, nắm chìa khóa xe trên bàn chuẩn bị rời đi.

Chuông báo thức trong đầu Tô Tiểu Miêu mãnh liệt kêu lên, kinh nghiệm lâu năm nói cho cô biết, bây giờ Đường Kính thực sự rất tức giận, nếu không bắt lấy cơ hội làm cho anh mềm lòng, vậy thì hai tháng tới nhất định anh sẽ lấy lý do “Công việc quá bận” để thực thi bạo lực gia đình chiến tranh lạnh.

Nếu bây giờ Tiểu Miêu nằm ra sàn lăn lộn kêu “Em đau quá, oa oa, anh không thể bỏ lại em được.”, thì Đường Kính tuyệt đối sẽ ném cho cô một câu “Đau chết cũng mặc kệ em”.

Giả chết, đây là một môn kỹ thuật. Mà Tiểu Miêu của chúng ta, nghiêm nhiên chính là chuyên gia về phương diện này rồi.

“Đường Kính... Em thấy đau một chút...”

Hàng lông mi dài rủ xuống, hơi hơi cắn môi dưới tạo tư thế rất cảm động, trong giọng nói không có cố ý tân trang, động tác cũng chưa có chút khoa trương nào, nếu cứng rắn nói mấy năm nay Tô Tiểu Miêu có cái gì tiến bộ, thì chính là thủ đoạn đối phó với Đường Kính đã tăng tiến một đường dài.

Đi tới cửa, tay của Đường Kính đang cầm nắm cửa chuẩn bị rời đi bỗng nghe thấy tiếng kêu mỏng manh yếu ớt phía sau, anh dùng năng lực hàng năm phân tích bằng biểu báo cáo tài vụ để cẩn thận phân tích, phán đoán xem dưới giọng điệu mảnh mai kia có che dấu thành phần giả dối nào không, sau vài phút đấu tranh đành phải buồn bực thừa nhận mình vẫn không thể an tâm về cô gái này, vì thế lại quay người đi vào phòng.

“Đau thế nào? Anh giúp em nhìn xem...”

Nhìn ánh mắt dần dần trở nên ảm áp của Đường Kính, nhìn người đàn ông này đang ngồi xổm xuống nhìn eo của mình vừa rồi bị người ta nắm mạnh, Tô Tiểu Miêu biết được mình lại giành chiến thắng một lần nữa. Thế là Tiểu Miêu của chúng ta không nhịn được trong lòng lại uly phụng lăm lăm một lần nữa: =v= Bạn nhỏ Đường Kính à, thế giới của người lớn bây giờ đang rất phức tạp đó nhé...

4. Chương 4: Tiểu Miêu Gần Người Giàu

Đường Kính không nói nữa, chỉ cuộn áo ngủ của Tô Tiểu Miêu lên, cẩn thận nhìn nơi cô đang che đi.

Một vết thâm tím, ửng ửng còn có vết máu nhỏ, xem ra cũng đau đây. Đường Kính nhíu mày: thật đúng là cô ấy chưa nói dối...

Sát ngôn quan sắc (nhìn mặt đoán ý) luôn luôn là tiền vốn tăng thêm dũng khí cho Tô Tiểu Miêu để cô có gan đấu trí với gian thương, cô biết Đường Kính và cô bây giờ đang xung đột, con mắt của Tiểu Miêu chuyển vòng vo, nhanh chóng tranh thủ đồng tình vì mình: “Không chỉ bị cắt phần ăn, mà còn có bị đánh nữa, anh không biết cái tên anh Vương kia đâu, thấy ai không vừa mắt liền đánh họ, em cũng chẳng hiểu, đánh người có thể làm cho hần có thịt ăn sao? Em đã chạy nhanh lắm rồi đó, thế mà vẫn bị hần quăng ột roi, nhưng mà đau chết đi được ấy! Cái cảm giác này à! Đường Kính, anh nhất định phải bị đánh một lần mới biết được! ... Ách, đương nhiên, chắc là anh không thể có cơ hội thử nghiệm rồi = =. Còn có, anh hãy nghe em nói đã...”

Tô Tiểu Miêu nói thao thao bất tuyệt cứ như trận đại hồng thủy đổ xuống năm 98, [1] Đường Kính nghe cô nói, cũng không chấp cô làm gì.

[1] Năm 1998, ở sông Trường Giang, Trung Quốc đã phải chịu một trận đại hồng thủy rất lớn.

Người đàn ông lấy một cái hòm thuốc trong phòng ngủ, lấy nước muối sinh lý ra, dùng miếng bông có tẩm nước muối sinh lý nhẹ nhàng lau miệng vết thương của cô. Động tác của anh rất nhẹ, nhưng cảm giác đau đớn nơi miệng vết thương vẫn làm cho Tiểu Miêu không nhịn được thở hắt.

Đường Kính lập tức dừng tay, “Rất đau à?”

Tô Tiểu Miêu là người thông minh, nở nụ cười: “Không đau.”

Đường Kính nhìn cô một cái, không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt lại càng mềm mại hơn, hỗn loạn rất nhiều tình cảm không thể nói nên lời.

Đối với người tên Tô Tiểu Miêu này, anh không thể hiểu hết được. Cô có trăm ngàn bộ mặt, nhiều khi mười câu cô nói thì chín câu rưỡi không phải là thật, người thường rất khó phán đoán rốt cuộc câu nào mới là lời nói thật của cô, nhưng anh hiểu, nguyên nhân vì hiểu cô, cho nên mới hết sức luyện tiếu.

Cô khoa trương kêu lên đau đớn thì khẳng định là giả, bởi vì anh biết, khi nào cô thật sự đau, thì chưa bao giờ nói ra, không chỉ sẽ không nói ra, mà còn có thể cười như không có chuyện gì để mọi người nghĩ cô vẫn bình thường.

Đường Kính trầm mặc, Tô Tiểu Miêu cũng không nói tiếng nào nữa.

Anh như thế này là tốt nhất với cô, biểu tình đau lòng không nói ra trên mặt anh làm trong lòng Tô Tiểu Miêu đã hạnh phúc lại rồi rầu: Bà nó nữa, gặp được loại đàn ông ngây thơ thế này, lão tử cũng cảm thấy ngưỡng chừng đùa giỡn với lưu manh... =____=|||

Tô Tiểu Miêu chớp chớp mắt, vừa ngẩng đầu lên đã thấy mặt mình đang kề sát vào một người.

Hình dáng đường cong rõ ràng, tất cả đều nói không thể tha cho cô được, người kia bình thường thì rất bình tĩnh nhưng giờ đã biến mất toàn bộ, chỉ khi ở cùng cô, anh mới có thể cho cô xem.

“Mấy ngày này không được dính vào nước, anh sẽ bảo bác sĩ Thiệu kiểm tra cho em mỗi ngày.”

Đường Kính cuối cùng cũng mở miệng nói với cô, động tác băng bó vẫn không dừng lại, nhanh nhẹn nhanh chóng, cuốn chặt, tay nghề của anh cũng tốt lắm, so với chuyên nghiệp thì càng chuyên nghiệp.

Trước tình huống thế này anh cực kỳ dịu dàng, thu hết ánh mắt sắc bén lại, có khi Tô Tiểu Miêu nghĩ anh giống như yêu quái trong tiểu thuyết, có vô số phân thân, làm cho người ta kính sợ, làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta mê luyến, lại làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

... Được rồi, tuy rằng cô không thể không thừa nhận, sợ anh chỉ là người khác thôi, cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ thấy sợ anh cả. =____=|||

Chuyện này thật sự không thể trách cô, cô luôn luôn táo bạo, không sợ trời không sợ đất hơn nữa càng không sợ Đường Kính. Bởi vì biết sớm hay muộn thì anh cũng mềm xuống thôi, sớm hay muộn cũng có thể thoả hiệp với cô.

Tô Tiểu Miêu cầm lấy cốc nước tinh khiết bên cạnh cứ ừng ục ừng ục mà uống, lúc này mới miễn cưỡng ngừng lại nhếch miệng ngây ngô cười: các bạn à, ở gần một người giàu có cũng chẳng dễ dàng đâu nhé, ở gần một người vừa ngây thơ vừa giàu có thì, bà nó nữa, lại càng không dễ dàng đâu! Nếu không tin các bạn cứ thử mà xem aizz aizz aizz...

**** *

Tô Tiểu Miêu ngây ngô cười ngây ngô cười nên cũng quên luôn mình đang uống nước, Đường Kính đã băng bó xong vết thương cho cô, vừa nhắc đầu, nhất thời đã đổ một thân mồ hôi lạnh, không nhận được hỏi: “Em khát lắm hả?”

“Hử... ?” Cô mèo nhỏ ngốc nghếch hiển nhiên còn chưa hoàn hồn: “Không khát a...”

“Em uống hơn nửa bình nước tinh khiết kia rồi đó ...” Cả bình chứa được 18. 9L, hơn nửa bình chính là...

Đường Kính nhìn bộ dáng bị nước làm tròn vo của cô, đầu chảy đầy mồ hôi: cô gái này rốt cuộc có phải người bình thường không chứ? ...

Tô Tiểu Miêu đặt cốc nước trong tay xuống, vẻ mặt hối hận: “Ai bảo anh không cho em ăn thịt chứ, cả ngày nay em còn chưa được ăn cơm đấy.”

“...” Uống nhiều nước như vậy mà còn nuốt trôi thịt nữa sao...

Đường Kính đứng lên, ra ngoài bảo quản gia đem bữa tối vào phòng ngủ. Chỉ chốc lát sau, toa ăn đã được quản gia đẩy vào, thịt miếng to thịt miếng nhỏ bày đầy ra đĩa làm cho Tô Tiểu Miêu hạnh phúc đến mức suýt nữa thì rơi lệ.

Tô Tiểu Miêu hạnh phúc ăn thịt, Đường Kính ngồi bên cạnh cô, từ từ thở dài: “Tô Tiểu Miêu, làm vợ chồng với em anh thực lỗ vốn.”

Tiểu Miêu ăn thịt ăn cơm, thuận miệng hỏi: “Hả? Tại sao cơ?”

Người đàn ông cười cười: “Em mới đói bụng một ngày thôi, nhưng anh đã bị em làm đói bụng nửa tháng rồi đó.”

Cô có tư chất thông minh, làm sao mà không có khả năng hiểu ý tứ của anh chứ. Tô Tiểu Miêu liếc ánh mắt trắng dã, nửa cười nửa không: “Cảm thấy lỗ vốn à? Vậy anh có nghĩ đến chuyện không làm vợ chồng nữa không?”

Cô cố tình trêu chọc anh, nhưng anh lại không giận dữ như cô tưởng tượng, mà ngược lại còn thần nhiên cười, tiếp lời cô: “Không làm vợ chồng sao, vậy làm bạn tình cũng tốt, em thấy thế nào?”

“= =+++...”

Bạn Tô Tiểu Miêu luôn luôn trấn định tự nhiên cũng không thể không bị câu này của anh làm kinh hoảng, ngụm sữa đang uống cũng tắc nghẹn trong cổ họng, trong lòng bị phần rít gào: nhà tư bản quả nhiên đều là mặt người dạ thú! Về phần tư tưởng bản chất và độ dày của da mặt thì dân lao động bình thường như chúng ta không thể so sánh được đâu!

Sau khi nói ra câu như tiếng sấm khùng khiếp đó, ngón tay thon dài của Đường Kính còn trượt một đường theo đường cong bóng loáng trên lưng Tô Tiểu Miêu, rồi đột ngột dừng lại vuốt ve xương hình con bướm của cô. [2]

Tô Tiểu Miêu ngừng một giây, không nói cái gì. Cúi đầu, tiếp tục ăn thịt, trong lòng cảm thán: gần người giàu có quả nhiên là phải hy sinh một chút sắc tướng rồi =_____ =

Người đàn ông đứng sau vòng tay ra ôm eo Tô Tiểu Miêu, vùi đầu xuống cổ cô, bạc môi khê hôn lên xương quai xanh xinh đẹp của cô, cái hôn đó khiếm Tô Tiểu Miêu ngứa ngứa.

“Anh rất nhớ em.”

Tiếng nói nam tính lướt qua tai cô, quả tim của Tiểu Miêu cuối cùng cũng mềm nhũn, gương mặt, khuôn mặt tuần mỹ của anh gần ngay trước mắt cô, có cảm giác đẹp đẽ không giống thực.

**** *

...

Sáng sớm, ánh mặt trời dịu dàng tiến vào phòng ngủ, không gian màu trắng lầy dính hương vị hạnh phúc.

Người đàn ông dần dần tỉnh giấc, mở mắt ra, thấy vợ đang nằm trên cánh tay mình, yên lặng ngủ, có một cảm giác nói không nên lời, làm cho người ta động tâm.

Người đàn ông đó nghiêng người, khê hôn xuống khóe môi vợ mình, xúc cảm mềm nhẹ cũng khiến cô gái tỉnh dậy, nhấp nháy lông mi rồi mở hai mắt ra.

“Tỉnh?”

“À...”

Cô gái đó đang muốn ngồi dậy: “Em đi chuẩn bị bữa sáng.”

Người kia lại ấn người cô xuống, vẻ mặt tươi cười xấu xa: “Không vội, sáng sớm làm một chút vận động rèn luyện thân thể cũng tốt...”

Cô gái mặt đỏ ửng, thẹn thùng.

Đó là một tình cảm nhẹ nhàng rung động vào sáng sớm.

...

Khụ, loại tình tiết lãng mạn thường thấy trong tiểu thuyết ngôn tình như thế, đương nhiên là... Sẽ không phát sinh trên người bạn Tô Tiểu Miêu của chúng ta rồi =____=|||

Trên thực tế là, khi Đường Kính tỉnh dậy vào sáng sớm, sờ sang bên cạnh người, đã là người đi nhà trống từ bao giờ.

Lấy đồng hồ báo thức ra nhìn, mới bảy giờ sáng, Đường Kính nhặt áo ngủ tối qua rơi xuống sàn, đi vào nhà tắm một lúc rồi tức giận xuống tầng.

“Cô ấy đâu?”

Quản gia thấy thiếu gia nhà mình xuống tầng, vội vàng nói: “Thiếu phu nhân sáu giờ đã ra khỏi nhà, nói là phải đi giao bài cho chủ biên.”

Sáu giờ...

Đường Kính đau đầu nhức óc: tình lực của cô gái này đúng là không phải tốt bình thường rồi... Có lẽ tối hôm qua anh nên bắt nạt cô thêm một chút mới đúng...

Bằng lương tâm mà nói, trừ bỏ hành động bất thường ra, cô gái Tô Tiểu Miêu này thật sự là vô cùng dễ nuôi. Cô không có khuyết điểm như những cô gái bình thường, không kiêu ăn không khó tính, cơ bản là không có khái niệm đối với vật chất tài phú, cho cô cái gì ăn thì cô ăn cái đó, ăn cơm đi làm ngủ, tác phong trong cuộc sống tốt chẳng mấy khi khủng hoảng, là một cô gái năng động trong thế kỷ mới. Ngoài những vết bầm tím và bị thương ngoài da khác, cô chưa bao giờ bị bệnh, tuy rằng trông cô có vẻ hơi gầy, nhưng tình lực hơn người.

Đường Kính bất đắc dĩ nở nụ cười.

Cô thông minh như vậy, cho dù không có anh cô vẫn có thể sống tốt và vui vẻ, cô tốt như vậy, làm cho anh cũng không biết mình nên yêu cô như thế nào mới đúng.

5. Chương 5: Tiểu Miêu Và Đình Đầu

Tuy rằng Tô Tiểu Miêu ra khỏi cửa lúc sáu giờ nhưng khoảng hơn bảy giờ cô mới đến được công ty. Biệt thự của Đường gia này không phải nằm ở trung tâm thành phố, mà là ở ngoại ô, bởi vì Đường Kính vốn thích yên tĩnh, không thích ồn ào, cho nên nơi ở của Đường gia và công ty của Tô Tiểu Miêu có một khoảng cách rất xa.

Sau đó, một vấn đề tùy theo mà đến: Tô Tiểu Miêu mỗi ngày đi làm như thế nào?

Chuyện này với người có ô tô, du thuyền, máy bay phản lực tư nhân và nhiều loại phương tiện giao thông khác như Đường Kính tiên sinh mà nói thì căn bản chẳng phải là vấn đề gì, còn có thể thuê lái xe.

Nhưng, từ khi Tô Tiểu Miêu kiến thức được cái gì gọi là ‘đưa vợ đi làm’, thì có đánh chết cô cũng không muốn đổi mặt với chuyện đó nữa.

Vì sao ư? Được, chúng ta hãy cùng xem lại cảnh tượng Tô Tiểu Miêu là ‘phu nhân cao quý đi làm’ một lần nhé ——

Sáng sớm.

Trước cửa công ty, một chiếc Rolls Royce bóng loáng từ từ dừng lại.

Một người mặc đồng phục lái xe bước xuống, khoanh tay đứng thẳng ở một bên, lễ phép ngả mũ.

Ngay sau đó quản gia ngồi ở ghế sau cũng đi ra, cung kính mở cửa xe.

Khi những người ngồi trong xe đi ra, còn dùng một tư thế cúi đầu theo tiêu chuẩn 90 độ cung kính nói:

‘ thiếu phu nhân đi thông thả. ’

—— nếu bạn thấy một cảnh tượng như vậy, bạn có thể sẽ nghĩ như thế nào?

Căn cứ vào phản ánh của dân thường trên toàn thế giới, nói chung là sẽ không có gì ngoài ‘ tâm lý hận thù ’ cả ——

“Hừ, cô ta là người của kẻ có tiền chứ gì, ăn no không có chuyện gì mới rêu rao khắp nơi hả, bà nó, thật là muốn đập cho cô ta một phát...”

Sau đó, nhân dân lao động trong phạm vi một trăm mét xung quanh đây sẽ đoàn kết nhất trí khinh miệt, chuyện này đối với Tô Tiểu Miêu mà nói chính là một vấn đề lớn!

Cô là một phóng viên, phóng viên dựa vào cái gì mà có cơm ăn chứ? Chính là dựa vào trụ cột quần chúng khắp nơi! Mà bây giờ, cô còn chưa xâm nhập vào bên trong quần chúng, vậy mà đã làm nên mâu thuẫn nội bộ rồi, đó chẳng phải là trái với hành động nghề nghiệp thường ngày sao?

Cho nên, sau khi Tô Tiểu Miêu được kiến thức một lần trận thế có hoa không có quả đó, cô đã dùng lời lẽ nghiêm khắc mà biểu đạt lập trường của mình với Đường Kính: không được phép đưa đón em đến công ty! Nếu không em sẽ bãi công, mặc kệ anh đó!

Đường tiên sinh vừa nghe xong tâm thần đã nhộn nhạo: được, không cần làm gì nữa, anh nuôi em.

...

May mắn Đường Kính không phải là một người không phân rõ phải trái, đối với chuyện đưa đón bà xã này cũng không quá mức cường cầu, Tô Tiểu Miêu thường xuyên giáo huấn anh ‘ Lý thuyết chim sẻ ’, nói cho anh biết thật ra cô chỉ là một con chim sẻ, không thể cứ mạnh mẽ nhốt chim sẻ vào cái lồng vàng lộng lẫy được. Đó không được coi là bảo vệ động vật nữa, mà phải là bóp chết chủ nghĩa tinh thần tự do nhân đạo, thực chất đó chính là bộ mặt thật của chủ nghĩa cường quyền!

—— không thể không công nhận khả năng nói hươu nói vượn của Tô Tiểu Miêu thật sự rất cao...

Mà Đường Kính thì sao?

Tuy rằng ngoài mặt Đường Kính cũng không tỏ vẻ gì, nhưng thực tế thì trong lòng luôn nhộn nhạo, anh yêu cô ở điểm nào? Chính là cái bộ dạng chim sẻ đó. Bằng không anh sẽ chỉ cho Tô Tiểu Miêu lúc nào cũng phải ở trong nhà làm phu nhân cao quý, việc gì cũng không phải nhúng tay, chỉ đến khi chồng trở về thì mới chạy ra đón và ngọt ngào kêu một tiếng ‘ ông xã...’, Đường Kính tất nhiên không thể làm như thế được.

Có điều Đường tiên sinh hiển nhiên không biết Tô Tiểu Miêu đi làm như thế nào, cuộc sống của cô hoàn toàn khác với quy luật tuần hoàn của người bình thường, đi ngủ thì muộn hơn cả tiểu thư, thức dậy còn sớm hơn cả con gà, hơn nữa Đường Kính bị huyết áp thấp, sáng sớm thức dậy muộn, cho nên dù sáng sớm Tô Tiểu Miêu có ra ngoài giết người phóng hỏa anh cũng không biết.

Đương nhiên rồi, Tiểu Miêu của chúng ta làm sao có thể làm trái với luật hình sự của nước nhà chứ, cho dù vi phạm một chút luật giao thông cô cũng không làm được...

Tô Tiểu Miêu không thích những chỗ giao thông đông người; Tô Tiểu Miêu cũng không thích đi xe đạp, không phải vì cô không biết đi, mà là nếu đã đặt chân lên bàn đạp thì cô sẽ ngại dừng lại...

Thế nên, Tô Tiểu Miêu không đi làm bằng xe buýt và tàu điện ngầm, cũng không phải đi xe đạp mà là ván trượt...

Không thể không nói trình độ trượt ván của Tô Tiểu Miêu là số một, tuyệt đối phù hợp với tiêu chuẩn của tuyển thủ cấp quốc gia, tốc độ nhanh, tính ổn định cao, đương nhiên, độ mạo hiểm và tính nguy hiểm cũng không thấp (...), nhưng! Xét về tổng thể, nó vô cùng thích hợp với phương thức sinh tồn của Tô Tiểu Miêu.

Ngày hôm nay, khi Tiểu Miêu trượt ván tới công ty đã là hơn bảy giờ, con mắt cô chuyển trái chuyển phải một lượt: thật tốt quá, bảo vệ đang bắt cá! Tô Tiểu Miêu cúi đầu nghĩ cứ như vậy mà trượt vào công ty thôi, thật tiện quá đi...

Đúng lúc đó, chợt nghe thấy phía sau có tiếng quát lớn: “Tô Tiểu Miêu ——! Trong công ty cấm trượt ván trượt ——! ! !”

Tiếng quát đó có hiệu quả đe dọa chẳng kém chút nào, Tiểu Miêu nhất thời không chú ý, lão đảo vài cái đã bổ nhào xuống đất.

Đáng ghét! Ban ngày ban mặt mà dám kêu đại danh của cô hả.

Sau khi đứng lên xoa xoa cái mông đáng thương, thấy rõ đó là ai, Tô Tiểu Miêu nhanh tay ‘xoát xoát xoát’ nhét vội cái ván trượt vào ba lô, không kịp quan tâm đến cái mông nhỏ vừa bị ngã đau mà đã phe phẩy cái đuôi chạy lên, về mặt nhỉnh nọt: “Đinh Đầu! Chào buổi sáng nhé!”

“Tô Tiểu Miêu! Vài ngày không thấy da mặt cô lại dày lên nhỉ!” Một ông già ước chừng hơn năm mươi tuổi đang nhéo tai cô, động tác có chút giống cha đang đánh con.

“Đau đau đau đau đau ——” Tô Tiểu Miêu không dám phản kháng, cố gắng chịu đựng, miệng bắt đầu xin khoan dung: “Ông chủ à, tôi không dám!”

Người có thể làm Tô Tiểu Miêu chịu thua cũng không nhiều, Đường Kính được tính là một người, nhưng nguyên nhân Đường Kính có thể khống chế được Tô Tiểu Miêu có hơn nửa là dựa vào roi da + kẹo ngọt dễ dỗ, trị được phần ngọn chứ chẳng trị nổi phần gốc, bình thường thì không quá vài ngày cô lại ra ngoài gây chuyện, cho nên quan hệ của Tô Tiểu Miêu cùng Đường Kính hàng năm luôn dao động tuần hoàn thể này ‘gây chuyện —— bị đánh —— cầu xin tha thứ —— tiếp tục gây chuyện’.

Mà Đinh Đầu, cũng nằm trong số người không nhiều lắm có thể chân chính khống chế được Tô Tiểu Miêu.

Đinh Đầu tên thật là Đinh Diên, năm mươi lăm tuổi, cả đời công tác trong giới báo chí, hiện đang là tổng biên tập một tạp chí của tập đoàn News Corp.[1] xét về chức vị, ông chính là người lãnh đạo trực tiếp của Tô Tiểu Miêu. Tại sao một người tài giỏi nổi tiếng thế này lại có quan hệ với Tô Tiểu Miêu chứ? Chuyện này còn phải nói từ lúc Tô Tiểu Miêu vừa mới vào công ty.

Tô Tiểu Miêu hai mươi hai tuổi tốt nghiệp đại học, có tiêu chuẩn chung của sinh viên, đó là ‘tiêu chuẩn ba cao’: mục tiêu cao, lý tưởng cao, nhiệt tình cao. Đơn giản mà nói, chính là ‘tôi có thanh xuân tôi làm chủ’.

Cho nên, sau khi Tô Tiểu Miêu tốt nghiệp ngành báo chí, cũng có lý tưởng cao giống đại đa số các sinh viên, mang hồ sơ của mình nộp vào công ty tin tức lớn nhất cả nước: Tập đoàn tin tức toàn cầu.

Mà điểm khác biệt giữa Tô Tiểu Miêu với người khác là, vận may của cô luôn tốt hơn người bình thường một chút. Vì sao chứ? Đó là bởi vì gương mặt Tô Tiểu Miêu có tính lừa gạt rất cao.

Lại nói tiếp, xét về bề ngoài, tuyệt đối không ai có thể liên hệ giữa Tô Tiểu Miêu với mấy từ ‘đánh nhau chạy trốn’ cùng một chỗ cả. Đại đa số những người lần đầu tiên nhìn thấy cô, tuyệt đối chỉ có ý nghĩ như thế này: Sao? Cô kia mà là cô gái đáng hoàng hả? Cô gái này mới là đáng hoàng nhé! Khi cô cười rộ lên lông mi sẽ cong cong, mắt to chớp chớp, lộ ra hai hàm răng trắng nhỏ đáng yêu, hơn nữa cô gái này không nói dối nhé, nói chuyện rất ngọt, dễ dàng có thể chinh phục người xung quanh. Cho nên, Tô Tiểu Miêu thuận lợi thông qua phỏng vấn, sau khi tốt nghiệp trực tiếp bước chân vào tập đoàn tin tức.

Người phụ trách tuyển dụng nguồn nhân lực không biết, bây giờ và cả sau này nữa, Tô Tiểu Miêu nhiều lần được lãnh đạo trực tiếp quan tâm.

Giống như tất cả những người mới đến, trong ba tháng thực tập Tô Tiểu Miêu chỉ cần làm mấy việc như ‘bưng trà, đổ nước, quét rác’, cho dù có theo người khác ra ngoài chạy tin tức, thì thực chất cũng chỉ là đổi một nơi khác mà tiếp tục ‘bưng trà đổ nước quét rác’ mà thôi. Không thể không nói khả năng nguy trang tính tình của Tô Tiểu Miêu là vô cùng mạnh, trong thời gian thực tập, cô không có oán giận một câu, làm việc chịu khó miệng lại ngọt, chịu một nhọc không cầu báo đáp, thế nên đồng nghiệp và thủ trưởng đều nhất trí khen ngợi, cô thuận lợi thông qua kì thực tập.

Sau đó, lớp vỏ nguy trang dần dần bóc ra, một Tô Tiểu Miêu chân chính bắt đầu thức tỉnh.

Sau khi thông qua kì thực tập, công việc đầu tiên của Tô Tiểu Miêu nằm trong bộ phận tin tức giải trí, phụ trách chạy tin tức trong giới giải trí. Tô Tiểu Miêu đối với chuyện như ‘ai ai ai ở đó thế’ ‘anh này và cô kia đang có tình ý với nhau’ ‘ai lại nhận được giải thưởng điện ảnh’ hoàn toàn không có hứng thú, cho nên ngay lần đầu tiên chạy tin tức đã chế ra phiên toái lớn.

Lần đó, Tô Tiểu Miêu phụ trách chạy tới Liên hoan phim Berlin lấy tin tức về nữ minh tinh được đề cử trao giải, toàn bộ hành trình Tô Tiểu Miêu đều miễn cưỡng, không muốn quan tâm đến một vấn đề nào hết, nhưng vị trí của cô lại không tốt chút nào, hàng thứ nhất, quá bắt mắt, máy ảnh ở phía trước cứ như cái

cọc tiêu dựng thẳng lên ấy. Nữ minh tinh trên đài kia có lẽ vì muốn biểu hiện sự thân thiện của mình, chủ động cười nói với Tô Tiểu Miêu: “Cơ hội đặt ra câu hỏi, sẽ để lại cho vị phóng viên ngồi thứ nhất này.”

Tô Tiểu Miêu ách xì 1 cái, khoát tay nói: “Không cần đâu, cô đem cơ hội đó cho người khác đi.”

“...”

Nữ minh tinh có chút cứng ngắc, nghĩ rằng cô phóng viên này thật sự không hiểu biết, nhưng trên mặt vẫn cười như gió xuân, kiên nhẫn hỏi: “Vị tiểu thư này, không cần khách khí.”

Tô Tiểu Miêu nghĩ rằng lão tử khách khí cái gì hử? Tôi sợ đầu óc cô yếu kém không trả lời được vấn đề của tôi thôi.

Ai ngờ vị nữ minh tinh này có lẽ đã phát hỏa mất rồi, cứng rắn muốn Tô Tiểu Miêu đưa ra vấn đề, tính tình của Tô Tiểu Miêu nổi dậy, nói lời thật lòng: “Tiểu thư, tôi không có hứng thú với cô.”

Một câu, không khí xung quanh nổ tung, ai cũng muốn cô nói ra rõ ràng.

Tô Tiểu Miêu thật sự bị cuốn lấy không có cách nào nữa, chỉ có thể lười biếng chậm rãi nói: “Một minh tinh dựa vào cái gì để có cơm ăn? Dựa vào cái mặt a. Vị tiểu thư này, tôi xinh đẹp hơn cô, lại trẻ tuổi hơn cô nữa chứ, thế thì tôi còn có hứng thú gì với cô hả? Cũng không phải muốn làm Brokeback...” [2]

...

Theo đạo lý, xảy ra tình huống lớn thế này, là phải ăn xử phạt rồi, tuy nhiên, Tô Tiểu Miêu lại chẳng bị phê bình một chút nào. Vì sao vậy? Bởi vì cô vẫn xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, thậm chí còn hoàn thành nhiệm vụ vượt mức nữa.

Đúng ra là phải phóng vấn cảm nghĩ của nữ minh tinh khi được đề cử, nhưng Tô Tiểu Miêu thần thông quảng đại, thật sự còn đào ra tin cô ấy đạt giải là chuyện đương nhiên! Có ảnh chụp có thông tin, chứng có giấy trắng mực đen vô cùng xác thực, bài viết vừa được đăng, lượng tiêu thụ tạp chí đó lập tức tăng lên gấp đôi. Cho nên ai có tức giận đến phát hỏa cũng không có lý do chính đáng mà chửi lên đầu Tô Tiểu Miêu, cứ như vậy một lần lại một lần, người quản lý cuối cùng cũng phải kêu khóc với lãnh đạo trong một hội nghị dành cho những quản lý cấp cao: chủ nhiệm, thực xin lỗi, tôi thật sự là không quản nổi cái cô Tô Tiểu Miêu kia...

Chủ nhiệm nghĩ ngay, được thôi, không để ở tin tức giải trí, thì để vào bộ phận tin tức chính trị cũng tốt. Kết quả là không đến một tháng, quản lý bộ phận tin tức chính trị cũng khóc...

Cứ như vậy, ngày qua ngày, năm này qua năm khác, cô gái tên Tô Tiểu Miêu này, rốt cục cũng khiến ột người chú ý.

Chính là Đinh Diên.

Vào một ngày Đinh Đầu quyết đoán hạ lệnh: điều Tô Tiểu Miêu đến bộ phận tin tức xã hội.

Bộ phận tin tức xã hội, bởi vì nội dung đa dạng rộng khắp, phỏng vấn có tính khó khăn, nơi phát ra có tính phức tạp, từ trước tới nay nó luôn bị kêu là bộ phận khó nhất, từ khi được Đinh Diên tự mình lãnh đạo. Bộ phận tin tức xã hội ngày càng phát triển, làm việc có hiệu quả hơn, bình thường khi cảnh sát cần phóng viên phối hợp đều tìm đến Đinh Diên.

Sự thật chứng minh Đinh Đầu không hổ là Đinh Đầu, ngày đầu tiên Tô Tiểu Miêu đến bộ phận tin tức xã hội, về mặt Đinh Đầu từ ái hỏi: “Đã mua bảo hiểm nhân thọ chưa?”

Về mặt Tô Tiểu Miêu không hiểu trả lời: “Mua rồi.”

“Tốt lắm,” Đinh Đầu đưa một phần văn kiện tới trước mặt cô: “Nhiệm vụ đầu tiên của cô, điều tra tin tức tập đoàn Huy Hoàng hối lộ giới chính trị. Đương nhiên, nếu cô lo lắng thì có thể từ chối.”

Tô Tiểu Miêu đoạt ngay lấy phần văn kiện đó, cứ như có được một kho tàng: “Tôi làm!”

Đinh Diên nhìn bóng dáng Tô Tiểu Miêu ưỡn ngực ngẩng đầu chạy ra ngoài, về mặt âm u gió lạnh: tiểu nha đầu, tôi không tin không thể khống chế được cô.

Nhiệm vụ khó khăn đó, Tô Tiểu Miêu phải tốn ba tháng.

Trong ba tháng ấy, Tô Tiểu Miêu phát hiện, phóng viên trong bộ phận tin tức xã hội đều là thần thông quảng đại, các vụ bê bối, hành vi nguy hiểm có hại cho xã hội, đều bị tung ra ánh sáng thông qua máy ảnh và cây bút của họ. Cuối tuần nào bộ phận tin tức xã hội cũng có một cuộc họp, khen ngợi những phóng viên đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Vì thế suốt ba tháng, 12 ngày cuối tuần, Tô Tiểu Miêu đều ngồi ở vị trí đầu tiên, trơ mắt nhìn từng người được đứng lên nhận khen thưởng, chỉ có cô là không có, Đinh Đầu mỗi lần đều nói ‘ai chưa được khen ngợi cũng đừng nản lòng, tôi tin tưởng các bạn có thể! Tôi tin tưởng các bạn sẽ không làm tôi thất vọng!’, phải nghe nhiều lần ‘tin tưởng’ của Đinh Đầu như vậy, Tô Tiểu Miêu lần đầu tiên bắt đầu sốt ruột, cảm giác này giống như là một đứa bé đang được người lớn chờ mong ấy, nhưng mãi mà không thể hoàn thành mong đợi của người lớn, vì thế rất sợ sẽ có một ngày sẽ không được ai chờ mong nữa. Vậy nên cô đã quyết tâm, đột nhập vào công ty để lấy tư liệu, trong lúc chạy trốn thiếu chút nữa cô đã bị người ta bắt được, nhưng may mắn cô phản ứng linh hoạt chạy trốn nhanh, không bị đánh tới, chính là cuối cùng bị người ta dí súng vào cổ ==

Đúng lúc đó, cảnh sát đến, theo sau là toàn thể nhân viên trong bộ phận tin tức xã hội. Đinh Đầu đến cứu cô, Tô Tiểu Miêu lập tức chìa tư liệu ra cho ông như bảo vật, hét to: “Ông chủ! Tôi hoàn thành!”

Toàn thể nhân viên trong bộ phận tin tức xã hội cho cô một tràng pháo tay vô cùng nhiệt liệt, Đinh Đầu sờ sờ mặt cô, từ ái nói: “Tiểu Miêu, nhân viên được khen ngợi cuối tuần này chính là cô, ba tháng nay cô đã vất vả rồi, cô gắng của cô chúng tôi đều nhìn ra.”

Làm thế nào để hình dung không khí hiện trường lúc đó? Đó chính là loại cảm giác tìm được tổ chức...

Tô Tiểu Miêu thật cảm động. Có cảm giác được an ủi, được thừa nhận, lòng tự trọng rất cực chiếm được thỏa mãn, kính trọng đối với Đinh Đầu lập tức bay lên mức cao nhất trong lịch sử. Từ nay về sau, Tô Tiểu Miêu nguyện làm trâu làm ngựa dưới chướng của Đinh Đầu, lá gan chịu ảnh hưởng được xây dựng càng ngày càng nhỏ, thái độ đối với Đinh Đầu cơ bản chính là ‘đánh không đánh lại mắng không mắng lại’.

— tuy nhiên, nói đến cứu Tô Tiểu Miêu, thì số lần Đường Kính cứu tuyệt đối hơn Đinh Đầu rất nhiều, vì sao Tô Tiểu Miêu sẽ không bị cảm động chứ? À, đó là bởi vì bạn Đường Kính của chúng ta dùng phương pháp không đúng! Nhìn Đinh Đầu mà xem, trong lòng ném một cái roi, trên tay lại chứa đầy kẹo, dẫn tới Tô Tiểu Miêu một lòng muốn nhận kẹo. Mà Đường Kính thì sao, trên tay cầm roi, trong lòng lại thả kẹo. Rõ ràng không xuống tay được với Tô Tiểu Miêu lại còn muốn mắng cô, cuối cùng người không đành lòng chính là anh, Tô Tiểu Miêu chỉ thấy được cái roi trên tay anh, sợ tới mức chạy trốn chết còn không kịp, cái mông không thể cảm động a!

Cho nên ngạn ngữ nói: gừng càng già càng cay. Đạo lý này thật sự là rất sâu sắc...

Chú thích:

[1] News Corporation (tên rút gọn là News Corp.) là tập đoàn truyền thông lớn thứ ba trên thế giới (sau Công ty Walt Disney và Time Warner) vào năm 2008, và đồng thời là tập đoàn giải trí lớn thứ ba thế giới vào năm 2009.

[2] Brokeback: Hán Việt là Đoạn Bối, ở đây muốn nói Tiểu Miêu không phải đồng tính mà yêu cô mình tính.

Brokeback Mountain (tạm dịch là Núi Brokeback) là phim Mỹ của đạo diễn Lý An (Ang Lee) được trình chiếu vào cuối năm 2005.

Phỏng theo một truyện ngắn của tác giả E. Annie Proulx (từng đoạt giải Pulitzer), Brokeback Mountain nói đến mối tình giữa hai chàng cao bồi ở miền Tây Hoa Kỳ vào những thập niên 1960, 1970, 1980. Bộ phim được dàn dựng cùng với nền nhạc của phim là tiếng đàn ghi-ta có âm hưởng lúc thì sâu lắng, lúc thì phóng khoáng và lãng mạn.

6. Chương 6: Tiểu Miêu Gọi Điện Thoại

Đi theo Đinh Đầu vào văn phòng tổng biên tập, Tô Tiểu Miêu lập tức bỏ rất nhiều thứ trong ba lô của mình ra như hiện dang vật quý: ảnh chụp hiện trường, phim ảnh, ghi âm, ảnh chụp bí mật, Video, bài phỏng vấn và văn bản dự thảo.

Ừm, khá đầy đủ.

Tô Tiểu Miêu ngẩng đầu ưỡn ngực đứng trước bàn làm việc, trên tay có thành tích công tác, quả nhiên lúc này sống lưng có thể thẳng hơn bình thường.

Đinh Đầu hơi nâng mắt lên, híp mắt thấy Tô Tiểu Miêu đang nhìn mình cười hắc hắc, biểu tình viết rõ lên vẻ mặt ‘ mau khen ngợi tôi đi! Mau tới khen ngợi tôi đi nào! ’.

“...”

Đinh Đầu thở sâu. Không thể không nói về mặt kia của Tô Tiểu Miêu thật đúng là không phải đặc ý bình thường...

“Ừm, không tệ, ” xác thực đáng giá khen ngợi, nghĩ một chút, Đinh Đầu vẫn thấy lo lắng cho cô, mở miệng hỏi: “Có bị thương không?”

“Không có,” Tiểu Miêu khoát tay: “Va va chạm chạm bình thường thôi mà, không thành vấn đề.”

“Cô vất vả rồi.” Đinh Đầu khẳng định đầy đủ thành tích của cô, làm cho Tô Tiểu Miêu mừng rỡ đến mức cả người đều lắc lư lắc lư, tuy rằng ngày thường nhìn qua thái độ của Tô Tiểu Miêu chính là một bộ ‘ đi con đường của mình, những người có xe thì cứ đi đi ’, nhưng Đinh Đầu xem như đã nhìn ra, Tô Tiểu Miêu có lòng tự trọng rất cao, thua cái gì thì thua chứ không thể thua tự tôn, thế nên Đinh Đầu luôn vui lòng cho cô phần thưởng tinh thần.

—— muốn nói đến chuyện này, thì không thể không kể đến Đường Kính. Sở dĩ Đường Kính không khiến Tô Tiểu Miêu phục mình, là vì anh làm hoàn toàn ngược lại. Đặc tính công việc hàng ngày của Đường tiên sinh làm cho anh phải đào tạo người và sử dụng người, đối với cấp dưới anh cũng thường cho họ rất nhiều phần thưởng vật chất, vì thế anh cũng áp dụng toàn bộ đối với Tô Tiểu Miêu, khiến cho Tiểu Miêu khổ không nói nổi, mà chính anh lại còn thật sự nghĩ lại: muốn đào tạo cô ấy sao mà khó như vậy chứ...

“Tiểu Miêu, buổi chiều cô đến bệnh viện một chuyến đi, nghe nói nhiều thợ khai thác quặng có tình trạng thể chất kém, đêm qua đã phải chuyển đến bệnh viện rồi, cô hãy đưa thêm tin này vào để thực hiện một loạt tin tức nhé.”

“Được, tôi đã biết!” Tô Tiểu Miêu đang cao hứng, sự nhiệt tình với công việc cũng tăng vọt.

“Buổi sáng tôi sẽ xem bài viết của cô, sau đó cô sửa lại một chút, tranh thủ để trước giữa trưa có thể gửi bản thảo đi.”

“Vâng, tôi biết rồi!”

Tô Tiểu Miêu gật đầu, sau đó đi ra văn phòng tổng biên tập.

Vừa bước vào bộ phận tin tức xã hội của mình, Tô Tiểu Miêu đã bị đồng nghiệp vây lấy.

“Tiểu Miêu!”

“Miêu Miêu Miêu Miêu! !”

“Miêu Tề! ! !”

Tiếng sau lớn hơn tiếng trước, xét về tình cảm và biểu hiện, có thể thấy được ngày thường bạn Tô Tiểu Miêu của chúng ta được mọi người yêu mến như thế nào, thật sự là một trụ cột tốt của quần chúng.

Các anh em cùng nhau xông lên, Tô Tiểu Miêu chỉ cảm thấy có vô số dấu tay trên người mình, trong lòng nhất thời chột vui chột buồn, vui là vì cô vừa hoàn thành xuất sắc công việc và được khen ngợi, buồn là vì bộ phận tin tức xã hội này toàn là đàn ông, phương thức biểu đạt trong lúc kích động của họ cũng chẳng khác quấy nhiễu tình dục là mấy... Một vòng sờ xuống dưới, giấy tờ trên bàn công tác xô lệch, quần áo lao

động rối loạn, trên người còn có những dấu tay không rõ, Tô Tiểu Miêu nằm úp sấp ở trên bàn bị ép đến mức không thở nổi.

Tiểu Lâm, phóng viên ảnh từ trước đến nay vẫn thường cùng tổ với cô kích động tát một cái vào lưng cô, dặt giọng rống: “Miêu Tể, cô thật là thần kỳ! ! ! Làm thế nào mà tra được! ! ! Cô đi lâu như vậy, mọi người còn tưởng cô bị bắt rồi đấy! ! !”

“May mắn ấy mà, tôi chỉ may mắn thôi...”

Trên mặt Tô Tiểu Miêu thì cười hì hì, nhưng trên thực tế bị anh ta chụp vào lưng thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, nhe răng trợn mắt đầy bị thương, trong lòng hung hăng chém Tiểu Lâm vài dao: đồ thần kinh, mạnh tay như thế làm gì! Hôm qua tôi vừa bị Đường Kính giáo huấn ở trên giường đấy, toàn thân đều là vết thương, tôi không cha không mẹ a, vậy... cả người đau nhức thế này, có thể kêu khổ với ai đây...

Có điều, phóng viên Tô vẫn không phản đối với công việc, vất vả cả buổi sáng, hoàn chỉnh lại đồng tin tức kia, trước lúc giữa trưa đã kịp gửi bài đi rồi.

Trở về từ văn phòng tổng biên tập, thuận tiện đi vào toilet, trở lại bàn làm việc của mình cô lại thấy điện thoại hiển thị cuộc gọi nhỡ.

Lại nói tiếp, Tô Tiểu Miêu có một đặc điểm, đó là không có chút yêu thích gì với cái điện thoại cả, lúc trước dùng di động cũng là do Đường Kính mạnh mẽ nói ‘dám không cần thì đêm nay đừng ngủ nữa!’, vì thế Tô Tiểu Miêu mới phải ầm ầm ực ực mà nhận lấy. Theo lời của Tô Tiểu Miêu thì chính là, từ nay về sau, cô đã bị vướng vào dây xích điện tử rồi, hoàn toàn không có tự do! Tuy nhiên, Tô Tiểu Miêu chính là Tô Tiểu Miêu, tiếp điện thoại hoàn toàn xem tâm tình, một khi người nào đó gọi điện thoại không đúng lúc, cô sẽ chỉ làm như không phát hiện, tránh ra, không tiếp.

Nhưng, từ sau khi Đường Kính bị cô làm tức giận một lần, Tô Tiểu Miêu bắt đầu ngoan hơn, cũng không dám không tiếp điện thoại của Đường tiên sinh nữa.

Lần đó, bởi vì có công việc phải hoàn thành gấp nên Tô Tiểu Miêu đã ở lại tòa soạn làm ca đêm, bực bội trong người, vì thế cô đem tất cả khó chịu đổ lên đầu Đường Kính, quyết tâm không nhận điện thoại của anh, cuối cùng cô tắt luôn điện thoại đi. Tô Tiểu Miêu bĩu môi: hừ, có bản lĩnh thì anh tới một mình một mình đấu đi.

Không nghĩ tới lại có chuyện xảy ra sau đó. Mười năm phút đồng hồ sau, nhân viên an ninh của tập đoàn tin tức đã cảnh báo, tiếng nói phát ra khắp tòa nhà: chú ý chú ý! Các đơn vị chú ý! Tập đoàn tin tức bị một quần thể không rõ xâm nhập! Hoàn nghi là thế lực xã hội đen gây nên! Yêu cầu các đơn vị nhanh chóng rút lui khỏi...

Trong lúc tiếng nói ấy phát ra, Tô Tiểu Miêu đang cầm đầu bút máy vặn óc suy nghĩ bản thảo, vừa nghe thấy tiếng cảnh báo ấy, nhất thời bị kích động... Đời này cô còn chưa được thấy qua bộ dáng của xã hội đen! Đang muốn chạy ra đi xem náo nhiệt thì đột nhiên có năm, sáu tên mặc tây trang đen chạy vào trói tay cô lại, nhét vải bông vào miệng, sau đó bị họ dẫn ra ngoài.

Chờ Tô Tiểu Miêu được dừng lại, cô đã bị tống vào ghế sau của một chiếc ô tô. Cô còn chưa kịp phản ứng gì, đã nghe thấy giọng nói của một người đàn ông chậm rãi vang lên: “... Ngay cả điện thoại cũng dám không nhận, em muốn tạo phản hả?”

Hồn vía Tô Tiểu Miêu lập tức bị bay đến Thái Bình Dương: giọng nói này, người đàn ông này...

Đường Kính đối với Tô Tiểu Miêu, có thể nói là dung túng, bình thường cô ở bên ngoài gây sóng gió Đường Kính cũng không quản cô, nhưng mà một khi anh thực sự bị chọc giận, thì hậu quả đó vẫn rất nghiêm trọng. Vì thế một lần đó, Tô Tiểu Miêu ngồi trong Rolls-Royce lần đầu tiên bị dạy dỗ đến lệ rơi đầy mặt, kêu cha gọi mẹ, hoàn toàn kiến thức được một mặt âm u của Đường Kính, lúc này đây kết quả giáo dục đó khiến Tô Tiểu Miêu sợ hãi đến tận chỗ sâu nhất trong linh hồn, thế cho nên một thời gian dài sau đó Tô Tiểu Miêu cứ thấy chiếc Rolls-Royce là đã thấy cái móng đau nhói theo phản xạ có điều kiện, thật sự là bị anh giáo huấn mà sợ a...

Sau chuyện đó, Tô Tiểu Miêu ngã một lần, đã tổng kết được một kinh nghiệm sâu sắc: người khác gọi đến có thể không nhận, nhưng Đường Kính mà gọi thì tuyệt đối không thể không nhận, chẳng những phải nhận,

mà còn phải ‘nhanh tay’ ‘lập tức’ nữa cơ, bằng không thân thể của mình có thể bị đau đau a ...

Cho nên lúc này, khi Tô Tiểu Miêu thấy cuộc gọi nhờ đó của Đường Kính thì lập tức gọi lại.

“A lô? Xin hỏi chị là ai ạ?” Tiếp điện thoại cũng không phải Đường Kính.

“Tôi là Tô Tiểu Miêu, ” Tô Tiểu Miêu lo sợ : “Tôi tìm Đường Kính.”

“Xin chờ một chút,” trợ lý cầm điện thoại đi vào phòng họp, cúi người cung kính nói với người đàn ông đang ngồi trong cuộc hội nghị: “Đường tiên sinh, điện thoại của vợ anh.”

Người đó nhướn mày: kể ra cô ấy cũng biết điều, còn biết gọi lại.

“Hội nghị tạm dừng khoảng mười phút.”

Sau khi trầm giọng nói với mọi người, người đàn ông đó đứng dậy, đi ra phòng họp.

Cầm lấy điện thoại, giọng điệu của Đường Kính không tính là khách khí: “Vừa rồi vì sao không nhận điện thoại?”

Ở đầu dây bên kia Tô Tiểu Miêu đáp nhanh: “Em đi toilet!”

“...” Đường Kính nghiêng rằng: lý do này em dùng mãi mà không thấy mệt à.

“Em thật sự đi toilet mà!” Tô Tiểu Miêu nóng nảy. Không cần hiểu lắm, cô có thể sốt ruột hoàn toàn không phải là vì ‘nhờ ông xã mình hiểu lầm lại sinh ra khoảng cách giữa vợ chồng thì phải làm sao bây giờ’, mà bởi vì, cô thật vất vả mới có một lần không nói dối, anh còn không tin! Tô Tiểu Miêu cảm thấy mình bị mất mát lớn, gấp đến độ dậm chân: “Anh không biết đúng sai gì cả! Ngay cả toilet mà cũng không cho em đi!”

Đường Kính rốt cục lơ lửng tâm tình, tình huống gấp gáp đến độ Tô Tiểu Miêu phải giơ chân lên cũng không nhiều, giọng điệu Đường Kính lập tức nhu hòa: “Sao sáng nay lại đi làm sớm như vậy? Anh còn muốn đưa em đi.”

“Vì em thức dậy sớm thôi, liền đi làm sớm một chút, cũng có nhiều việc mà.”

“Thân thể thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

“Không có đâu,” Tô Tiểu Miêu nghĩ anh đang nói đến vết thương hôm qua anh giúp cô băng bó, vội vàng nói: “Vết thương nhỏ như thế, chỉ qua một đêm là khỏi thôi.”

“Không phải,” anh cười khê, ánh mắt mềm mại: “Là anh nói tối hôm qua, anh có làm em đau không?”

“... ..”

Tiểu Miêu thực quần bách, cô không có chuyện giống như tiểu thư khuê các ‘đỏ mặt thẹn thùng’, chỉ cảm thấy mình sắp điên mất thôi: Đường tiên sinh, ngài đi làm từ sáng đến giờ đều suy nghĩ cái gì hử...

Bên này Tiểu Miêu đang bực bội thầm mắng ông xã, mà bên kia Đường tiên sinh lại nghĩ sự trâm mặc của cô là do cô đang thẹn thùng, Đường tiên sinh nhất thời vui mừng: tốt cuộc, cô ấy cũng là một cô gái thôi, vẫn có thể ngượng ngùng a...

Nghĩ như vậy, cả người Đường Kính lập tức mềm hóa, ngữ khí cũng mềm nhẹ đi không ít: “Sáu giờ tối nay, ở tầng hai khách sạn ‘Hoàng Gia’ có tổ chức một bữa tiệc, em tham dự cùng anh nhé.”

“Buồn bán tiệc rượu? ?” Tô Tiểu Miêu nhất thời suy sụp, nhưng lại sợ chạm phải hố bom của Đường Kính, chỉ có thể cẩn thận râm rì nói: “Không phải nói tốt nhất không ra ngoài sao...”

—— nhắc tới chuyện ra ngoài này, không thể không ghi chú rõ một chút. Theo lời của Tô Tiểu Miêu ‘ra ngoài’, không phải chỉ cô ra ngoài, mà là cô không cho Đường Kính ra ngoài.

Nói đến chuyện này, thì không thể không cảm thán lực nhấn nại của Đường Kính, lúc trước điều kiện duy nhất để Tô Tiểu Miêu đồng ý kết hôn với anh là không muốn đến những nơi tụ tập đông người cùng anh, nguyên nhân cũng rất đơn giản, thân phận của Đường Kính rất phức tạp, đặc thù, luôn luôn là tiêu điểm của giới truyền thông, một khi để mọi người biết Tô Tiểu Miêu là vợ của anh, như vậy cô sẽ không thể lẫn

lộn trong giới tin tức nữa, khuôn mặt cô đã bị đại chúng biết rõ rồi, sẽ không thể cống hiến cho bộ phận tin tức xã hội mà cô yêu thích nữa.

Nói thật ra, điều kiện này bình thường mà nói cũng không tính là quá đáng, dù sao Tô Tiểu Miêu chỉ vì công tác, nhưng đặt trên người Đường Kính, nó cũng rất ép buộc. Đường Kính là ai? Là người từ nhỏ đã bị người ta gọi là ‘ thiếu chủ ’.

Mà ngoài dự đoán của mọi người là, Đường Kính đồng ý tất cả, chỉ cần cô gả cho anh, điều kiện gì anh cũng chấp nhận. Lực nhấn nạy như vậy làm Tô Tiểu Miêu cũng phải kinh ngạc, buổi tối trước ngày kết hôn, Tô Tiểu Miêu cực có kiên nhẫn hỏi anh suốt cả tối: Này anh! Anh thật sự không lo lắng cái gì sao? Tôi, một không có tiền hai không có sắc ba không có tính tình tốt bốn không có gia thế, anh lấy tôi về nhà để làm gì? Bây giờ anh bỏ đám cưới này còn kịp đấy! Tôi cũng không ngại đâu! Hoàn toàn không ngại a!

Được, quay lại đề tài hiện tại.

Tô Tiểu Miêu cúi đầu đá ván cửa, thật cẩn thận nhắc nhở anh: “Chúng ta đâu có ...”

“Anh sẽ làm như không biết em,” Đường Kính đứng trước cửa kính, nhìn cả thành phố, ánh mắt có chút cô đơn tịch mịch: “Chuyện lúc trước đã hứa với em, anh sẽ làm được.”

“Vậy em qua đó làm gì?”

“Mời em ăn thịt,” khoe môi anh cong lên, cười nói: “Bữa tiệc tối nay rất long trọng, có rất nhiều thịt ăn. Em tiến vào trực tiếp ăn là được, anh sẽ chỉ để ý đến việc của anh, sẽ không quản em.”

“Em đi! ! ! Em nhất định đi! ! !” Tô Tiểu Miêu bỗng cười sáng lạn như ánh mặt trời: “Thế mà anh không nói sớm! ! !” Tình cảm của cô với thịt là rất lớn ah!

“Một lời đã định rồi nhé.”

Đường Kính treo điện thoại, trong lòng có ngọt ngào, cũng có tịch mịch. Ngọt ngào là cô vẫn luôn ở bên cạnh anh, mà tịch mịch là, anh không biết ở trong lòng cô, anh có thể xếp vào vị trí thứ mấy.

Người đàn ông cúi đầu, hình bảo vệ trên điện thoại di động của anh chính là hình Tô Tiểu Miêu đang ở nhà, là ảnh chụp cô đang nhắm mắt. Nhìn ảnh cô trên màn hình, một câu hỏi không cần thận trọng ra từ trong miệng anh: “Em cũng không biết, chỉ là vì anh muốn nhìn thấy em...”

7. Chương 7: Tiểu Miêu Muốn Đóng Gói

Tham gia tiệc tối phải mặc quần áo gì đây?

Thật ra Tiểu Miêu cảm thấy, chỉ cần mặc áo thun quần jean như bình thường là đẹp lắm rồi, ít nhất trên người có nơi nào muốn che thì cũng che được, dù sao cũng không phải làm trò hề như mấy chiếc váy thiếu vải đến đáng thương kia. Đáng tiếc a, loại giác ngộ thiên tài như thế cũng chỉ có mình cô mới có thôi... Bắt đầu từ một ngày nào đó cô mặc bộ quần áo thoải mái ở nhà đi ăn, kết quả là đã bị bảo vệ của khách sạn mời ra ngoài, Tô Tiểu Miêu liền đau đớn kịch liệt phát hiện ra một sự thật: thiên tài, quả nhiên là cô đơn a!

Có thể thấy được, gã ột anh chàng có tiền không phải tất cả đều là ưu việt. Gã ột anh nghèo thì ít nhất cũng không phải lộ dùi trước mặt mọi người...

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Tiểu Miêu vẫn phải vào buồng vệ sinh thay một bộ tiểu lễ phục mà Đường Kính bảo trợ lý đưa tới, cô có thể không giữ mặt mũi inh, nhưng không thể không giữ mặt mũi cho Đường Kính, ông xã chỉ có một người như vậy thôi, đôi khi theo anh có thể đổi lấy rất nhiều ưu việt nhé... =_____ =

Trên chiếc xe của nhà mình, Tô Tiểu Miêu ngồi thực thực nữ.

... Thật ra là vì cái váy quá ngắn, không ngồi thực nữ sẽ bị lộ ra cái dùi mất thôi = =

Làm cho khi Tô Tiểu Miêu tới khách sạn, chân cô cũng tê cứng rồi, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên đồng chí Tô Tiểu Miêu tự mình cảm nhận được trẻ em bị bại liệt rốt cuộc là có cảm giác đau khổ như thế nào. Tiểu Miêu đeo giày cao gót tám cm, đã phải cảm khái hết lần này đến lần khác ở trong lòng, làm bà xã của kẻ có tiền thật sự là con bà nó không dễ dàng aaa...

Trường giả giáo dục chúng ta trong cuộc sống như thế này: làm người phải khiêm tốn, phải khiêm tốn. Tô Tiểu Miêu không phải không hiểu đạo lý này, nhưng mấu chốt là, chiếc váy trên người cô này thật sự là không thể khiêm tốn được.

Khi Tô Tiểu Miêu của chúng ta đi vào phòng tiệc, toàn bộ đàn ông trong đại sảnh đều có phản ứng, chỉ cần đơn thuần nhìn biểu hiện của Đường Kính tiên sinh, có lẽ cũng hiểu được chiếc váy trên người Tô tiểu thư này không thể khiêm tốn như thế nào.

Đường Kính nhìn thấy Tô Tiểu Miêu, nhất thời giật mình, trừng mắt liếc anh trợ lý bên cạnh: “Bộ kia là anh mua?”

Trợ lý Doãn lau mồ hôi trên trán, run rẩy nhắc nhở ông chủ nhà mình: “Ngài nói mua một bộ mới ra là được ...”

Mà nay năm bởi vì nguy cơ khủng hoảng tài chính, bởi vì tiết kiệm phí tổn, xu thế thịnh hành của lễ phục chính là không có ngân nhất, chỉ có ngân hơn...

Tuy nhiên, thật sự không thấy được, Tô tiểu thư còn ...

Kinh diễm như vậy ...

Người đẹp vì lụa... Lời này thật là cực kỳ có đạo lý...

Dưới nhiều con mắt chú mục trong buổi tiệc như vậy, cử chỉ của Tô Tiểu Miêu vô cùng tao nhã.

... Thực tế là trong lòng đang phi thường vô cùng đau đớn ==

Cô còn chuẩn bị cả túi tới nha! Nhưng mà bây giờ bị nhiều người giám thị như thế, có mà đóng gói cái mông á!

Tiểu Miêu nghĩ nghĩ, cảm thấy không được, giày cao gót cô cũng đeo rồi, đùi cũng lộ rồi, thế mà còn bị bức bách vài phút cười duyên (ngây ngô cười?) với mấy tên đàn ông tốt nữa chứ, nếu không thể trừ một chút hàng trở về thì thật là quá có lỗi với sự hy sinh cực đại của mình đêm nay rồi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Miêu lần mò đi đến chỗ Đường Kính.

Đường Kính. Riêng cái tên này thôi, vĩnh viễn là tiêu điểm tồn tại.

Bắt đầu từ khi Tiểu Miêu tiến vào bữa tiệc, liền phát hiện anh chẳng có lúc nào đứng một mình cả. Hết lần sóng người này lại đến lần sóng người khác dồn tới gần anh, bắt chuyện, vui vẻ gặp lại, khí thế kia, cảnh kia, thực sự có chút cảm giác của nhà ngoại giao Phong Vân Lục. Về phần phụ nữ ư, bên người anh sẽ không thiếu, mặc kệ thái độ của anh như thế nào, bên người anh vĩnh viễn đều là ong mật bướm ong ong bay bay.

Tô Tiểu Miêu nhất thời vui vẻ, tiến lên gọi dịu dàng tao nhã: “Ông... chủ... Đường...”

Mọi người run lên, da gà rơi đầy sàn.

Ngày thường Đường Kính bị “người” này quần quanh mãi rồi, cho nên vẫn có thể duy trì được bình tĩnh như trước. Anh rất hiểu biết cô gái tên Tô Tiểu Miêu này, một ngày không dọa người sẽ kêu đau bụng...

Ngay giây sau, chỉ thấy Tô tiểu thư tán tỉnh mười phần ôm lấy cổ Đường tiên sinh...

Nói như vậy, kịch tình hẳn là phát triển như thế này ...

Cô gái cười duyên: “Đêm nay có rảnh sao?”

Chàng trai tiếp tục cười: “Có.”

Cô gái bắt đầu quyến rũ: “Sau đó chúng ta...”

Chàng trai cúi đầu xuống tìm kiếm: “... Em nói xem?”

Tiếp đó, bức màn có thể kéo xuống... Chăn bắt đầu che đậy... Cũng có thể tắm rửa ngủ...

Khụ, đáng tiếc, người ngoài không biết, phiên bản của Tô tiểu thư của chúng ta và Đường tiên sinh phải là như thế này cơ ——

Tô Tiểu Miêu ôm lấy cổ anh, nhìn như cười duyên nhưng thật ra lại là lưu manh đang đùa giỡn: “Em muốn đóng gói! = = “

Đường tiên sinh mỉm cười: “Có thể, muốn đóng gói anh sao?”

“... Muốn thịt.”

Đường tiên sinh sờ cằm trầm tư: “Thịt trên người anh rất nhiều.”

“... Ừ cần thịt người, muốn thịt lợn cơ.”

Đường tiên sinh gỡ tay cô ra, giọng điệu bất đắc dĩ: “Vậy không được, khách sạn không phải anh mở.”

“—— đột...” Tiểu Miêu giận: “Anh và ông chủ quán rượu rõ ràng là một người!”

Đường tiên sinh cười rất là vô tội: “Là anh em, vẫn phải ghi sổ.”

Tiểu Miêu tiếp tục giận.

Mắt thấy cô giận đến dựng cả tóc lên rồi, Đường tiên sinh rốt cục thoái nhượng: “Muốn đóng gói, có một biện pháp.”

Trước mắt Tiểu Miêu sáng ngời: “Gì?”

Đường tiên sinh mỉm cười, nói ra một vài chữ: “... Bốn lần.”

F**k! Anh còn không bằng chém giết!

Tiểu Miêu trừng mắt liếc anh một cái: “Hai lần!”

Đường tiên sinh vươn ngón tay: “Ba lần.”

Tiểu Miêu bắt khuất: “Hai phẩy năm lần! !”

“Được,” Đường tiên sinh mỉm cười: “Vậy thì hai phẩy năm lần.”

Doãn Đặc Trọng bị lòng hiếu kỳ bao phủ toàn thân, cái gì, cái gì nhỉ. Rốt cục không nhịn được hỏi: “... Cái gì hai phẩy năm lần?”

Ông chủ Đường liếc mắt nhìn anh trợ lý một cái, chậm rãi nói: “Bản kế hoạch cuối tuần sau, ngày mai có thể đưa cho tôi xem?”

Đặc Trọng chảy mồ hôi: “... Cái gì tôi cũng chưa hỏi, cái gì cũng chưa hỏi.”

Kết quả, hai phẩy năm lần trong truyền thuyết chính là, là tiến hành như thế này——

Trước nửa đêm một lần; giữa cuộc nghỉ ngơi một giờ; nửa đêm về sáng lại một lần nữa.

Máu chốt là còn không phẩy năm lần kia...

Khiến cho khi Tô tiểu thư lần thứ ba lâm vào nước sôi lửa bỏng, Đường tiên sinh bỗng nhiên bứt ra, định chỉ toàn bộ động tác.

Bản năng của thân thể là lý trí không thể khống chế, từ trên thiên đường bị đánh xuống địa ngục, Tô Tiểu Miêu nhất thời ngây ngốc.

Đường Kính vung tay, biểu tình rất là chính trực: “Đâu có, hai phẩy năm lần, anh không chiếm tiện nghi của em.”

“...”

Tô Tiểu Miêu quần bách...

Đường Kính rất kiên nhẫn sờ sờ mặt cô, cười đến là vô tội: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Tô Tiểu Miêu muốn mắng chửi người: đàn ông ghen có thể nhiễm bệnh, phụ nữ ghen cũng sẽ nhiễm bệnh
T____T

Cho nên nói, tình muốn này này nọ nọ, thật sự là trò chơi vô cùng thần kỳ.

Cũng không biết anh chàng này rốt cuộc muốn cái gì trên người cô, anh bỗng nhiên dừng lại như vậy, tóm lại, tóm lại... Mau ghen chết cô mất thôi T_____T

Tiểu Miêu rơi lệ, lôi kéo tay anh.

Người đàn ông mắt nhập nhèm lên tiếng: "... Ừm?"

Tiểu Miêu yên lặng rơi lệ: "Bốn bỏ năm lên được không...?"

Đối mặt với dự hoặc, biểu hiện của Đường tiên sinh thật sự chính trực: "Như vậy không tốt đi?"

Lệ của Tiểu Miêu chảy vội: "Chúng ta sẽ không trái với quy luật toán học mà..."

Đường Kính rốt cục cười rộ lên, một lần nữa xoa người áp lên thân thể mềm mại của cô, giọng nói khàn khàn: "Được, vậy bốn bỏ năm lên, làm tròn thành ba lần."

**** *

Từ nay về sau, Tô Tiểu Miêu hạ xuống một căn bệnh. Mỗi khi cô và Đường Kính có ý kiến không thống nhất, liền xuất hiện một kịch bản sau ——

"Đường Kính! Em không thích nghe lời anh! Em muốn tự do ngôn luận! Tự do nhân sinh! Tự do nhân quyền!"

"Có thể, về sau em đừng nghĩ anh sẽ bốn bỏ năm lên nữa nhé."

"... Em vẫn là nghe anh thì tốt hơn."

8. Chương 8: Tiểu Kịch Trường Của Miêu Tể Và Đường Kính

1. Cái gọi là lợi dụng...

Đang ngồi trong một cuộc họp các quản lý, Đường tiên sinh nhận được điện thoại của Tô tiểu thư.

Thanh âm của Tô Tiểu Miêu có thái độ nghiêm túc và đứng đắn khác thường: "Có rảnh sao?"

Đường tiên sinh: "Có."

Chúng quản lý trong phòng: "..."

Tô tiểu thư: "Giúp em một việc, mặt khẩu người sử dụng đều là test, sau đó nhấn vào 'hệ thống thử nghiệm', lấy ra một bản đồ cho em."

Đường tiên sinh chọn một chút ánh mắt ra hiệu, trợ lý lập tức dựa theo lời Tô tiểu thư.

Một phút đồng hồ sau, âm thanh cảnh báo trong công ty Đường tiên sinh vang lớn, quản lý mạng an ninh báo cáo: vừa rồi Tô tiểu thư làm thao tác dẫn đến toàn bộ máy tính đều nhiễm virus!

Sau đó, ở một nơi khác trên trái đất, giọng nói của Tô Tiểu Miêu vô cùng thiếu biểu cảm truyền đến: "Nhiễm virus sao? Đã bị nhiễm virus sao?"

Đường Kính không hổ là Đường Kính, dưới tình huống như vậy vẫn còn có thể bảo trì độ tức giận, có hỏi tất có đáp, bình tĩnh đáp một chữ: "Đúng."

Tô Tiểu Miêu tiếp tục vô liêm sỉ: "Vậy khi nào bên đó nghiêm cứu ra chương trình quét sạch virus thì nhớ gửi cho em một bản nhé. ^_^"

Đường tiên sinh cau mày: "Dựa vào cái gì?"

"Bởi vì máy tính trong bộ phận của em đều bị nhiễm rồi. ^_^"

2. Cái gọi là mật khẩu...

Một ngày nọ, Tô tiểu thư bị kích động chạy đến thư phòng của Đường tiên sinh.

“Dạy cho anh cách không cần nhập mật khẩu cũng có thể mở máy tính nhé!”

Đường tiên sinh: “Ừ.”

“Sau khi khởi động máy tính hiện ra hình ảnh cần nhập mật khẩu, ấn giữ phím ctrl+alt, nhấn đúp vào del, tiếp tục đưa vào administrator, liền đi vào! 484 mật khẩu rất đơn giản nhé? (^o^)/ “

Đường tiên sinh: “...”

Tô tiểu thư đắc ý: “Như vậy quên mật khẩu sẽ không sợ nha!”

Đường tiên sinh: “Máy tính của anh chưa bao giờ thiết lập mật khẩu.”

Tô Tiểu Miêu: “...”

Đường tiên sinh ôm eo cô: “Nào, đợi một chút, để cho anh xem xong văn kiện này đã, rồi sẽ đem máy tính cho em thiết lập mật khẩu để chơi.”

Tô Tiểu Miêu: “...”

3. Cái gọi là tên tiếng Anh...

Một ngày nọ, Tô Tiểu Miêu thuận theo quy định của công ty: vì chiến lược toàn cầu hóa của công ty, mỗi nhân viên đều phải có tên tiếng Anh.

Bấy giờ, Đinh Đầu phạm vào điều khó.

Vì sao vậy? Bởi vì bộ phận tin tức xã hội đều tạo thành từ một đám thổ dân, tôn trọng văn hóa địa phương, khinh bỉ kiểu của nước ngoài, tinh thần này là cảm giác tự tôn của dân bản xứ...

Tô Tiểu Miêu chính là điển hình của dân bản xứ.

Ví dụ như cuộc đối thoại sau đây ——

Đinh Đầu: “Cô đã nghĩ được một tên tiếng Anh nào tốt chưa?”

Tiểu Miêu: “Nghĩ kỹ lắm rồi, gọi là Tiểu a là tốt nhất.”

Căn cứ vào chuyện này, Đinh Đầu cảm thấy muốn ối người đều tự mình nghĩ ra một cái tên tiếng Anh là một công trình không có khả năng hoàn thành, vì thế Đinh cúi đầu nghĩ phương pháp: chép tên ra từ từ điển, sau đó tập thể cùng tìm.

Tuy rằng tên trong từ điển cũng bình thường, nhưng dưới một đám không động não chút nào chỉ biết dùng mấy tên thổ dân như ‘ Tiểu Hồng ’ ‘ Tiểu Minh ’ thì xem ra, tên trong từ điển vẫn là chiến lược thực toàn cầu hóa.

Vì thế, tối đó, Tô Tiểu Miêu ở nhà rất vui mừng nói cho Đường tiên sinh: “Từ nay về sau, hãy gọi em là Derhund, đây là tên gọi trên toàn thế giới của em!”

Đường tiên sinh: “...”

Tô tiểu thư vui mừng: “Là một cái tên rất tốt trong tiếng Anh nhỉ? ...”

Đường tiên sinh: “Em có biết Hund có nghĩa là gì không?”

Tô tiểu thư: “Gỗ mới biết.”

Đường tiên sinh: “Trong tiếng Đức, Hund nghĩa là con chó nhỏ.”

Tô Tiểu Miêu: “...”

Một phút đồng hồ sau, Tô Tiểu Miêu tức giận ngụy biện: “Trước tên còn có chữ Der mà!”

Đường tiên sinh: “Đó là mao từ xác định, nghĩa là ‘con chó nhỏ này ’...”

Tô Tiểu Miêu: “...”

Ngày hôm sau, Đinh Đầu bình tĩnh giải thích với mọi người: “Hôm qua lấy nhầm từ điển rồi, cầm “ Từ điển vật cứng tiếng Đức” trong tên...”

Tô Tiểu Miêu: “...”

Đinh Đầu mỉm cười: “Chúng sinh ngang hàng, mọi người trước hết chấp nhận dùng đi. ^ _ ^ “

Tô Tiểu Miêu: “...”

4. Cái gọi là giả bộ X...

Một ngày nọ, sau khi Tô Tiểu Miêu quay vòng vòng trong công ty, không ngần ngại hét lên trên hành lang: NND, lão tử rất cục hoàn thành công việc! (NND: câu chữ tục, dịch luôn ra cũng được, nhưng là câu nói của chị ấy nên mình giữ nguyên.)

Ngữ pháp đúng, ngữ khí đúng, dùng từ đặt câu cũng xứng đôi với tình cảnh. Sai ở chỗ là vừa lúc bị một đồng nghiệp trong công ty nghe được, vị đồng nghiệp này năm nay gần bảy mươi, là một đồ cổ chính hiệu, là một loại không hiểu được thế hệ trẻ nhất, vì thế lập tức gọi Tô Tiểu Miêu lại: này, phía trước, ở công ty thảo luận X còn ra thể thống gì!

Liên quan, làm cho thủ trưởng Đinh Đầu của Tô Tiểu Miêu cũng bị giáo huấn.

Đinh Đầu lúc này quyết định vận động tiến hành chỉnh đốn tác phong trong bộ phận tin tức xã hội. Không tiếc hết thầy đại giới, đem tà khí oai phong đánh tới.

Chuẩn tắc như sau: không được phép nói ‘ khốc ’, không được phép nói ‘ F**k ’, không được phép nói ‘ nguyệt ’ và những từ tương tự, không được phép nói ‘ lão tử ’, không được phép nói ‘ meo meo ’, chuẩn tắc cụ thể mời xem kỹ trong văn bản. (meo meo để chỉ vòng 1 của phụ nữ.)

Liên như vậy sau khi tiếp nhận vài phương thức huấn luyện không có thiên lý đó...

Vào lúc chạng vạng của một ngày, Tô Tiểu Miêu dùng giọng bi tráng nói với Đường tiên sinh: “Đường Kính, nếu có một ngày anh phát hiện em bắt đầu nói ‘ lão tử mua hơn hai cân dậu tây ’ thành ‘người ta mua 2.2 cân dậu tây’, thì xin hãy mau mau bắt chết em đi. Cái đó gọi là kẻ sĩ có thể chết, chứ không thể giả bộ X...”

Đường tiên sinh: “...”

9. Chương 9: Hồi Ưc 1

Tô Tiểu Miêu từ nhỏ đã là một đứa trẻ đặc biệt.

Theo lý thuyết, những đứa trẻ từ nhỏ đã bị bố mẹ vứt bỏ thì dù nhiều hay ít đều thường có xu hướng thế này: hướng nội, nhút nhát, khép mình, không có tình yêu cuộc sống... Nhưng Tô Tiểu Miêu lại không phải như vậy, cô không chỉ có lòng nhiệt tình yêu thương cuộc sống, mà còn vô cùng nhiệt tình yêu thương ==

Từ nhỏ, Tô Tiểu Miêu đã biểu hiện ra bản chất của một tên cướp xấu xa hay bắt nạt người khác. Trêu chọc mèo, trèo cây trộm trứng, lội sông bắt cá, cuối cùng còn học được cách trêu đùa những bạn hơi ngốc nghếch nữa, ví dụ như bắt cóc thả vào cặp của bạn nào đó rồi nhân cơ hội lau lau cái cặp sẽ ăn bớt cái gì đó...

Tục ngữ nói rất đúng, không sợ lưu manh, chỉ sợ lưu manh có văn hóa. Thực bất hạnh, bạn cướp nhỏ Tô Tiểu Miêu này không chỉ rất có sức mạnh, mà còn có văn hóa nữa.

Vào những năm đó, tất cả những chuyện đánh đấm trêu chọc cô đều làm qua rồi, cuối cùng Tô Tiểu Miêu không còn việc gì nữa đã đi tìm sách đọc. Viện trưởng thực vui mừng: Ôi chao, Miêu Tể, cuối cùng cháu cũng trưởng thành rồi...

Ai biết Tô Tiểu Miêu vừa biết được những thứ đó đã hoàn toàn thay đổi quỹ đạo của cuộc đời cô.

Trong sách có chứa mỏ vàng!

Bước vào đại dương kiến thức, tự nhiên rất thần kỳ rồi. Ngoại ngữ, chính trị lịch sử, sự sống và cái chết, cộng thêm tiểu thuyết tình yêu, võ hiệp, khoa học viễn tưởng, đam mê, chủ đề vô cùng đa dạng khiến người ta hoa cả mắt.

Tô Tiểu Miêu thấy một quyển sách cũng rất có chiều sâu đó là “Trích lời của Mao chủ tịch”.

Thời đại đó trong các cô nhi viện có nhiều nhất chính là loại sách ấy, các nơi khác mà tổ chức quyên góp sách vở thì đều tặng quyển sách này, còn có câu khẩu hiệu: học tư tưởng phải bắt đầu từ khi còn nhỏ.

Vì thế, Tô Tiểu Miêu học được câu danh ngôn đầu tiên là: chính quyền xuất ra từ nòng súng. (Ý như: có nổ súng, có đấu tranh mới giành được chính quyền.)

Tô Tiểu Miêu học được câu danh ngôn thứ hai là: Tất cả phái phản động đều là hổ giấy.

Sau đó, vấn đề đến đây.

Tô Tiểu Miêu làm cho người ta đau đầu ở chỗ: cô không chỉ học nhanh, mà áp dụng còn nhanh hơn, cái gọi là ‘từ học đến thực hành’ cô đã thể hiện tương đối tốt...

Vì thế, vào một đêm trăng ây mù che phủ, cô đi trộm đồ...

Tô Tiểu Miêu đã vận dụng đầy đủ chiến thuật học được từ sách vở, ưu việt hóa điều động thêm sức chiến đấu bên cạnh (chính là mấy bạn gốc gác đó), vẽ xong bản đồ, chọn xong địa điểm, bắt đầu thực thi hoạt động cách mạng lần đầu tiên: đột nhập phòng bếp trộm bánh ngọt ăn...

Kết quả chính là: bị tóm ==

Viện trưởng vừa thấy, không khỏi đổ mồ hôi lạnh khắp người: có bản đồ, có cứ điểm, có kế hoạch tác chiến, còn có tư tưởng chiến lược! Thật là một chiến lược gia quân sự – Tô Tiểu Miêu, nếu không học tập tốt, thì tương lai trong khoa học của chủ nghĩa xã hội này có thể còn xuất hiện thêm một bin Laden nữa đó. Bin Laden a...

Vì thế Tô Tiểu Miêu bị nhốt vào một phòng nhỏ viết kiểm điểm, vốn định để cô ngẫm nghĩ lại hành vi bất lương của mình, ai ngờ kết quả là cô lại viết vào bản kiểm điểm như sau: kinh nghiệm đau đớn kịch liệt lần này đã để lại cho em một đạo lý —— thời đại đã thay đổi rồi, phương pháp cũng phải thay đổi thôi, tư tưởng của nông thôn mà áp dụng ở thành phố là không thích hợp ...

Thời gian trôi qua nhanh như chớp, Tô Tiểu Miêu đã đến tuổi đi học.

Trước khi đến trường, viện trưởng còn đặc biệt dẫn Tiểu Miêu đến gặp một bác sĩ tâm lý. Bác sĩ nói như thế nào vậy, là thế này: trên người đứa bé này như tỏa ra ánh nắng mặt trời, rất sáng lạn, rất có tích cực hướng về phía trước. Quả thực là một cô bé có khí chất trăm năm mới thấy được trong cô nhi viện đó ==

Viện trưởng yếu ớt hỏi bác sĩ tâm lý: cô bé này cứ nhiệt tình hướng về phía mặt trời mà chạy như thế, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ... ?

Kết quả kiểm tra tất cả đều bình thường, sinh lý tâm lý cũng không có vấn đề gì. Cuối cùng bác sĩ lên tiếng: không phải là có thêm nhiều nhiệt tình yêu cuộc sống à, như thế thì có chuyện gì được chứ?

Cứ như vậy, Tô Tiểu Miêu tạm biệt thời thơ ấu, bước vào thời niên thiếu vô cùng vui vẻ.

Trường của Tô Tiểu Miêu rời xa thành phố, nằm ở một vùng ngoại ô mang phong cách làng xóm nhỏ cổ xưa. Đương nhiên Tô Tiểu Miêu thấy chẳng có vấn đề gì, dù sao khả năng thích ứng hoàn cảnh của cô vô cùng tốt, đi đến nơi nào cũng không là vấn đề.

Giáo dục vào thời đại đó đang đứng ở trạng thái ‘học giỏi vật lý hóa học, đi khắp thiên hạ cũng không sợ’, vì thế đã tạo nên một Tô Tiểu Miêu tinh thông lý hóa.

Chúng ta biết có một chân lý thế này: có đôi khi, tinh thông lý hóa là chuyện rất khủng khiếp. Ví dụ như, phân tử khủng bố tinh vi đều là chuyên gia về vật lý và hóa học.

Thực bất hạnh, một khi Tô Tiểu Miêu đã tinh thông những tri thức trừu tượng, thì nhất định có thể biến trừu tượng thành cụ thể, đặt nó vào thực tiễn. Vì thế, Tô Tiểu Miêu không có việc gì làm đã nghĩ ra rất

nhiều chiêu thức trái đường, ví dụ như chế ra một chiếc chìa khóa vạn năng có thể mở được cửa của rất nhiều nhà, ví dụ, dùng các chất hóa học để chế tạo bom đơn giản...

— Lúc đó Tô Tiểu Miêu sẽ không biết, rất nhiều năm về sau, chiêu thức ấy không chỉ cứu cô vô số lần, mà còn cứu được một anh chàng có thân phận phức tạp.

Chấm dứt kiếp sống đệ tử, Tô Tiểu Miêu trở thành phóng viên của một tập đoàn tin tức lớn nhất Châu Á. Đừng tưởng rằng chỉ có công việc chính trị mới có nguy hiểm, nguy hiểm của phóng viên cũng không thấp đâu. Trong thời gian thực tập tại bộ phận tin tức xã hội, Tô Tiểu Miêu đã có một lần gặp phải nguy hiểm khó giải quyết.

Lần đó trong tay cô cầm chứng cứ quan trọng, phía sau lại có người không ngừng đuổi theo cô, Tô Tiểu Miêu bị bức phải lui tới một nhà xưởng phế liệu bỏ hoang, chạy đến đường cùng phải nhảy xuống một cái hầm.

— hầm này bị bao quanh bốn phía, dưới đó cách mặt đất cũng xa, nếu nhảy xuống thì khó mà thoát ra được. Thoát được sự theo dõi nhưng đồng thời cô cũng phải rơi vào ngõ cụt.

Ra ngoài như thế nào đây, đó chính là một vấn đề lớn.

Ngay khi Tô Tiểu Miêu đang phân vân không biết giải quyết thế nào, thì có một mùi máu tươi nhẹ nhàng bay tới từ phía sau.

Dày đặc, mùi máu tươi dần lan tỏa trong không khí. Trong không gian đen tối đó, thị giác mất đi công năng, cảm giác liền trở nên sắc bén dị thường.

Toàn thân Tô Tiểu Miêu chợt lạnh.

Đúng, từ nhỏ cô đã gây chuyện thị phi, từ nhỏ đã to gan lớn mật, từ nhỏ đã không sợ trời không sợ đất, nhưng chưa từng có kinh nghiệm chân thật chứng kiến cảnh tượng đầm máu nào.

Tô Tiểu Miêu xoay người, lặng lẽ lấy đèn pin từ trong ba lô ra, nhấn vào nút chiếu sáng.

Một người đàn ông.

Cả người là máu, vết thương thâm tím.

Thậm chí cô không biết anh ta sống hay chết.

Lần đầu tiên anh xuất hiện trước mặt cô, mang một tư thái tuyệt đối là của kẻ yếu.

10. Chương 10: Hồi ức 2

Ngày thường Tô Tiểu Miêu gặp mạnh trở mạnh, gặp yếu biến yếu, hai loại tiêu chuẩn, không có nguyên tắc. Tính cách như vậy nên có người bị trọng thương xuất hiện ở trước mặt, nhất định là không nói hai lời lập tức cứu trước còn lại nói sau.

Nhưng lúc này đây, cô ngồi ở trước mặt hấn ánh mắt dừng trên tay hấn.

Đơn giản là thấy trong tay hấn rơi xuống một khẩu súng.

Khẩu Colt M1911A1 vô song trong chiến đấu thực tế với độ chính xác tuyệt đối và tốc độ sát thương cao.

Ở phương tiện nào đó mà nói, Tô Tiểu Miêu là người mâu thuẫn. Ví như, đối với súng ống.

Cô đối với vật lạnh như băng, nguy hiểm này tuyệt đối có hứng thú, vậy nên chính bởi vì chút nồng hậu hứng thú này cô chưa bao giờ có ý đồ tự tay đụng chạm nó.

Cô rõ ràng hiểu rõ điểm mấu chốt ham muốn của cô ở nơi nào, mà công việc của cô có tính chất quyết định cô có rất có khả năng sẽ buộc phải mở nó ra, mà một khi xúc động sẽ không thể dừng lại.

Tô Tiểu Miêu đối với nguy hiểm rất miễn cảm, những năm gần đây miễn cảm gần như trở thành bản năng của cô. Mà hiện tại, bản năng nói cho cô biết ở trước mắt là một người bị thương nhưng một người đàn ông cùng một khẩu súng là rất nguy hiểm.

Tô Tiểu Miêu cúi người, đảm bảo một khoảng cách tương đối an toàn với hắn ta mới phát hiện nguyên nhân hắn bị ngất.

Vết thương do đạn bắn.

Quần áo trong trên người bị hắn kéo xuống cột vào phía trên cánh tay phải bị thương, vết máu đỏ sẫm đã thấm vào toàn bộ băng vải, bên cạnh có một thanh chủy thủ cùng một viên đạn dính máu.

Hết thấy đều rõ ràng như vậy, nói cho cô biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì: hắn trúng đạn, phải trốn đến nơi đây, dưới tình huống không có thuốc mê, hắn dùng chủy thủ rạch cánh tay lấy viên đạn ra, kéo áo sơ mi xuống băng bó đơn giản miệng vết thương, sau đó rút cục lâm vào hôn mê.

Miệng vết thương được xử lý thuần thực, chứng minh cuộc sống như vậy đối với hắn mà nói có bao nhiêu bình thường.

Cô bỗng nhiên có cảm xúc không hiểu trong lồng ngực

Với tính cách trên, cô có một tử huyệt, không thể gặp người quá mức kiên cường gần như tự hành hạ bản thân.

Vì thế cô chính thức quyết định: dẫn hắn cùng đi, tìm cách trốn khỏi nơi này.

Tô Tiểu Miêu nắm tay bị thương của hắn, lại không cẩn thận làm cho họng súng lạnh như băng lướt qua đầu ngón tay hắn, cảm giác quen thuộc làm cho đầu ngón tay hắn giật giật, sau đó gần như là bản năng, bàn tay hắn đặt ở cổ họng cô.

Tô Tiểu Miêu kinh hãi.

—— đến tột cùng phải trải qua bao nhiêu nguy hiểm, mới có thể luyện phản ứng bản năng đến như thế?

Vì cam đoan bản thân an toàn, cô có ý đồ cướp đoạt vũ khí hắn nắm chặt trong lòng bàn tay, lại vụn vụn không biết, chính là một động tác như vậy, phạm vào tối kỵ của hắn.

Hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, rõ ràng cảm giác được có người muốn cướp đi vũ khí trong tay, bản năng nói cho hắn, muốn không bị giết, phải giết người trước.

Người đàn ông bỗng nhiên trợn mắt, trở tay bắt người bên cạnh, sau đó xoay người siết lấy yết hầu người vừa tới, không hề do dự

Hắn thậm chí không cho cô cơ hội thanh minh.

Bởi vì thân bị thương nặng sẽ không tin tưởng bất kì kẻ nào.

Ngay trong nháy mắt khi hắn chuyển động cò súng, chỉ nghe thấy cô đã bị siết đến gần như muốn chặt đứt không khí trong cổ họng khó khăn nói vài chữ: “Không cần... Nổ súng... tay phải của anh... sẽ bị phế bỏ...”

**** *

Cho dù rất nhiều năm về sau, mỗi khi thấy thân ảnh của cô, Đường Kính trong lòng đều đã dâng lên một cổ cảm giác mềm mại dị thường.

Từ thời điểm gặp mặt này đã được định trước.

Rất khó hình dung cảm giác hắn nghe được câu đầu tiên cô nói với hắn, có cảm giác tâm tình khác thường.

Cô bị hắn bóp gần như chặt đứt không khí, hắn làm cho cô gần như không còn mạng, mà cô bảo hắn không cần nổ súng, lại là vì hắn.

M1911A1 có nhược điểm lớn nhất ở chỗ: khi bắn sức giật lớn hình thành lực chống tác động, đối với hắn đã bị thương cánh tay phải mà nói, không thể nghi ngờ là lại thêm bị thương.

Từ nay về sau hắn sẽ mất đi tay phải.

Người ở thời điểm nguy hiểm nhất thì chuyện nghĩ đến trước hết là chuyện quan trọng nhất đối với cô.

Mà thiện lương của cô, làm cho cô dù thiếu chút nữa không còn mạng, cũng đem hấn đặt phía trước.

Một khắc kia, cô với bàn tay trần, không có vũ khí, cuối cùng lại lơ đãng vẩy hăm ở đáy lòng hấn một tia mềm mại.

**** *

Cục diện này đối với Tiểu Miêu mà nói là hoàn toàn xa lạ.

Hơn 20 năm cuộc đời, cô chưa bao giờ bị đặt ở thế bị động, mà lúc này đây cô lại bị người đàn ông trước mắt này khống chế được.

Cảm giác thiếu chút nữa là mất mạng vừa rồi thực sự rung động đến tận sâu thẳm linh hồn cô, cô kì thực rất sợ chết.

Tiểu Miêu ở trong góc, ánh mắt hỗn loạn, chốc chốc vụng trộm nhìn mắt, trong không gian tối cô không thấy rõ khuôn mặt hấn, chỉ nhìn thấy hấn mím chặt môi, thể hiện hấn đang vô cùng đau đớn.

—— hấn không nên có ý định quái dị trong đầu ‘tôi không đi được cô cũng đừng hòng muốn chạy’

Tô Tiểu Miêu nhất thời trong lòng chợt lạnh: không nên không nên, ngày mai chính là hạn chót, giao bản thảo sau hạn chót sẽ bị trừ tiền lương, hơn nữa quan trọng là sẽ bị liên đới, trừ tiền thưởng, tiền trợ cấp, trừ cho đến chết mới thôi.

Ngay khi Tô Tiểu Miêu nghĩ đến kế hoạch chạy trốn, thì nghe người đàn ông bỗng nhiên ra tiếng gọi cô: “Lại đây.”

Anh bảo tôi đi qua tôi liền đi qua a? Hừ.

Tuy rằng tâm lý phản ứng đầu tiên chính là như vậy, nhưng thân thể lại theo bản năng chân chó đứng lên, việc không ngừng chạy tới.

Tiểu Miêu yên lặng rơi lệ: không nên trách tôi, tôi thật sự rất sợ chết a...

Người đàn ông nhíu chặt mày, thân thể phải chịu đau đớn thật nhiều làm cho hấn không thể không di động phần lớn tâm tư làm cho chính mình tỉnh táo lại.

“Lại đây, ” hấn chỉ vào trước người một vị trí: “Ngồi ở chỗ này.”

Tô Tiểu Miêu ngẩn ngơ.

Người này sẽ không là cái tên biến thái đi...

Người đàn ông hơi hơi giương mắt: “Không ngồi?”

“Ngồi!” Đặt mông ngồi xuống, động tác nhanh chóng làm cho chính cô đều cảm thấy thực xấu hổ. Không thể đùa được, hấn trong tay có súng, đạn không có mất đâu...

“Biết dùng súng sao?”

Câu hỏi bất ngờ làm cho Tô Tiểu Miêu cả kinh.

Vội vàng trả lời: “Sẽ không.”

Nghe thấy câu trả lời, hấn hiển nhiên cũng không tin, mang theo một chút thâm ý nhìn cô một cái.

“Cô không giống người không biết dùng súng.” Rõ ràng cô đối súng ống khí giới tinh thông như thế, biết rõ khẩu súng trong tay hấn kia có ưu khuyết điểm gì.

Điểm này xem như đã chạm trúng cô “Tôi chỉ có kiến thức lý luận không được sao = =.”

Người đàn ông không thể phản bác, bất thành linh cầm lấy tay cô.

Tô Tiểu Miêu kinh hãi: “Anh làm gì? !”

**** *

“Muốn đi ra ngoài, phải làm theo những gì tôi nói.”

Tô Tiểu Miêu vội vàng chứng thực: “Đi ra ngoài anh giết tôi diệt khẩu sao = =.”

Cô gái này... xem nhiều tiểu thuyết quá?

Người đàn ông nhìn cô một cái: “Tôi không biết cô, giết cô làm gì.”

Tiểu Miêu giận: “Vậy anh vừa rồi còn siết cổ tôi!” siết đến gần như lấy mạng cô.

Người đàn ông bình tĩnh đáp: “Tôi xin lỗi, đó là phản xạ có điều kiện.”

Tiểu Miêu giận lên: “Giống như tôi vậy ... Mỹ nhân... Anh cũng hạ thủ được!”

Người đàn ông nheo mắt lại, rốt cục cũng hiện lên một tia biểu tình như có ý hỏi: “... Mỹ nhân?”

“...”

Hắn không nên tàn khốc vạch trần sai lầm này như vậy ...

Người đàn ông liếc mắt quét cô từ trên xuống dưới một lượt, sau đó thay đổi tầm mắt đùa nghịch cách cầm súng của cô, không chút để ý nói ra ba chữ đánh giá ——

“... Ra sân bay.”

Cô bị đùa giỡn ...

Đối với Tô Tiểu Miêu mà nói, bạn có thể nói cô ngốc nhưng không thể nói cô có bộ ngực nhỏ.

Đây là một sự xúc phạm.

Cô vì ngực đã ăn bao nhiêu đường, kẹo, đu đủ, chỉ có thể phát triển đến kích cỡ như hiện nay.

Có việc có thể nhẫn nhưng cũng có việc không thể nhẫn.

Ngay tại thời điểm Tô Tiểu Miêu bừng bừng lửa giận, bỗng nhiên nghe thấy hắn nói.

“Tôi cần phóng tín hiệu cầu cứu. Tay của tôi bị thương, không thể nổ súng, cho nên cô sẽ nổ súng.”

Tô Tiểu Miêu bị điều này làm thanh tỉnh .

Nổ súng cũng không phải là đùa giỡn.

“Tôi không...”

“Tôi biết, cô không có kinh nghiệm, ” người đàn ông nghiêng người, vẻ mặt ổn định: “Cho nên tôi sẽ dạy cho cô.”

Thời điểm phi thường, phương pháp dạy phi thường.

Lưng cô dựa vào lồng ngực của hắn.

Bàn tay mềm mại của cô được bao phủ trong tay hắn. Mà trong tay cô là khẩu Colt MI911A1 lạnh ngắt.

Hắn ở ngay bên cạnh cô, khoảng cách gần như vậy, ngay cả hơi thở cũng đều có thể nghe rõ ràng.

“Tay thấp xuống một chút”

Thanh âm hắn thực đặc biệt, có sự cảm dỗ tự nhiên. Khi nói chuyện hơi thở hắn phun vào tai làm cho cô ngứa ngáy không nhịn được.

Tô Tiểu Miêu nhin không được tâm viên ý mã: “... Anh thường xuyên dạy người khác dùng súng như vậy sao?” Kia có thể ăn bao nhiêu đậu hủ a...

Người đàn ông dừng một chút.

Cô gái này đem hắn trở thành cái gì? Nếu không phải mạng của hắn cùng của cô dính lú với nhau, hắn sẽ không cầm tay dạy cô dùng súng như vậy, huống chi là những người khác.

Hắn không có trả lời, Tiểu Miêu bĩu môi: “Không nói đánh đổ...”

Ồ, cô còn không có cùng nam nhân nắm qua tay đầu...tay của cô cứ như vậy bị hấn ăn bót ...

“Không có.” Hấn bỗng nhiên nói cho cô.

“... Ân?”

“Tôi không có dạy bất luận kẻ nào như vậy.”

Tô Tiểu Miêu nhin không được hơi hơi nghiêng đầu, rốt cục thấy rõ sườn mặt hấn, đường cong rõ ràng, rất cảm động.

Người đàn ông này, giống như bộ dạng cũng rất tốt xem a...

Tô Tiểu Miêu hướng hấn cười cười: “Buông tay đi, tôi mở súng ra. Anh đẹp như vậy, vạn nhất tay tàn phế thì thật sự là đáng tiếc, bố mẹ anh không đau lòng đến chết là không thể.”

Cô gái nhỏ này nhưng lại nghĩ rất nhiều, người đàn ông không chút để ý hỏi lại: “Chẳng lẽ bố mẹ cô không đau lòng?”

“Tôi không có bố mẹ,” cô nói: “Cho nên tôi không sao cả, không cần lo lắng cho tôi.”

11. Chương 11: Hồi Ưc 3

Nói chuyện cùng một người đàn ông mình không thích trong khi chờ cứu viện, thực sự là chuyện vô cùng nhàm chán.

Tô Tiểu Miêu để hai tay sau người, bước chân thông thả đi tới đi lui trong cái hầm nho nhỏ này. Cứ đi như vậy đến cả trăm vòng, đánh giá chắc cũng qua một giờ rồi, nâng cổ tay lên nhìn, kim đồng hồ mới qua được có năm phút...

Thật bi thảm ...

Lúc này Tô Tiểu Miêu mới thân thiết cảm nhận được thuyết tương đối của Einstein: thời gian có thể là ngắn ngủi một phút, cũng có thể là dài lâu cả giờ...

Tiểu Miêu đi qua, ngồi trước mặt hấn nhìn nhìn.

Hấn nhắm mắt lại, không có chút ý muốn nói chuyện nào. Có thể là vì hấn bị thương, cũng có thể là vì hấn không thích cô, tóm lại thoát nhìn hấn không có một tia dự vọng nào muốn nói chuyện với cô cả.

Tiểu Miêu sờ sờ đầu rất thất vọng. Đêm còn dài, nhưng mà không có tâm trạng để ngủ a...

Quên đi, vẫn nên ăn cái gì đó >_<>

Tiểu Miêu mở ba lô ra, bên trong còn có rất nhiều quả hạch. May mắn là trước mỗi lần làm nhiệm vụ cô đều chuẩn bị đầy đủ, nếu không đêm nay thật đúng là phải giãy giụa trên con đường nghèo đói rồi...

Tiểu Miêu bắt đầu ăn quả hạch.

Bình thường thì sao, tần suất của cô chính là mỗi một giây có thể nuốt năm quả, mà hiện tại ư, mỗi một quả cô phải nuốt trong năm phút đồng hồ...

Tô Tiểu Miêu cảm thấy mình thật thê thảm, vượt qua thời gian thực sự là một kỹ thuật sống khó học ...

Đang lúc cô ngồi xồm chóp cha chóp chép ăn quả hạch, thì người đàn ông bên cạnh bỗng nhiên giật giật.

Không phải đâu ==

Có cái gì ăn mà hấn lại trợn mắt hả?

Tô Tiểu Miêu bất lực, đồng thời rút cuộc quyết định khinh bỉ hấn.

“Anh...”

Vừa định nói chuyện, bỗng hấn lại kéo cô xuống dưới người mình, hấn dùng động tác nhanh chóng cực độ đặt cô xuống, đồng thời kéo lên một lớp tro bụi dày đặc bao quanh hai người.

“! ! !”

“Hừ...” Hấn đè chặt miệng cô, đồng thời đè thấp thân mình dính sát vào người cô, cúi đầu nhỏ giọng cảnh cáo: “Không được nói.”

Tô Tiểu Miêu cũng không ngờ, rất nhanh liền đoán được đã xảy ra chuyện gì: có người đến.

Có tiếng bước chân vô cùng nhỏ, như bàn chân con mèo trong đêm chậm rãi đi tới. Ở ngay phía trên bọn họ, số lượng cũng không ít, ẩn ẩn còn có thể nghe được bọn họ đang đối thoại.

“Mày xác định hấn trốn ở chỗ này?”

“Theo hình biểu thị tín hiệu vị trí của đạn thì đúng là hấn ở đây. Tuy nhiên, có 5% khả năng sai lệch.”

Trầm mặc một lúc, người tới tựa như đang suy tư.

“Thái độ của Đường gia thế nào?”

“Đại diện của Đường gia nói hoàn toàn không có quan hệ gì với hấn, nhưng vô cùng có khả năng là vì trấn an các hạng thế lực mà làm ra biểu hiện giả dối, tâm tư của Đường gia, ai cũng không biết chính xác được.”

“Như vậy, Đường Dịch thì thế nào?”

“Càng khó đoán, ” người tới thấp giọng nói: “Tác phong của Đường Dịch, ngài cũng không phải không biết. Vui giận không hiện ra mặt, căn bản không thể nào xuống tay.”

Lại trầm mặc một lúc nữa.

“Còn muốn kiểm tra sao?”

“Muốn, ” câu trả lời thực nhanh chóng: “Hấn là một người rất đặc biệt ở Đường gia, hiếm hoi mới có được cơ hội hấn chủ động phản bội Đường gia, trừ hấn ra, tương lai chúng ta rất khó có được cơ hội khác. Cho dù chúng ta không ra tay, thế lực khác cũng sẽ không bỏ qua hấn.”

Trong tầng hầm ngầm.

Tô Tiểu Miêu sắp bị nghẹn chết...

Rốt cục không nhịn nổi nữa cắn vào tay hấn một miếng, người đàn ông buông lỏng tay, Tiểu Miêu khấn cấp hít sâu một hơi.

Nhưng, còn chưa kịp làm cho cô oán giận, một loạt ánh đèn pin đã bắt ngờ chiếu vào bốn phía quanh họ.

“Phía dưới có tiếng vang!”

Trái tim Tô Tiểu Miêu nhảy dựng ‘lộp bộp’ một chút. Sao lại vớ vẩn như vậy chứ, thân cao không đến 1 mét 6 thể trọng không đến 48 kg như cô mới chỉ hít một hơi mà cũng có thể tạo thành tiếng vang lớn như vậy sao.

Người đàn ông nằm trên người cô không mang theo biểu tình gì nhìn cô một cái.

Tiểu Miêu nuốt nuốt nước miếng, không phải cô cố ý ...

Không nhịn được thấp giọng ngụy biện: “Mao chủ tịch có nói, hãy cho đồng chí trẻ tuổi phạm sai lầm thêm một cơ hội ...”

... Người đàn ông đó vẫn không nói gì.

Lúc như thế này, cô còn có thể nhớ tới lời trích của Mao chủ tịch sao, giác ngộ cũng cao nhỉ.

“Biết bọn chúng là loại người nào không?”

Cô thực biết điều lắc đầu.

“Sát thủ chuyên nghiệp, ” hấn thấp giọng nói cho cô, dán vào bên tai cô, trong thanh âm có một tia lãnh liệt khác thường: “Dựa vào tiếng bước chân của chúng đại khái cũng có thể suy ra, đối phương có mười lăm người, mà trong tay tôi, chỉ còn lại có bốn viên đạn.”

“...” Nói cách khác cô chết chắc rồi... ? T__T

“Chẳng may...” Hấn dừng một chút, nhìn nhìn vẻ mặt vô tội của cô, trong mắt chợt lóe mà qua ý xin lỗi: “Tôi sẽ nói với bọn chúng cô là người của Đường Dịch, cái gì cô cũng không được phủ nhận, bọn họ không dám động vào người của Đường Dịch.”

Trong nháy mắt, cô tinh tường thấy được đáy mắt hấn có nhân tính.

Rất khó hình dung khi nghe được hấn nói những lời đó, cảm xúc phức tạp chợt lóe mà qua của cô là như thế nào.

Trước ngày hôm nay, cô và hấn là người xa lạ; từ hôm nay về sau, bọn họ có lẽ cũng sẽ là người xa lạ. Bởi vì cô rõ ràng, bọn họ có cách sống và thân phận cách xa cô.

Bạn gơ tay nhắc chân, cũng có thể tiết lộ tất cả bí mật của bạn. Mà hấn kín đáo cẩn thận nhìn được tất cả, hấn tuyệt đối không phải người sống trong thế giới của cô.

Một người trong tương lai có thể không có quan hệ gì với cô, lại lập tức lo lắng cho cô.

Khóe môi Tô Tiểu Miêu nhếch lên.

Thật tốt, cũng coi như cô không phải mất công gặp hấn một lần.

Tiếng vang trên đầu càng lúc càng lớn, người tới tựa như đang muốn chuẩn bị nhảy xuống kiểm tra.

“Mày xác định hấn ở đây?”

“Đầu Nhi, chúng ta không thể buông tha khả năng nào, anh rõ ràng tầm quan trọng của hấn mà, vừa rồi phía dưới quả thật có tiếng vang...”

Còn chưa nói hết lời, dưới tầng hầm đã truyền đến âm thanh rõ ràng. Đứt quãng, nhưng là chân thật tồn tại.

“Chi, xèo xèo...”

Có vẻ giống tiếng chuột.

Sau đó là một loạt âm thanh tất tất tốt tốt cấn quả hạch.

“Meo meo ! !”

Sau đó là con mèo hoang quát to một tiếng, bình lách cách lách cách, âm thanh của mèo vờn chuột vang lên.

“Xèo xèo chi meo meo ô xèo xèo chi meo meo ô...”

Sau đó là âm thanh hỗn chiến của mèo và chuột.

Cuối cùng là âm thanh con chuột bị con mèo hoang ăn luôn.

Một cốt truyện đầy đủ rõ ràng, không có một tia sơ hở, đúng là một trận náo nhiệt.

Trên mặt mấy gã đó có rất nhiều biểu tình khác nhau.

“Đây là... tiếng vang khả nghi mà mày nói sao?”

“...”

Sát thủ luôn dễ nghi ngờ như vậy, thật xấu hổ quá đi...

Thủ lĩnh của tổ chức làm một cử chỉ, quyết định dời chỗ này đến nơi khác tìm kiếm.

Trong tầng hầm ngầm.

Đồng chí Tô Tiểu Miêu vẫn còn cẩn trọng vì vấn đề sinh tồn ‘xèo xèo xèo xèo meo meo ô xèo xèo xèo xèo meo meo ô’...

Người đàn ông rốt cục không nhìn được, không biết nên khóc hay nên cười: “... Bọn họ đi rồi.”

Tô Tiểu Miêu thở mạnh một hơi.

Con mẹ nó, sát thủ chuyên nghiệp quả nhiên không dễ lừa. Cô nghĩ với kinh nghiệm trước đây ở cô nhi viện, chỉ cần ‘xèo xèo’ hai tiếng là có thể lừa dối qua cửa quan trên rồi, thế mà hôm nay vì mạng sống, còn phải meo meo ô ô một lúc lâu nữa chứ. Ừm, nếu có thể còn sống đi ra ngoài, cô nhất định phải viết một cuốn tự truyện, tên là, ừm “Vì sự sinh tồn” cũng tốt.

Người đàn ông ngậm miệng nghiêng người, vẻ mặt nghiền ngẫm: “Kỹ thuật đó ai dạy cô thế?”

“Cái này mà cũng phải dạy hả, ” cô cười hì hì: “Nếu từ nhỏ đã trêu chọc mèo mà cái đó cũng không học được, thì tôi đây cũng có thể không cần lẫn lộn rồi.”

Mặt cô có chút lem luốc, nhưng lại càng khiến thần thái cô bay lên.

Trong nháy mắt, hần thấy rất ngạc nhiên vì cô. Phải trải qua cuộc sống như thế nào, mới có thể tạo ra một cô gái như thế này?

“Ai nha, miệng vết thương của anh nứt ra rồi, ” cô cúi người ngồi trước mặt hần, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cánh tay hần: “Vừa rồi tôi lo lắng đã nắm chặt cánh tay anh, vậy mà anh cũng không kêu đau.”

Hần thực nghiền ngẫm: “Cô cũng sẽ lo lắng?” Ít nhất hần hoàn toàn không nhìn ra.

“Thiếu chút nữa chết trắng căng mà còn không lo lắng à! Ngày mai tôi còn phải giao bản thảo đó, còn muốn đi đổi phiếu giảm giá KFC, mua một được hai! Chú ý! Là mua một được hai đó! Không phải mua hai được một nhé! ~>_____<~ thế=” ” nên=” ” tôi=” ” mới=” ” luyện=” ” tiếc=” ” không=” ” muốn=” ” phải=” ” rồi=” ” bỏ=” ” trái=” ” đất=” ” sớm=” ” như=” ”>

Hần không nói nữa, chỉ là bỗng nhiên nâng tay, vuốt ve khuôn mặt cô.

Cô có chút cứng người lại.

Vì thế hần thu tay, nhẹ nhàng băng quơ nói cho cô: “Trên mặt cô dính bẩn.”

“Ồ ồ ><.” cô=” ” vôi=” ” vàng=” ” chà=” ” xát=” ” mặt.= ” ” lạnh=” ” đạo=” ” đã=” ” từng=” ” nói=” ” trai=” ” đẹp=” ” ở=” ” trước=” ” mặt,=” ” không=” ” thế=” ” nhem=” ” nhuộm=” ” dọa=” ” người=” ”>

Hần nhếch khóe môi, dùng một mặt chân thật nhất nói cho cô.

“Tôi tên là Đường Kính.”

Rất nhiều ngày về sau, anh mới hiểu được, nhìn khuôn mặt cô, nhớ tới thời gian họ ở gần nhau, anh không thể cảm thấy, nhưng cũng đã không thể ngăn chặn mình trở nên yếu đuối, sụp đổ, hơn nữa còn quân lính tan rã.

Từ nay về sau, trong cuộc sống của anh xuất hiện một người như thế, làm ối lần anh nhìn thấy, sẽ trở nên toàn thân đều là sơ hở.

12. Chương 12: Hồi Ưc 4

Chúng ta sẽ cùng đi theo bước chân của thời gian đến ba tháng sau.

Sự việc kia đã qua ba tháng, bình an vô sự.

Trong khoảng thời gian này Tô Tiểu Miêu đặc biệt cẩn thận, trời vừa tối lập tức về nhà, y như một con bò câu.

Cô thậm chí đi tìm Đinh Đầu xin lời khuyên.

“Tôi cảm thấy gần đây có người đang theo dõi tôi...”

Đinh Đầu mỉm cười: “Bình thường, đây là bệnh nghề nghiệp.”

“ ... ”

Thật sự không thể trách cô miễn cảm, chuyện ba tháng trước kia thật sự vượt quá giới hạn của cô.

Vào phút cuối cùng khi cô được người của Đường Kính cứu ra mới nhìn rõ những người của hắn là loại người nào.

— sắc xe thuần một màu đen, tây trang đen, cùng với súng. Thân thủ linh hoạt, lại còn mang vẻ mặt lãnh đạm khi nổ súng.

Khái quát bốn chữ: không phải người lương thiện...

Thuộc hạ đã là như thế này, chủ nhân dù thiện lương cũng có thể thiện lương đến mức nào ?

Cô nghe thấy bọn họ gọi hắn là ‘ Kính thiếu ’, cô nghe không hiểu các tiếng lóng mà bọn họ nói, chỉ mơ hồ nghe thấy báo cáo đầy đủ vụ giết người đâm máu.

Trên đầu Tô Tiểu Miêu như có một quả bom. Vô luận như thế nào, cuộc sống từ trước đến nay của cô đều không muốn dây dưa với xã hội đen.

Tô Tiểu Miêu cứ mang thần kinh nhạy cảm như vậy qua ba tháng.

Chiều nào tan làm cô đều bay thật nhanh về nhà, ngẫu nhiên còn có thể đột ngột xoay người, nhìn xem có người khả nghi hay không. Xác định tất cả không có việc gì, ngay cả chính cô đều nhận không được nhìn trời cảm thán: lão tử sống thật sự là rất không dễ dàng ...

Nhìn theo thân ảnh Tiểu Miêu dần xa, một chiếc Rolls-Royce màu đen chậm rãi từ chỗ rẽ đi ra đường cái. Tô Tiểu Miêu không biết là bắt đầu từ ba tháng trước, mỗi ngày 24 giờ của cô đều rơi vào tầm mắt của một người đàn ông.

Ngồi trước tay lái, giọng người đàn ông vang lên trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo ý cười: “Tô Tiểu Miêu, em thật đúng không phải là miễn cảm bình thường...”

Đúng vậy, cô là người chỉ cần một lần đã làm cho hắn thực nghiện ngập.

Trực giác của cô miễn cảm đặc biệt, có lẽ là do bẩm sinh, cũng có lẽ là do thói quen nghề nghiệp, làm cho cô có mặt hơn người bình thường. Bề ngoài vui thì cười tức giận thì mắng nhưng thực tế từng bước cẩn thận. Hắn phái người đi theo hành tung của cô, mỗi đêm bọn họ hướng hắn báo cáo đều không nhận được bất an nói: Hình như Tô tiểu thư đã phát hiện ra chúng ta...

Hắn phái người đi, bọn họ đều đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nhưng ngay cả những người này cũng không thể giám thị cô hoàn toàn.

Cô là cao thủ nói dối.

Vào ngày nào đó, hắn hỏi cô tên gọi là gì, cô không do dự gì, cười đến nhu thuận lập tức cho ra đáp án: “Tôi tên là Chu Sở Sở”.

Hắn nở nụ cười, không nói gì.

Cô đang nói dối. Có thể thấy được qua biểu hiện của cô.

Thực chất cô không có cái kiểu nhu thuận tươi cười, cô là giả hoạt, tươi cười hắn là có tính toán gì xấu, dựa vào thông minh của mình mà xoay chuyển xung quanh.

Cô là một tổng thể mâu thuẫn. Ví như đối với súng, thích, nhưng không chạm đến. Lại ví như, thái độ đối với hắn. Cô sẽ không thấy hắn chết mà không cứu, thậm chí thiếu chút nữa vì hắn mà mất mạng, cũng mong hắn được an toàn, nhưng ngay cả như vậy cô vẫn như cũ không có tí xíu tín nhiệm nào đối với hắn, xác nhận hắn đã an toàn cô lập tức trốn đi từ bên cạnh hắn. Loại tính cách mâu thuẫn này làm cho hắn rất tò mò đối với cô.

Ngày đó, lúc cô rời đi làm cho hắn không biết bên khóc hay nên cười.

Hắn chưa thấy cô gái nào chạy nhanh hơn cô, vất vả suốt một đêm, thiếu chút nữa cái mạng cũng cho người ta, lại giống như không hư tổn chút thể lực nào của cô, cô thừa dịp hắn không chú ý, từ bên người hắn đào

tàu, đến khi hắn phát hiện thì chỉ nhìn thấy thân ảnh đang chạy trốn của cô, rất giống một người sợ chết bình thường trên thế giới này.

Không tạm biệt, không để lại thông tin, cô cứ như thế gấp gấp thoát khỏi cuộc sống của hắn. Hắn biết, nhìn vào thuộc hạ của hắn xuất hiện trước mắt cô, nhìn vào bối cảnh của hắn dần dần hiện ra, dựa vào sự thông minh của cô mà nói sẽ không khó đoán ra thân phận của hắn. Cô lựa chọn chạy trốn, lựa chọn cùng hắn hoàn toàn không có liên hệ.

Cô không biết rằng tất cả những điều đó sẽ chỉ làm hắn càng có hứng thú với cô.

**** *
**** *
**** *

Tô Tiểu Miêu sinh hoạt như bất kì người bình thường nào dĩ nhiên sẽ không biết ba tháng này giới xã hội đen đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất như thế nào. Dùng thuật ngữ quản lý để hình dung thì có thể gọi là “cơ cấu lại”.

Ba tháng, Đường Kính hoàn toàn rời khỏi thế giới đen tối của gia tộc Đường thị, dùng thủ đoạn đen trắng để hòa hoãn thế lực ở mọi nơi, mở ra một thân phận mới nhanh chóng phát triển.

Rạng sáng, Đường Kính thoát thân từ một bữa tiệc nhàm chán, một mình lái xe trong vô định.

Dường như đã có sẵn trong ý thức, xe bất tri bất giác liền chạy đến dưới tầng chỗ trọ của cô.

Bắt đầu từ khi nào, ý muốn nhìn thấy cô đã trở nên mãnh liệt thế này.

Trong tay hắn có một phần tư liệu điều tra về cô. Tường tận đầy đủ, bao quát hai mươi ba năm cuộc đời cô. Đánh nhau làm loạn, chạy trốn giả danh, nói dối làm nũng, vui cười, tức giận, mắng, cô có một cuộc sống sống động tốt đẹp.

Tô Tiểu Miêu.

Lần đầu tiên Đường Kính nhìn đến cái tên này đã không nhịn được mỉm cười. Nói thật, so sánh với cái tên giả ‘ Chu Sở Sở ’ thì cái tên ‘ Tô Tiểu Miêu ’ này hiển nhiên càng giống tên giả. Nhưng không biết như thế nào, nội tâm hắn không khỏi dâng lên một cảm giác ‘ nên là như thế này ’. Đúng vậy, tên này mới giống như cô, xảo quyệt... , gần như...

Đường Kính xuống xe, đứng dựa trước cửa xe, ở trong gió đêm ngưỡng mộ nhà trọ hai mươi tầng. Chính là ở nơi đó có cô. Hắn nhịn không được suy nghĩ cô hiện tại đang làm gì, gần rạng sáng, người thường nên ngủ, nhưng nếu là cô, vậy không nhất định, nói không chừng đang làm bí mật nhỏ không muốn ai biết.

Đây thật sự là một loại cảm giác kỳ diệu.

Cũng chỉ gặp cô một đêm, mà đã bị cô hấp dẫn khắc sâu như thế.

Bỗng nhiên di động kêu liên tục

Đường Kính trả lời điện thoại, bộ dáng không chút để ý: “... Ai đó?”

“Tôi à, Thích Thiếu Hiền.”

Đường Kính đơn giản ‘ à ’ một tiếng, xem như trả lời.

“Làm gì mà tiệc rượu còn chưa chấm dứt đã không thấy cậu?” Thích tiên sinh ở đầu kia đầy oán giận: “Đường Kính, gần đây tâm trí cậu để ở đâu đâu, việc công hay là việc tư?”

Người đàn ông cười cười: “Việc tư.”

Nhất thời hiểu rõ.

Sớm biết vào ba tháng trước Đường Kính đã bị một người hấp dẫn, người nào đó rất ngạc nhiên: “ Mỹ nhân?”

“Không phải, ” Đường Kính nheo lại ánh mắt, đáp lại ý vị thâm sâu: “Là một tiểu hồ ly rất giỏi nguy trang...”

A a, thì ra là thế. Đường Kính thưởng thức, quả nhiên không giống người thường.

Người nào đó không nhịn được hỏi: “Theo dõi người ta lâu như vậy, còn không chuẩn bị ra tay?” Quả nhiên là Đường Kính tác phong nhất quán, âm trầm khó dò.

Đường tiên sinh đáp khéo léo đưa đẩy: “Không bình luận.”

Thích Thiều Hiền cười ha ha: “Vậy cậu hứng thú của cậu với cô ấy là muốn cướp tiền hay cướp sắc?”

“Không phải.”

“A?”

Trong gió đêm, người đàn ông chậm rãi mở miệng: “Tôi muốn tất cả của cô ấy.”

13. Chương 13: Hồi Ưc 5

Dựa vào ánh mắt của Đường Kính, cô gái hắc coi trọng nhất định phải có điểm không giống người thường. Nếu không, cho dù Tô Tiểu Miêu là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, thì một Đường Kính từ nhỏ đã bình tĩnh đăm đăm đối với chuyện “cưới cô ấy làm vợ” sẽ chẳng có được bao nhiêu hứng thú.

Đúng, hắc đối với cô là tình thế bất buộc.

Hắn không phải loại đàn ông rõ ràng động tâm mà vẫn làm như không biết, việc Đường Kính làm từ trước đến giờ đều là ra tay lưu loát, dây dưa không phải phong cách của hắn. Nếu đã động tâm rồi, vậy xác định rõ mục tiêu, từng bước một, công thành đoạt đất.

—— trừ khi lòng cô đã có chủ.

Hắn tôn trọng lựa chọn của cô, đồng thời tuyệt không buông tha quyền lợi của chính mình.

**** *

Ngày nào Tô Tiểu Miêu cũng ngắm cái máy ảnh hiện đại trong một cửa hàng máy ảnh hàng đầu, vì thế ngày nào Tiểu Miêu cũng phải trải qua hai lần dày vò tâm trí: thật muốn mua quá đi... muốn mua quá đi... Nhưng mà không mua nổi á...

Máy ảnh đối với Tô Tiểu Miêu, giống như gạo đối với con chuột, vô cùng có lực hấp dẫn.

Lại nói tiếp, sở dĩ Tô Tiểu Miêu có thể đi trên con đường phóng viên này, cũng có quan hệ với cái máy ảnh. Trước đây đó là món quà quan trọng đầu tiên cô nhận được, đồ công nghệ cao trong những năm cực kỳ bần cùng như thế, máy ảnh được coi như một thứ rất xa xỉ, vì thế, chiếc máy ảnh năm đó đã hoàn toàn thu mua được lòng Tô Tiểu Miêu.

Món quà đầu tiên ấy cũng gần giống như mối tình đầu, nó dễ dàng cuốn lấy trái tim Tô Tiểu Miêu. Vì vậy mà hôm nay sau vài năm, đã có một người đàn ông bắt lấy cơ hội đó.

Các nữ nhân viên trong cửa hàng vừa nhìn thấy Tô Tiểu Miêu đứng ở cửa, lập tức nhiệt tình tiếp đón cô.

“Tiểu Miêu, đến đến.”

Tô Tiểu Miêu sờ sờ đầu cười, nhanh như chớp mở cửa chạy vào.

Cho dù mua không nổi thì đi ngắm cũng tốt mà! Ừm, biện pháp của người nghèo: gặp nạn dễ thấy ảo giác.

Theo lý thuyết, cửa hàng hàng đầu thế này tuyệt đối không tiếp đón khách thường. Khách ở đây đều là khách VIP cả, có thân phận có địa vị.

Nhưng Tô Tiểu Miêu là một ngoại lệ.

Mỗi lần đến xem máy ảnh, cô cũng không dùng lời ngon tiếng ngọt làm người ta vui, mà phần lớn thời gian cô đều trầm mặc. Cô có một ánh mắt biết nói, bên trong có chứa khát vọng. Khi các cô nhân viên ở đây giới thiệu kiểu dáng cho cô, cô sẽ nghe vô cùng nhập thần, ngẫu nhiên khoe môi lại nhếch lên, lộ ra khoảnh khắc vui sướng.

Biểu tình sinh động của cô, đã thỏa mãn đầy đủ lòng tự trọng của mấy cô gái bán hàng đó. Vì thế, Tô Tiểu Miêu trở thành một khách hàng rất đặc biệt ở đây. Hòa vào đám người, đó chính là tài năng trời cho cô, người khác căn bản không dễ học.

Hôm nay, ba bốn cô gái đang tán gẫu cùng cô.

“Đây là loại máy ảnh kỹ thuật số mới nhất của cửa hàng chúng tôi...”

Trong lòng Tiểu Miêu tru lên: kỹ thuật số ư! Là loại cô yêu thích nhất đó! T_____T

“Nhận diện cảnh quan tự động, thiết bị cảm quang CMOS, 36 x 24mm, dài rộng so với 3:2...”

Wow wow! Tỷ lệ đáng người thật hoàn hảo! Tỷ lệ đáng người! Wow wow! T_____T

“Độ nhạy cao, độ phân giải cao, chip cảm biến hình ảnh CMOS loại hiện đại nhất...”

Không được...

Bán cô đi! Bán cô để cô mua máy ảnh đi! T_____T

Một giọng nói trong trẻo nhưng không giấu nổi lạnh lùng chợt vang lên: “Muốn?”

Tô tiểu thư ghé vào bàn kính gạt đầu lia lựa: “Đúng đúng đúng đúng...”

...

Ách? !

Tô Tiểu Miêu tỉnh táo ngay lập tức.

Người này! Thật bất ngờ!

Tô Tiểu Miêu nhanh chóng xoay người, chỉ nhìn thấy phía sau cô, không biết từ khi nào đã có một anh chàng đang đứng đó rồi.

Một bộ âu phục màu tối lịch sự, vẽ lên đường cong hoàn mỹ trên thân thể, tư thái thanh thản, trong sự lạnh lùng hỗn loạn lộ ra một ánh mắt nghiền ngẫm.

Trai đẹp. Tuyệt đối là trai đẹp chất lượng tốt rồi.

**** *

Người quản lý cửa hàng không dám chậm trễ, tự mình tiến lên tiếp đón: “Đường tiên sinh đích thân đến đây, không biết muốn xem sản phẩm nào?”

“Tự tôi nhìn.”

Đuổi người quản lý đi, Đường Kính tiến lên từng bước, mang theo vài phần cảm giác áp bách, nhìn về phía cô gái nhỏ nhắn trước mặt.

“Không nhận ra tôi?” Người đàn ông nở nụ cười có vẻ vô hại: “Tôi là Đường Kính.”

Tô Tiểu Miêu gãi đầu: Đường Tiến? Đường Cánh Toàn? Hay là Đường Tấn?

Trong lòng người đàn ông kia bắt đầu cảm thấy bức bối.

Nếu cô không biết hắn, hắn tuyệt đối sẽ làm cô đẹp mặt; nếu cô giả vờ không biết hắn, hắn sẽ càng làm cô đẹp mặt.

Nghĩ đến đó, người đàn ông tiến lại gần từng bước một: “Ba tháng trước chúng ta đã gặp nhau.”

“A...” Tiểu Miêu hoang mang gãi gãi đầu. Cô là một phóng viên, mỗi ngày phỏng vấn hàng trăm người, làm sao đặc biệt nhớ kỹ một người được.

Tô Tiểu Miêu vừa định nói ‘vẫn không nhận ra’, thì đột nhiên trong đầu cô lóe lên chuyện ngày đó —— Đường Kính!

Cái tên được bọn xã hội đen gọi là ‘Kính thiếu’...

Theo phản xạ có điều kiện, lúc này Tô Tiểu Miêu quyết định nói dối. Dù thế nào, cô cũng không muốn có quan hệ gì với giới xã hội đen.

Trong vòng một giây, đầu óc Tô Tiểu Miêu dùng tốc độ hoạt động cao nhất mà trước nay chưa từng có.

Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Không phải là chỉ làm bộ như không biết hấn sao, bình thường cô nói dối chẳng chớp mắt lấy một cái, ngay cả Đinh Đầu cô cũng qua mặt, còn sợ một gã chỉ quen biết có một đêm này sao?

Lời nói dối thôi mà, suy nghĩ một chút nào.

Đúng, cứ nói là hấn nhận sai người rồi, cô nhớ rõ mình còn nói tên giả với hấn, ừm, cứ làm bộ như không biết hấn thôi, nói với hấn là ‘xin lỗi, tiên sinh nhận lầm người rồi’, nếu hấn dám nói ‘vậy thì bây giờ làm quen một chút cũng được mà’, thì cô sẽ cứ lấy lùi làm tiến: ‘thật sự xin lỗi, tôi là con nhà tử tế, không có hứng thú với chuyện làm quen...’; hay, nếu hấn nói ‘có thể làm quen với cô một chút được không, cô thật sự rất giống bạn gái đã mất của tôi’, vậy cô sẽ đánh trả thế này: ‘thật sự ah? Thế thì càng không được, anh phải chung thủy với bạn gái đã mất của mình mới được...’

Ồ! Cứ làm như vậy đi! Dem quan hệ với hấn bóp chết ngay từ khi chưa nảy sinh!

Đang lúc Tô Tiểu Miêu vừa định há mồm, thì lại nghe thấy người đàn ông trước mặt bỗng mở miệng.

Giọng điệu chậm rãi, biểu tình ung dung ——

“Tô tiểu thư, cô suy nghĩ có ‘nhận sai người’ à?”

“...”

Hai mươi ba năm cuộc đời Tô Tiểu Miêu lần đầu tiên bị dọa đến ngậm ngùi nuốt lệ.

Đáng sợ...

Người đàn ông này muốn làm cái gì chứ ...

14. Chương 14: Hồi Ưc 6

Tô Tiểu Miêu lập tức giác ngộ: người đàn ông này, không dễ dàng ứng phó.

Nói đi cũng phải nói lại, hấn xuất thân xã hội đen, quen nhìn anh lừa tôi gạt, có lẽ chính hấn cũng là cao thủ trong số đó, dựa vào cô hiện nay trong tay chỉ có mấy tiểu xảo, nếu muốn qua mặt hấn thì chẳng dễ rồi.

Tô Tiểu Miêu lập tức tăng cường cảnh giác. Lúc này đây cô đã gặp được đối thủ.

Nhanh chóng điều chỉnh biểu hiện trên mặt, làm ra vẻ vui sướng gặp lại, giọng nói cũng tràn ngập ngạc nhiên, bất ngờ.

“Ai nha! Thì ra là anh! Anh xem trí nhớ của tôi này.....”

Người đàn ông không nói, mỉm cười, anh tuấn nhường mảy.

Ý tứ thực rõ ràng: Tô Tiểu Miêu, rất vui được gặp em.

—— ai muốn bắt ngờ gặp anh =. =

Đương nhiên là không thể nói kiểu này ... Để nó chết ở trong bụng đi.

“Vết thương của anh đã khỏi rồi sao?” Giả vờ giả vịt hỏi thăm việc nhà là phải.

“Tốt lắm, cảm ơn đã quan tâm.”

“Không có gì, quan tâm anh là điều nên làm.” Tôi không phải quan tâm anh mà là quan tâm cái mạng nhỏ này của tôi.

Tô Tiểu Miêu thực chân thành đề nghị hấn: “Gần đây thời tiết trở lạnh, trước đó không lâu anh lại bị thương, hấn là nên ở nơi ấm áp”, ngụ ý là anh hãy đến nam cực đi.

Đi đến đó sẽ không hù dọa cô được nữa.

Người đàn ông khẽ gật đầu, có vẻ đang nghiêm túc lo lắng lời đề nghị của cô, nhưng lời nói phát ra lại hoàn toàn tương phản: Bác sĩ đề nghị tôi nên ra ngoài thường xuyên, đi đi lại lại, thời tiết cũng không lạnh lắm, cũng có lợi cho việc dưỡng bệnh.

= =

Đại ý cho thấy cô không thoát được hay sao?

Tiểu Miêu quyết định chạy lấy người.

Đầu tiên làm bộ vô tình liếc mắt nhìn đồng hồ.

Sau đó kêu thất thanh một tiếng.

“Ai nha! Đã đến 6 giờ rồi!” Cô hướng về phía hần, vạ phần xin lỗi: “Vốn đang muốn cùng anh tán gẫu trong chốc lát, nhưng mà anh xem... Tôi còn có việc, Đường tiên sinh sẽ không để ý chứ?”

Nữ sĩ đã muốn hỏi lại như vậy, nam sĩ thế nào cũng không thể phản bác.

Đường Kính rất phong độ gật gù: “Tôi tiểu thư đã có việc, xin cứ tự nhiên.”

Tô Tiểu Miêu mừng rỡ, khẩn cấp chuẩn bị chạy lấy người, đồng thời không quên giả bộ: “Thật ngại quá, anh xem, khó khăn lắm mới có dịp gặp anh, tôi lại có chuyện quan trọng trong người...”

Nói xong, cô vừa đi tới cửa, bỗng nhiên nghe thấy từ đằng sau giọng người đàn ông thông thả vang lên.

“Không phải tình cờ.”

“...?”

Giọng Đường Kính trầm ổn mà có lực: “Tôi tiểu thư, Tôi là cố tình ở chỗ này chờ cô.”

Tiểu Miêu cảnh giác: hần nói như vậy, có ý tứ gì?

“Lần trước cô đi nhanh như vậy, tôi vẫn chưa kịp cảm ơn cô, người đàn ông mỉm cười, thả mồi: ” Tôi vốn nghĩ hôm nay đưa cô một cái máy ảnh làm quà tặng.”

Tô Tiểu Miêu lập tức dừng một chân lại.

Quà tặng! Máy ảnh!

Thế nào? Thế nào?

“EOS-1Ds Mark III...”

Tô Tiểu Miêu lệ nóng vòng quanh: ‘trời ơi, kiểu dáng mới nhất đó.’

Con cá đã mắc câu, Đường tiên sinh chậm rãi thu lưới: “Hay là Tôi tiểu thư cho tôi nửa giờ, chúng ta cùng nhau chọn một chút?”

Tô Tiểu Miêu tự đấu tranh kịch liệt.

Kiểu dáng mới nhất... rất muốn...

—— không thể! Không thể nhận hối lộ!

Nhưng là... Trăm năm khó gặp được cơ hội nhận hối lộ tốt thế này.

—— Tô Tiểu Miêu, cô phải giữ vững nguyên tắc của phóng viên!

Hần đưa ... Chính là miễn phí ...

Ngẫm lại lời người xưa nói đi: “Giàu sang không thể mê hoặc, Nghèo khó không thể lay chuyển.”

Nhưng mà! Đây là máy ảnh cô đã suy nghĩ thật nhiều năm nay a.

“Tôi tiểu thư, thế nào?” Thanh âm của Đường Kính giống như đang dụ hoặc Eva ăn trái cấm, mê hoặc lòng người: “Tôi chẳng qua muốn thể hiện sự cảm ơn mà thôi, ngay cả cơ hội này mà cô cũng không chịu cho tôi.”

Như vậy a...

Hắn có vẻ thật sự không có ý tứ khác a...

Cô cứu hắn một mạng... Nhận quà tặng cũng là bình thường a.

Hơn nữa... Chỉ là quà tặng nhỏ mà thôi... Cũng không phải lấy của hắn hơn mười, hai mươi vạn...

Như vậy...

“Ây, tôi đây, tôi sẽ cho anh nửa giờ...”

Chạy nhanh an ủi mình một chút: cho hắn nửa giờ mà thôi, không có nghĩa là muốn lấy quà tặng của hắn.

Nửa giờ sau...

Tô Tiểu Miêu cúi đầu, hoàn toàn đã không còn vẻ giảo hoạt như nửa giờ trước.

Bởi vì...

Cô rốt cục vẫn là lấy quà tặng... T_____T

Đường Kính là loại người nào? Chính là cao thủ đùa bỡn tâm kế.

Nào là ‘chỉ là quà tặng nhỏ, cô đừng để ở trong lòng’; nào là ‘nếu cô không lấy chính tôi mới phải bần khoản’; nào là ‘bạn bè cần gì khách khí’.

Từng câu tiến vào tim Tô Tiểu Miêu, gọn ghẽ, chuẩn xác, sắc bén.

Thế cho nên Tô Tiểu Miêu ra khỏi cửa hàng hàng đầu, nhin không được đón gió rơi lệ: ô ô ô cô rốt cục không giữ được ba nguyên tắc của họ (sun1911- là 3 vì còn 1 câu nữa trong lời nói của người xưa nhưng ở trên không đề cập là “uy vũ không khuất phục”)

Chạy nhanh củng cố lại tâm lý: gần lúc này thôi! ! Lần sau! Lần sau! Tuyệt đối không gần nữa!

Người đàn ông nhìn bóng dáng trốn chạy như bay của cô, nở nụ cười bí hiểm,

Tô Tiểu Miêu, em đã mắc câu, em tưởng rằng anh sẽ còn bỏ qua em sao?

15. Chương 15: Hồi ức 7

Gần người giàu có là vực sâu của tội ác.

Huống chi người gặp được là Đường Kính, có lần đầu tiên liền nhất định sẽ có lần thứ hai, sau đó vòng luẩn quẩn cứ thế mà tiếp diễn.

Không thể không nói, Đường Kính tặng quà cũng có kỹ xảo. Không chọn đắt tiền, chỉ chọn những gì cần thiết, dễ dàng xuyên thủng trái tim yếu ớt của Tô Tiểu Miêu. Hơn nữa giá cả luôn khổng chế trong phạm vi vừa phải, giá quá cao, có thể cô sẽ phản cảm, giá quá thấp, sẽ không đạt được mục đích ‘ăn luôn cô’, vì thế mỗi lần Đường Kính tặng quà cho Tô Tiểu Miêu đều khiến cô yêu thích không thôi.

Thế cho nên một ngày nào đó, Tô Tiểu Miêu bỗng nhiên tâm huyết dâng trào suy nghĩ một vấn đề: rốt cuộc là mình nhận của hắn bao nhiêu rồi nhỉ?

Vội vàng tính toán, đáp án là: khoảng năm vạn...

“...”

Năm vạn! So với số tiền bốn chữ số mà Tô Tiểu Miêu gửi ngân hàng thì không thể nghi ngờ chính là một khoản tiền vô cùng lớn.

Bắt đầu từ khi nào, tác phong trong cuộc sống của cô đã sa đọa thành như vậy a ...

Không phải không nghĩ tới những lời như ‘Không có chuyện gì mà xum xoe, không phải kẻ gian thì cũng là thằng trộm’, nhưng cảm giác mà Đường Kính mang đến cho cô không phải như vậy. Hắn không nhanh

không chậm, trầm ổn bình tĩnh, ngay cả nói chuyện cũng luôn chậm rãi, giống như thật sự chỉ coi cô là người bạn ở xa mà thôi.

Huống chi, Tô Tiểu Miêu không phải loại người tự cao tự đại cho rằng mình lại hấp dẫn được người như Đường Kính. Người như Đường Kính, vừa thấy đã biết là tên dụ ong dẫn bướm rồi, sao có thể có ý tứ gì với cô gái tư sắc bình thường như cô được.

Nếu hần muốn tình một đêm thì sao... ?

Tô Tiểu Miêu cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực mình.

Sau đó, nhanh chóng phủ định ý tưởng vô cùng không thực tế ấy ==

Thân thể này của cô, có vẻ như không thể làm tội phạm quyền rũ đàn ông được...

Nếu còn nhận định Đường Kính có ý gì đó với cô, thì cũng chẳng nghĩ được nguyên do, chỉ là cô nghĩ quá nhiều thôi...

Tiểu Miêu lấy lại bình tĩnh.

Ừm, chuyện hần là như thế này: hần muốn cảm ơn cô, nhưng đối với người như hần mà nói, năm vạn cũng chỉ là một con số rất nhỏ thôi, cho nên hần có thể đưa ra trong tâm bình khí hòa.

Tiểu Miêu nghĩ nghĩ, quyết định dùng tiền mặt trả lại cho hần, sau đó dùng lời xin lỗi và giải thích một chút vậy.

Dù thế nào, giao tình của cô và hần chưa thể tiến xa đến độ dùng tiền của hần được.

Tô Tiểu Miêu thuê nhà trọ này trong một năm, đầu năm thanh toán tiền của cả năm, nếu bỏ thuê giữa chừng thì chỉ cầm lại được 90% số tiền.

Cuối năm, Tiểu Miêu đã chuẩn bị tốt tiền thuê nhà cho cả năm rồi, tổng cộng là bốn vạn tám, Tiểu Miêu quyết định dùng khoản tiền này để trả cho Đường Kính. Về chuyện chỗ ở của mình, cô sẽ tìm chỗ khác thôi. Tiểu Miêu quyết định tìm một người thuê phòng khác, như vậy sẽ được chút tiền.

Cứ thế, Tô Tiểu Miêu hẹn Đường Kính ra ngoài, muốn đem tiền trả lại cho hần.

Nhận tiền của cô sao?

Đùa hả.

Đường Kính liếc liếc mắt một cái, xoay người bước đến chỗ xe mình.

Qua lại ép buộc vài lần, lần nào Tiểu Miêu cũng bại trận.

Bây giờ, Tiểu Miêu của chúng ta đang mang áp lực tâm lý vô cùng lớn, sáng nào cô cũng bừng tỉnh trong ý nghĩ: hiện tại cô là kẻ nợ người ta năm vạn...

Rất cục có một ngày, Đường Kính gọi cho cô một cuộc điện thoại, biết cô sẽ không nhận điện thoại di động, người đàn ông đó vô cùng thông minh đã gọi thẳng đến văn phòng của cô.

Tiểu Miêu nhận điện thoại, giọng nói mạnh mẽ của người bên kia lập tức vang lên: “Tôi là Đường Kính.”

Cơ chế tự bảo vệ bẩm sinh của Tô Tiểu Miêu tự động mở ra gần như ngay lập tức: sao hần lại biết số điện thoại ở văn phòng mình nhỉ? !

Đáng sợ, rốt cuộc hần còn biết bao nhiêu chuyện của cô nữa?

“Sáu giờ tối mai, câu lạc bộ XX, tôi chờ cô.”

Người đàn ông đó nói xong, không đợi cô đáp lời, trầm giọng cắt đứt điện thoại.

—— cô sẽ không thể không đến.

Hần rất hiểu cô, có câu cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, cho nên hần tin nhất định cô sẽ đến.

Cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, ý là, ăn đồ của người ta thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn, lấy thứ gì đó của người ta thì cũng nường tay hơn với người ta.

Đường Kính nhàn nhã nở nụ cười.

Đến nơi của hắn, sẽ không sợ cô trốn nữa.

Nhưng lúc này đây, Đường Kính tính sai.

Tô Tiểu Miêu không chỉ quang minh chính đại thả bom hắn, mà còn có gan gọi điện thoại thỉnh tội. Dừng lý do cổ lỗ nhất: bệnh tật. Sợ hắn không tin, cô còn khổ sở ho một trận cho hắn nghe.

Ho mạnh đến nỗi cô vốn không bệnh mà thiết chút nữa ho ra cả ngụm máu tươi.

Giọng Đường Kính ở đầu dây bên kia không nóng cũng chẳng lạnh, dặn cô nghỉ ngơi tốt rồi dường bệnh gì gì đó, sau đó chỉ nghe thấy Tô Tiểu Miêu nhanh chóng nói tạm biệt.

Hình như hắn còn nhìn thấy vẻ mặt đắc ý dào dạt của cô.

Buông điện thoại, Đường Kính có hứng thú nhếch môi.

Thực sự chỉ có cô, dám thất hẹn với hắn như thế.

**** *

Trong quán bar, gần như tất cả mọi người đều nhìn về một phía, còn người được chú ý lại chẳng tỏ vẻ gì.

Đường Kính vốn không thích nói chuyện của mình với người khác, hôm nay còn trầm mặc hơn, khi đánh bài a vẫn không nói câu nào, ngay cả biểu tình cũng không có, trầm mặc đánh bóng, tấn công sắc bén.

Không thấy rõ tiêu điểm trong mắt hắn lạc về nơi nào, chỉ cảm thấy khí chất ngạo mạn của hắn.

Dù là người đàn ông bình thường đến đâu thì khi anh ta đánh trúng một bi vào lỗ, cũng như trung tâm của thế giới.

Huống chi lại là chuyên gia như hắn.

Ánh mắt bỗng liếc qua màn hình quảng cáo trong quán bar, Đường Kính phân tâm một chút.

Có hai người đàn ông quảng cáo cho rượu Chivas, ngồi câu cá và cùng uống với nhau trên mặt băng ở Alaska, thoải mái cười to, khẩu hiệu quảng cáo được tung ra, nói: this is life.

Hắn gần như nghĩ đến cô ngay lập tức.

Nhớ đến tính cách phóng khoáng của cô, nhớ tới biểu tình linh động của cô, nhớ tới dục vọng mãnh liệt của hắn đối với cô: muốn tất cả. This is, hắn nghĩ mình có được life.

Nhưng là cố tình, cô không cảm kích.

Người đàn ông giận dữ, đánh ra một cú DOUBLE HIT, xinh đẹp vào lỗ. (Double hit: là cú đánh mà bi chủ được đầu cơ chạm 2 lần trong một cú đánh.)

“Hay là, cậu có thể không cần vất vả như vậy.”

Thích Thiếu Hiền lấy cây gậy trong tay Đường Kính, rót một chén rượu cho hắn. Thân là bạn tốt, hắn đương nhiên biết Đường Kính đang tức giận cái gì.

Người đàn ông hỏi lại: “Cậu muốn nói gì?”

Chàng họ Thích không có ý tốt nở nụ cười: “Đừng có nói với tôi là cậu không hiểu đây.”

Mềm không được, còn không thể cứng rắn sao?

“Trực tiếp nói với cô ấy, lão tử coi trọng cậu là nể mặt mũi cậu đó! Cậu không dám bắt cô ấy hả!”

Đường Kính bật cười: “Cậu là dân xã hội đen sao...”

Bạn Thích vỗ vỗ vai hân: “Tôi không vào giới đó nhưng có kinh nghiệm nhiều hơn cậu đấy, tôi đoán, nếu cậu mà nói ra, cô gái nhí công tử của Đường gia coi trọng, trong vòng một ngày tuyệt đối có người có thể đóng gói gọn gàng cô gái đó rồi đưa đến trước mặt cậu.”

Nghe vậy, Đường Kính khẽ cười: “Những điều cậu nói, không phải tôi chưa nghĩ tới.”

“Ách...” Quả nhiên hân không phải xuất thân trong dân xã hội đen –

“Nhưng, đó không phải điều tôi muốn, ” Đường Kính nghiêng ngẫm nói: “Cô ấy không phải người yếu đuối để mặc người khác sắp xếp ỉnh, cô ấy sẽ không để mình rơi vào thế bất lợi, nếu cần thiết, cô ấy chắc chắn có cam đảm làm bất cứ việc gì.”

Bạn Thích kinh hãi: “Cậu chọn đến chọn đi, sao lại chọn phải hàng nguy hiểm như thế chứ? !”

“Cậu không hiểu sao?” Đường Kính ngẩng đầu lên, một ngụm uống hết chất lỏng trong chén: “Càng nguy hiểm mới càng đáng giá.”

“Cứng mềm đều không được, cậu nghĩ phải làm sao bây giờ?”

Đường Kính cười cười: “Động não nào, vừa dấm vừa xoa là được thôi.”

16. Chương 16: Hồi Ưc 8

Trong khu vực trung tâm của thành phố, ở khu kinh doanh có một tòa nhà “Flame” hội tụ quán bar, sòng bạc ... tạo thành một quần thể các phương tiện giải trí. Ra vào hầu hết là tầng lớp quyền quý, cảnh sát cũng rất ít khi kiểm tra đột xuất nơi này. Đó không phải vì nơi này thật ‘trong sạch’ mà ngược lại người bình thường dù không đi vào cũng có thể đoán được quy tắc ở đây. Ví như đi vòng quanh đó tìm hiểu rồi nghe đồn...

Có thể quang minh chính đại sống xa hoa trụy lạc về đêm, không coi ai ra gì tất nhiên là phải có hậu thuẫn. Mà ông chủ của Flame chính là hậu thuẫn của nó. Ông chủ tên là Thẩm Thân, gia cảnh không trong sạch lắm, lập nghiệp bằng chém giết, đến nay đã hơn 50 tuổi, hai phái đen trắng đều rất nể mặt, người đời tôn xưng là “ Tam gia”

Tam gia có thành tựu như ngày hôm nay tất nhiên là cũng có nguyên nhân. Những người ở tầng lớp trên phạm là đàn ông đều chọn đi Flame vì hệ thống giám sát người ngoài cực kỳ tốt. Người ngoài ở đây là chỉ phóng viên, thám tử tư, thậm chí là cảnh sát.

Tam gia có 3 quy tắc, người vào Flame tức là khách của hân, giá cả của Flame tuyệt đối không thấp mà phục vụ không bao nhiêu, thực sự là giá trên trời, nhưng bù lại Tam gia hứa với khách là hân sẽ không để người ngoài vào quấy nhiễu. Vì thế quán bar này chính là nơi đàn ông tụ họp tránh né những tay săn ảnh tìm vui nơi thiên đường, đồng thời cũng là nơi phóng viên và cảnh sát theo dõi con đường đen tối.

Thật sự có rất ít người đi đụng chạm đám người giết người không chớp mắt này, trừ Tô Tiểu Miêu.

Tô Tiểu Miêu chưa bao giờ cưỡng lại được sự hấp dẫn của đồng tiền.

Mà lúc này đây, bộ phận tin tức nhận được mật báo, tay họ Lý ở công ty XX hối lộ chính quyền để giành hạng mục mà chính phủ đầu thầu công khai. Đinh Đầu ra lệnh, ai làm được vụ này sẽ được tiền thưởng gấp ba.

Tô Tiểu Miêu lập tức bày tỏ thái độ: “Tôi muốn đi! ! Ai cũng không được phép! Ai giành tôi sẽ đánh người đó!” Có trời biết, trận này còn là vì để trả tiền cho Đường Kính, cô cũng nghèo sắp điên rồi.

Cứ như thế, Tô Tiểu Miêu được tiếp nhận vụ này.

Rất nhanh, Tô Tiểu Miêu liền phát hiện, Tên họ Lý này phi thường giáo hoạt, rất khó theo dõi. Hơn nữa người này thích đến Flame, mượn thế lực đen tối nơi đây che dấu giúp mình.

Nơi này, đối với tin tức chuyên nghiệp của phóng viên, Tô Tiểu Miêu dĩ nhiên biết là nơi trắng đen lẫn lộn. Nhưng không thể vì vậy mà không đi vào, nếu không tiền thưởng gấp ba của mình sẽ không cánh mà bay a.

Thế là đêm nay ở Flame xuất hiện một chàng trai thanh tú, tinh tế.

**** *
**** *
**** *

Tóc ngắn gọn, T-shirt cùng quần jeans hiển nhiên là một chàng trai trẻ.

‘Hắn’ vừa tiến vào quán bar lập tức dấy lên không ít chú ý vì quán bar này đàn ông “săn sắc” rất nhiều, nhưng người thuần túy tinh khiết như thế không có đến vài người, chàng trai môi hồng răng trắng như thế không chỉ hấp dẫn ánh mắt phụ nữ mà ngay cả đàn ông cũng không ngoại lệ.

Tô Tiểu Miêu ngồi xuống ở mép quầy bar, lông mi dài dưới ngọn đèn khê chớp, tư thái phong lưu.

— Vừa mới đến đã không quên đùa giỡn, thật sự là đến chết cũng không biết xấu hổ.

Mục tiêu của cô ở một chỗ sáng sủa ngay sảnh lớn, đang cùng một vị lãnh đạo của chính quyền lồi lõm kéo, xung quanh có rất nhiều mỹ nữ trang điểm xinh đẹp tựa như hoa loa kèn, ngẫu nhiên còn có thể nghe được bọn họ nói.

Một người nói: “Tổng giám đốc Lý à, hiện tại thỉnh thoảng cùng phụ nữ, nếu muốn cũng có thể cùng đàn ông làm... làm...”

Một người nói: “Ha ha ngài nói là..... Nhanh! Kêu quản lý đến! nói anh hai muốn chọn đàn ông!”

...

Tô Tiểu Miêu thiếu chút nữa phun nước đầy mặt.

Chọn đàn ông? Ông coi đây là thời nhà Thanh hả!

Tô Tiểu Miêu thở dài trong lòng, thông đồng còn chưa tính lại thêm xấu xa lộ liễu như vậy, lão tử mà không đem tất cả các người viết ra, quả thực phải xin lỗi thể phóng viên của ta thôi.

Tô Tiểu Miêu là cao thủ theo dấu, không giống như những tân binh khác cứ nhìn mục tiêu chằm chằm.

Cô lười biếng nửa nằm ở mép quầy bar, tay phải khéo léo chống cằm, tay trái nhàn nhã đùa giỡn viên đá trong ly rượu, ngẫu nhiên ánh mắt bắn về phía mục tiêu một cái, Tô Tiểu Miêu hết sức làm mình nhìn qua có vẻ như một người khách bình thường.

— nói bình thường có lẽ cũng không phải.

Tô Tiểu Miêu ngàn tính vạn tính lại tính sai bản thân bẩm sinh có gì đó. Ví như, khí chất.

Khí chất này, rất tuyệt. Tô Tiểu Miêu khi bình thường là phụ nữ cũng không xinh đẹp bao nhiêu, cùng lắm cũng chỉ là “tinh khiết, thuần túy” thôi, nhưng khi đã ngụy trang thành đàn ông thì loại khí chất này liền phát huy tác dụng vô cùng mạnh.

Hấp dẫn, rất hấp dẫn.

Bề ngoài nam tính vô tình lộ ra một tầng hơi thở mềm mại đáng yêu, nam nữ đều yêu thích.

Tô Tiểu Miêu không biết, khí chất bẩm sinh này lại mang đến cho cô phiền toái cực kỳ lớn.

Trong vòng 5 phút đồng hồ, Tô Tiểu Miêu của chúng ta bị người ta sờ mông ba lần. = =

Hai lần là phụ nữ, một lần là đàn ông, còn đưa ra lời mời tình một đêm với cô nữa chứ.

Phiên bản nữ tử giang hồ là thế này —

Đầu tiên, dùng bộ ngực to lớn cọ cọ lên người Tiểu Miêu, sau đó liếm liếm môi hướng cô ám chỉ: ” đêm dài, không có tâm trạng đi ngủ...”

Bị tiểu công tử đến gần tán tỉnh, nhìn chằm chằm vào ngực, ánh mắt như nhìn bộ ngực trần trụi.

Thực ra tâm lý của Tiểu Miêu hoạt động như thế này: Bà nó, tại sao bộ ngực của cô ta có thể lớn như vậy! Lão tử ăn đường phèn, đu đủ nhiều năm như vậy cơ mà, rốt cuộc là tại sao, tại sao a! ! T_____T

Cô ta tiếp tục dùng bộ ngực cọ cọ Tiểu Miêu, nói gì mà: “Hà do nhất tương kiến, diệt trúc giải la y...”

(“Hà do nhất tương kiến, diệt trúc giải la y” nghĩa: Vì sao vừa gặp lại, tắt nến cởi la y. Là một câu thơ ám chỉ sex trong bài Ký Viễn của Lý Bạch, “la y” là một loại quần áo vào thời cổ.)

Tô Tiểu Miêu ngay lập tức sợ hãi.

Từ khi nào thì giáo dục của Trung Quốc trở nên phổ biến như thế? Ngay cả một cô gái phục vụ chuyên nghiệp cũng có thể xuất khẩu thành thơ.

Tô Tiểu Miêu lúc này nghĩ: không được, lão tử không buột miệng ra thơ cổ được như cô ta, nhưng hãy xem ta đây = =

Lập tức “Tô công tử” vươn hai tay bóp lên bóp xuống trên ngực cô ta. Ngực của cô ta lớn như vậy lại không phải là giả, làm cô đau lòng muốn chết.

Cô ta lập tức đen mặt. Tên đàn ông này nhìn qua thì nhỏ yếu như vậy, nhưng thực tế thì thật biến thái quá đi. = =

Hơn nữa con sói háo sắc này còn vừa sờ vừa nói: “Chúng ta cứ sờ một đêm như vậy nhé, em thấy thế nào?”.

Lúc này cô ta liền quay đầu bước đi, Tô Tiểu Miêu ở phía sau cô ta còn thật nhiệt tình tiếp tục kêu: “Ai nha, sao lại đi như thế, mau quay lại cho anh sờ tiếp nào...”

Tô Tiểu Miêu rất thất vọng sờ sờ đầu: không phải nói càng hạ lưu càng giống đàn ông sao? Chẳng lẽ biểu hiện của cô còn chưa đủ hạ lưu? = =

(Thông tin thêm: thật lâu, thật lâu về sau, khi Tô Tiểu Miêu rốt cục trở thành Đường phu nhân, cô cuối cùng cũng lý giải được thế nào gọi là đàn ông hạ lưu: đàn ông hạ lưu phải giống như Đường tiên sinh, bề ngoài quân tử nhưng bên trong chính là cầm thú...)

Về phần tên đang đến gần, càng xuất thần hơn.

Đàn ông trong quán bar khá thoải mái, Tô Tiểu Miêu dù sao cũng là người ngoài nghề, vì thế càng thoải mái.

Trước mặt một tiểu công tử thật trực tiếp tự hào nói: “I am so long...”

Tô Tiểu Miêu của chúng ta kì thật muốn nói: mong rằng không cần nói tiếng nước ngoài với một người chỉ có trình độ tiếng Anh cấp 6 như cô, cảm ơn... (Tiểu Dương: Bằng tiếng Anh cấp 6 và cấp 4 ở Trung Quốc cũng gần như bằng C, bằng B ở Việt Nam.)

Ách, kiểu này thì nên nói như thế nào? Sớm biết thế thì lúc trước đã đọc nhiều sách xem nhiều phim rồi, đến lúc muốn dùng thế này lại hận là không có gì để nói.

Nghĩ nghĩ, đồng chí Tô Tiểu Miêu ỷ vào kinh nghiệm bốn năm đại học xem kịch hay, nói một câu thoại kinh điển trong kịch: ‘Oh, e on!’.

Nói vậy cũng đúng chứ?, nghĩ nghĩ xong lại lập lại lần nữa: “Come on! Baby!”

Ủm, như vậy có đúng hơn không?

Người nước ngoài kia nghe xong húng hứ hần, lại hỏi lại: “How about you?”

Hắn đang hỏi cô là How long sao? = =

Tiểu Miêu rất thất vọng: bản thân vốn không có tâm nói dối, thật là tình thế bất đắc dĩ đó nhé...

but! Không thể dọa người! Hơn nữa sự tình này liên quan toàn thể nam tính toàn quốc, vấn đề thể diện, càng không thể thua!

Tô Tiểu Miêu vươn mười cái ngón tay: “Ten meters! !” Nghĩ nghĩ, đơn giản khoa trương một chút hù dọa chết tên quỷ tây dương này đi, “More! ! more than ten meters! ! !” (sun1911: mình xem phim Trung Quốc hồi bị phương Tây xâm lược thấy người Trung Quốc hay gọi người phương Tây là Quỷ Tây Dương.)

Người nước ngoài quá bất ngờ, không kịp lòng nổi nhìn xuống nơi đó của cô.

Ách... Tô Tiểu Miêu hoàn toàn tỉnh ngộ: có vẻ khoa trương quá rồi ... Có là siêu nhân thì cũng không được đến 10 m aaa... (chúng ta tha thứ cho đứa nhỏ này đi, cô ấy không hiểu rõ về siêu nhân đâu – ... Tôi nhớ

hình như siêu nhân không có tiểu JJ – -) (Tiểu Dương: tác giả té nhị không ghi rõ JJ là gì, mình chú thích: nó là bạn “tiểu đệ đệ” của boy đó :”>.)

Tô Tiểu Miêu nhanh chóng sửa miệng: “ten centimeters!! centimeters!!”

Người nước ngoài nhanh chóng rơi lệ: “Oh nononono! ! !” Hóa ra anh là 10 cm, người nước ngoài hạ kết luận: “so short!!” Sau đó, xoay người bước đi...

Tiểu Miêu buồn bực ...

Đồng bào nam tính cả nước, thực xin lỗi, sai lầm nhỏ tôi tạo nên đã dẫn đến sai lầm to lớn rồi...

**** *

Ngay khi Tô Tiểu Miêu hành động thật cẩn thận, vạn vạn không nghĩ tới chính mình đã bị người trên lầu nhìn thấy.

Ở chỗ rẽ trên lầu ba, quản lý quán bar hướng lãnh đạo trực tiếp bấm báo.

“Tam gia, người khách ở bên kia, có vẻ gì đó không đúng...”

Người đàn ông ước chừng 50 tuổi, ánh mắt như chim ưng nhìn chằm chằm thân ảnh tuần tú ở quầy bar, ý vị thâm sâu hỏi lại: “... Sao?”

Vương quản lý thấp giọng nói: “Máy quét hồng ngoại cho thấy trên người hắn có thiết bị theo dõi.”

Nghe vậy, tam gia lười biếng nhắc mắt: “Xác định?”

“Việc này, không xác định lắm, ” vương quản lý cúi đầu: “Hắn là lính mới, thân phận của hắn vẫn chưa rõ.”

Tam gia trầm tư.

Đã lâu rồi không có ai dám đến chỗ này ngang nhiên khiêu khích như thế.

“Dẫn hắn tới gặp ta.”

“Dạ.”

Vương quản lý lo lắng hỏi lại một câu: “Nếu chúng ta nghĩ sai thì sao?”

Tam gia hồ hững nhìn dưới lầu.

“Nếu nghĩ sai rồi, ta cũng có biện pháp khiến chúng ta có thể tiếp tục.”

Vương quản lý nở nụ cười : “Tam gia, tôi hiểu rồi.”

“Nếu chúng ta không tính sai...” Tam gia xoay người: “Vậy trực tiếp xử lý hắn, giết gà dọa khỉ.” (Người xưa dọa bọn khỉ bằng cách lấy máu gà bôi vào gốc cây nơi khỉ hay tụ tập, thế là khỉ không dám bén mảng đến phá rối nữa.)

17. Chương 17: Hồi ức 9

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Tiểu Miêu bị phát hiện, nhưng cũng là lần đầu tiên Tô Tiểu Miêu bị tóm hoàn toàn như thế.

Khi Tô Tiểu Miêu bị mấy tên thuộc hạ mặc tây trang tháo ra lớp vỏ nguy trang, lộ ra danh tính, mắt Thẩm Tam gia như bắn ra ánh sao, khoan thai nói: “Ta đang nghĩ người đó là ai, hóa ra lại là Tô đại phóng viên.”

Tô Tiểu Miêu tuyệt không giãy giụa, cười đến là nhu thuận, “Tôi làm sao dám nhận chứ, Tam gia ngài mới là nhân vật quan trọng tâm cơ.”

Thẩm Thân gương mặt.

Cái cô Tô Tiểu Miêu này cũng không lạ mắt, thậm chí gặp một lần cũng đủ đau đầu. Cô quỷ kế đa đoan, rất khó chịu nổi, nghe nói từng bị một đám cướp bắt được mà cô vẫn rất kiên nhẫn rất bình tĩnh thảo luận

vấn đề xã hội, mắng mỏ giai cấp quyền quý với chúng, kết quả là cô đã để lại ấn tượng cho bọn chúng và chúng lập tức thả cô ra.

Người thường có thể cảm thấy đó là cô có may mắn, nhưng người nào để tâm một chút sẽ phát hiện, chuyện đó không phải là vấn đề may mắn, mà là tâm kế. Thử nghĩ xem, bọn cướp muốn gì? Là địa vị, là tiền của, có nghĩa là giai cấp quyền quý kia khiến chúng ghen tị và vô cùng căm ghét, cô hiểu được nhược điểm của bọn chúng, cho nên mới dám kê toa thuốc đúng.

Quản lý Vương nói khẽ với người lãnh đạo trực tiếp: “Tam gia, nếu muốn thì đã điều tra xong...”

Thẩm tam gia không nói gì nữa.

Tô Tiểu Miêu vội vàng chủ động chờ lệnh: “Sao phải vội vã muốn mạng tôi thế, giữ tôi lại có rất nhiều ưu việt mà!”

Chỉ cần là người, tất nhiên còn có nhược điểm. Tìm ra nhược điểm của họ, cô còn có cơ hội chạy trốn. Mà nhược điểm của Thẩm Thân, chính là hai loại: tiền và nhân tài. Hẳn yêu tiền như mạng, cũng yêu nhân tài như mạng.

Tâm tư Thẩm Thân có chút dao động, hẳn biết cô không nói sai. Giải quyết cô, không bằng thu cô lại làm người của mình. Chẳng qua...

“Tô tiểu thư, cô đúng là một nhân tài, tuy nhiên cô lại quá thông minh, làm ta rất lo lắng.”

Tiểu Miêu nghẹn lời: giả dối, nếu nói cô ngoan ngoãn nghe lời hẳn, ngay cả chính cô cũng không tin, huống chi là Thẩm Thân.

Tiểu Miêu gãi gãi đầu: “Chúng ta có thể lập nên các quy định.”

Lông mày Thẩm Thân khẽ nhúc nhích.

Tiểu Miêu tiếp tục dụ hoặc hẳn: “Tôi biết Tam gia ngài gần đây rất quan tâm một chuyện, cũng biết đối thủ của ngài sắp ra tù, ‘Nhất Diệp Phương Chu.’”

Thẩm Thân nhíu mày: “Cô biết nhiều quá nhỉ?”

Tiểu Miêu khiêm tốn: “Thói quen nghề nghiệp thôi.”

‘Nhất Diệp Phương Chu’ là một nick trên mạng, người này bởi vì từng tấn công hệ thống mạng nước ngoài mà một đêm thành danh, hậu quả của thành danh chính là một đêm phải thăng tiến nhà tù. Có điều nói về kỹ thuật thì đó đúng là nhân tài.

Tô Tiểu Miêu cười cười: “Tôi có thể làm việc thay ngài, việc gì hẳn làm được tôi cũng làm được, coi như lời xin lỗi vì sự bất kính của tôi đêm nay.”

“Làm sao ta có thể tin cô đây?”

“Bây giờ thử một lần chẳng phải sẽ biết sao.”

Thẩm Thân trầm tư, sau đó xuống tay, ra lệnh.

“Đưa cho cô ta một cái máy tính. Trong vòng mười phút, đánh vào hệ thống mạng XX. Nếu có thể làm được, vậy thì lời đề nghị của cô ta, ta sẽ xem xét.”

Trong mười phút.

Tâm tư của Tô Tiểu Miêu sẽ tập trung vào việc phá hệ thống mạng của người khác sao? Đương nhiên sẽ không rồi.

Thử nghĩ xem, trước mặt có một cái máy tính, hơn nữa còn có mạng, mà cô lại đang bị bắt, lúc này khả năng lớn nhất là cô sẽ làm gì?

Tất nhiên là nghĩ cách cứu mình ra ngoài rồi.

Đây tuyệt đối là một kỹ thuật sống, phải gửi tín hiệu vượt qua tường lửa, đồng thời còn phải hoàn thành nhiệm vụ chỉ định trong mười phút. Bỏ qua kỹ thuật sống sang một bên không nói đến nó nữa, trước tiên hãy bàn về vấn đề mấu chốt này đã: cô có thể cứu ai đây?

—— đương nhiên không phải Đường Kính.

Nếu nói người đầu tiên Tô Tiểu Miêu nghĩ đến là Đường Kính, vậy là đã đánh giá quá cao địa vị của Đường Kính trong lòng cô rồi. Trên thực tế, trong lòng Tô Tiểu Miêu, cái tên Đường Kính này ngoài hình tượng “chủ nợ” ra thì chỉ miễn cưỡng được xưng là “người quen biết sơ sơ” thôi, tóm lại đó không phải một hình ảnh tích cực gì...

Người đầu tiên Tô Tiểu Miêu nghĩ đến chính là Đinh Đầu.

Không cần xem hình tượng của Đinh Đầu ảnh hưởng đến cô thế nào. Bắt đầu từ khi cô bước chân vào công ty, mọi chuyện rối rắm của cô đều do Đinh Đầu thu dọn, cho nên Tô Tiểu Miêu đã phát sinh cảm giác ỷ lại đối với Đinh Đầu.

Lúc này tầm mắt Tô Tiểu Miêu cứ nhìn chăm chú vào số chỉ thời gian.

Ông chủ! Ông phải xem thư của tôi nhanh lên a! ! !

Ngay giây sau đó, chuyện Tô Tiểu Miêu không nghĩ tới đã xảy ra.

Cô vừa gửi được tin vượt qua tường lửa, bỗng nhiên có một thế lực khác chặn lối đi của cô. Chỉ một thoáng, báo động vang lên ——

Lòng Tô Tiểu Miêu trầm xuống: xong rồi.

Đồng thời, Thẩm Thân nhận một cuộc điện thoại.

Sau khi buông điện thoại, sắc mặt ông ta vô cùng lạnh.

“Lúc thế này mà còn nghĩ cách chạy trốn à, ta còn không đề phòng cô cẩn thận đó.”

Mà bấy giờ chuyện mà Tô Tiểu Miêu muốn biết nhất không phải chạy trốn như thế nào, mà là: là ai? Là ai phát hiện thủ đoạn của cô? Là ai đã gọi điện thoại cho Thẩm Thân đúng lúc như vậy?

Rốt cuộc là ai, ai đã đẩy cô vào cảnh này.

Không kịp suy nghĩ cẩn thận, huyết thái dương của cô đã bị một người chia nòng súng vào, chỉ thấy Thẩm Thân đứng lên, cất bước rời đi, ra lệnh cho thuộc hạ: “Xử lý cô ta sạch sẽ một chút.”

Chân tay Tô Tiểu Miêu lập tức lạnh như băng.

Càng nghĩ càng không đáng, vì sao cô phải nhận nhiệm vụ này chứ? Còn không phải là vì kiếm tiền trả nợ sao! Nếu không phải vì đang nợ Đường Kính năm vạn ——

Chờ! Hai mắt Tiểu Miêu của chúng ta bỗng nhiên sáng ngời, rốt cục cũng nhớ đến còn có một người như vậy.

Vội vàng kêu la: “Tôi có một người bạn! ! Anh ấy tên là Đường Kính...”

**** *

Đêm khuya.

Một chiếc Rolls-Royce màu đen tiến vào màn đêm, vừng vàng đứng trước cửa Flame. Lái xe xuống xe, mở cánh cửa sau ra, một người đàn ông bước xuống.

Quản lý Vương nghiêng ngả lão đảo vọt vào văn phòng ông chủ.

“Tam gia! Người kia, người kia thực sự đến đây!”

Một câu, đám người ở đó đều thay đổi sắc mặt.

Tô Tiểu Miêu vội vàng vênh tai.

Nói thật, cô thật sự không biết Đường Kính sẽ đến đây vì cô.

Bởi vì, cô thật sự không có giao tình sâu xa gì với hắn...

Từ lần trước cô từ chối lời mời của hắn, dường như hắn cũng phát hiện ra cô kháng cự, vì thế thời gian gần đây không đến tìm cô nữa, giờ ngón tay nhắm tính, chắc là khoảng hơn một tháng cô không gặp hắn rồi.

Vừa nãy Thẩm Thân còn nói: nếu cô có bản lĩnh gọi được Đường Kính đến đây, ta lập tức thả cô đi!

Vì thế cô chỉ có thể gọi điện thoại cho hắn.

Gọi điện thoại cho hắn cũng là chuyện rất đau đầu nha...

Trong điện thoại Tô Tiểu Miêu ừm ừm ừ ừ ấp a ấp úng nửa ngày, ngay cả cô cũng cảm thấy dọa người. Nếu ai đó mà nhấn tâm, thấy cô xin giúp đỡ với bộ dáng đó thì nhất định có thể nhân cơ hội này mà cười ha ha, sau đó nói ‘tên ngốc mi cũng có hôm nay!’.

Nhưng hắn không như vậy.

Đã trễ thế này rồi chắc hắn đã ngủ, khi hắn nhận điện thoại cô gần như còn nhìn được hai mắt hắn nhấp nhem trên khuôn mặt thêm ngủ. Nhưng hắn vẫn rất kiên nhẫn nghe cô nói hết mọi chuyện, sau đó rất nhanh cho cô câu trả lời thuyết phục.

“Em chờ anh một chút, anh lập tức đến đó.”

—— đó thật sự là câu nói động lòng người nhất mà Tô Tiểu Miêu được nghe.

Trái tim Tô Tiểu Miêu xao xuyến cảm động, quả thực có loại cảm giác tìm được người thân.

Nhìn xem, không thân cũng chẳng quen, mà hắn lại tốt với cô như vậy, làm cho cô có cảm giác không chân thật chút nào...

Đang nghĩ tới đó thì một hàng người xuất hiện ở cửa.

Tô Tiểu Miêu trông mong ngẩng đầu nhìn, đã thấy một người đàn ông đi đến.

Đường Kính khẽ cười: “Chú Tam, đã lâu không gặp.”

(Tiểu Dương: nếu mình nhớ không nhầm thì “Chú Tam” này đã được nhắc đến trong “Đen Trắng”, hình như ông này bắt Giản Tiệp.)

**** *
**** *
**** *

Nghe hắn xưng hô với Thẩm Thân như thế, có thể thấy bọn họ cũng có quen biết.

Thẩm Thân vội vàng đứng lên.

“Ai nha nha, thật xấu hổ vì đã phiền cậu tới đây... Chỉ là chút việc nhỏ thôi, hiểu lầm, hiểu lầm mà!”

“Việc nhỏ? Sao cháu thấy không giống nhỉ, ” Đường Kính lại gần, nâng cô nàng Tiểu Miêu đang ngồi ngoan ngoãn dậy, phỉu phỉu tro bụi trên người cô: “Em thế nào? Có thấy không thoải mái ở đâu không?”

Đầu Tô Tiểu Miêu lúc lắc như cái trống bỏi.

Đường Kính cứ đối tốt với cô thêm một phần, thì trong lòng cô lại tích lũy thêm một phần tội lỗi, bây giờ hắn tốt với cô như vậy, Tô Tiểu Miêu nhận định một trăm phần trăm mình chính là kẻ có tội.

Trước kia cô đối với hắn là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, thật sự rất không nên a...

Đường Kính nhìn về phía Thẩm Thân, xua tay.

“Chú Tam, chú xem chuyện này, nên giải quyết chung hay giải quyết riêng đây?”

Đường Kính liếc mắt ra hiệu, một người đàn ông có bộ dáng giống luật sư tiến lên nói: “Thẩm tiên sinh, tôi là luật sư của Tô tiểu thư được Đường tiên sinh chỉ định...”

Thẩm Thân vội vàng cười hòa giải: “Đường Kính, cậu xem cậu... sao lại gọi cả luật sư chứ, giải quyết riêng, đương nhiên là giải quyết riêng rồi.”

Đường Kính mỉm cười.

“Hạo Thư.” Gọi trợ lý một tiếng.

Trợ lý Doãn tiến lên, đưa chi phiếu cho Đường Kính.

Ngón tay người đàn ông kẹp tờ chi phiếu lướt trên mặt bàn, bàn tay dừng lại trước mặt Thẩm Thân.

“Từ lúc cô ấy bị giữ đến giờ, tổng cộng hao phí mấy giờ của chú Tam, ” Đường Kính chậm rãi nói: “Ba giờ, ba trăm vạn, coi như là lời xin lỗi cháu thay cô ấy gửi đến chú Tam.”

Thẩm Thân mừng rỡ: “Đường Kính, cậu quá khách khí rồi...”

**** *

Khi Tô Tiểu Miêu đi theo Đường Kính rời khỏi quán bar Flame, cả người mềm nhũn giống như con mèo nhỏ bị bệnh.

Từ giờ trở đi, cô đã nợ người ta ba trăm linh năm vạn rồi a a a...

Đường Kính nói với đám người phía sau: “Các người đi về trước đi.”

“Vâng, Đường tiên sinh.”

Đáy lòng Tô Tiểu Miêu ghen ngào một tiếng.

Vì cô, hần gọi luật sư, trợ lý, vệ sĩ, trận thế này thật đúng là...

“Lên xe đi, ” Đường Kính nhìn cô: “Anh đưa em trở về.”

Tô Tiểu Miêu giật mình một cái: “Không cần!” Sao cô lại không biết xấu hổ như vậy được, ngay cả nhìn hần cô cũng ngượng ngùng nữa là.

Giờ phút này hình tượng của hần quả thực vô cùng to lớn vĩ đại, hùng vĩ như núi Thái Sơn rồi...

Vừa từ chối hần thì di động Tô Tiểu Miêu bỗng vang lên, cô nhận điện thoại, chỉ nghe thấy một giọng nói uy hiếp cô ——

“Hôm nay có Đường Kính làm chỗ dựa cho cô, ta buông tha cho cô trước đó. Tô Tiểu Miêu, đừng tưởng rằng chuyện này cứ xong xuôi như thế...”

...

Tô Tiểu Miêu bi phẫn: con mẹ nó! Như vậy rồi mà không để yên cho ta sao! Lão tử đã mắc nợ ba trăm linh năm vạn đó!!

Gần như phản xạ có điều kiện, Tiểu Miêu thốt ra: “Có thể cho tôi ở nhờ chỗ anh vài ngày không...”

Vừa nói xong Tô Tiểu Miêu liền hận sao không có tia sét nào đánh chết mình đi. Sao cô có thể sợ chết như vậy chứ. T_____T

Đường Kính nhìn cô, biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Miêu cúi đầu, di di chân vẽ vòng vòng trên mặt đất, quả thực cô đang muốn chui xuống vũng bùn cho rồi: “Chỉ ở vài ngày thôi... chỉ trốn thôi mà... Thật sự... chỉ vài ngày thôi...”

“Anh sẽ sắp xếp một chút,” Thái độ của Đường Kính thực đúng như quân tử, không nhanh không chậm, không mềm không cứng: “Lên xe đi, đêm nay anh đưa em đến nhà anh trước.”

Phản ứng của hần, thật sự là cẩn thận.

Tô Tiểu Miêu không phải kẻ ngốc, nếu Đường Kính dễ dàng đồng ý đề nghị của cô, lòng cô còn nghi ngờ đó là biểu hiện của tên háo sắc, nếu hần ập a ập ứng không phản ứng, cô lại có thể lùi bước tìm phương pháp khác. Cho nên biểu hiện không mềm không cứng của Đường Kính vừa rồi, mới là phù hợp nhất với tâm lý của Tô Tiểu Miêu.

Vì thế, bạn Tiểu Miêu của chúng ta đã yên tâm bị vây trong cảm giác chịu tội mà ngồi lên xe, không hề hay biết ngày đàn ông đứng sau mình đã gọi lên một nụ cười chứa đầy ý tứ sâu xa...

**** * * * *

Đêm nay, trong thư phòng, người đàn ông gọi một cuộc điện thoại.

“Chú Tam, chuyện hôm nay cảm ơn chú.”

“Có gì đâu, chút việc nhỏ ấy mà. Nếu không phải cháu phát hiện thủ đoạn trên mạng của cô ấy, chú còn sợ cô ấy dẫn cứu viện của mình đến cơ, sẽ hỏng mất chuyện của cháu.”

Người đàn ông cúi đầu mỉm cười: “Cháu nói rồi, không thể không cẩn thận với cô ấy.”

Nghe ra rõ ràng ý đùa trong giọng nói của Thẩm Thân: “Đối với Đường Kính cháu thì càng không thể không cẩn thận đó...”

18. Chương 18: Hồi Ưc 10

Chỉ trong nháy mắt Tô Tiểu Miêu đã thấy được nhà riêng của Đường Kính, lần đầu tiên cảm nhận được thế nào gọi là chênh lệch giàu nghèo, đồng thời ghi tạc lý giải của lịch sử về tính tất yếu nhân dân lao động khởi nghĩa.

Lúc Tiểu Miêu từ trên xe bước xuống đã không nhận được mà mềm nhũn chân tay, người đàn ông bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô. Tô Tiểu Miêu chuyển động cổ chậm rãi cứng ngắc hỏi: “Nhà của.... anh?”

“A”. Người đàn ông đáp đơn giản một chữ.

Tiểu Miêu âm thầm véo mình một cái.

Rất rất đau đớn.

Chúng tôi không phải đang nằm mơ rồi.

Năm nay giá nhà, bất động sản tăng cao. Còn nhớ lễ Giáng sinh năm trước, nguyện vọng của cô lúc đó là ‘làm cho ông già Noel rơi xuống từ ống khói nhà tôi đi! Ông ấy rơi xuống nứt cả sàn gỗ cũng không sao đâu mà...’, không nghĩ tới, năm nay trước Giáng sinh nguyện vọng ấy đã đạt được...

Không chỉ đạt được trước thời hạn mà còn vượt mức mong muốn nữa...

Cứ như vậy hình ảnh Đường tiên sinh của chúng ta ở trong lòng Tô tiểu thư lập tức phi thăng lên thành ông già Noel, thực sự là một bước nhảy vọt về chất.

Đường Kính huấn luyện người làm việc hiệu suất cực kỳ cao.

Chỉ một câu của Đường Kính “nơi đó của cô có người theo dõi, như vậy không an toàn, ở đó không thỏa đáng”, người của Đường gia lập tức đến nhà trọ của Tô Tiểu Miêu đem tất cả hành lý của cô đưa đến Đường gia.

Tuy rằng cuối cùng người đàn ông lấy lý do “chúng ta là bạn bè, cần chi khách khí” nhưng vẫn không thể đánh tan cảm giác quái dị trong lòng Tô Tiểu Miêu.

Nếu là “bạn gái” khiến hắn hành động nhanh chóng còn có thể nói được, hiện tại vấn đề là cô nhiều nhất cũng chỉ có thể xem như “bạn là con gái” của hắn thôi.

...

Hắn sẽ không có tư tưởng gì không an phận với cô chứ?

Ví như người ta viết tiểu thuyết đàn ông đưa phụ nữ về nhà, sau đó đóng cửa để lại câu “Em kêu đi! Em kêu cứ kêu lên đi! Em có kêu đến nát cổ họng cũng không có ai đến cứu em đâu! A ha ha ha!”...

Tuy rằng xét về bề ngoài, Đường Kính thực không giống loại đàn ông này, nhưng nếu là sinh vật biến thái thì dựa vào bề ngoài sẽ không nhìn ra được...

Lúc Tô Tiểu Miêu bước vào Đường gia, trong nháy mắt cô lại có một tia do dự.

Đường Kính dừng chân, hơi hoang mang hỏi: “Làm sao vậy?”

“...”

Anh bạn! Lúc cô đang do dự thì đừng có “ngây thơ” như vậy chứ!

Tô Tiểu Miêu nhìn ánh mắt hơi hoang mang của Đường Kính, cảm thấy đó đúng là ánh mắt đàn ông, quả thực là một tiền trúng đích a!

Với trái tim yếu ớt nhỏ bé của Tô Tiểu Miêu, muốn từ chối một trái tim lương thiện như vậy, chính là một thử thách vô cùng khó khăn...

Vì thế, Tô Tiểu Miêu khẽ cắn môi, phò mặc cho vận mệnh, bước vào nơi ở của Đường Kính.

Đêm đó Tô Tiểu Miêu không ngủ được.

Lăn qua lăn lại mấy trăm vòng trên giường lớn, làm chính mình mệt mỏi chết khiếp, mà cô vẫn không buồn ngủ chút nào.

Quên đi, vẫn nên đếm cừu thôi. Biện pháp đó tuy lỗi thời, nhưng cuối cùng đã đứng vững trước thử thách của thời gian và khảo nghiệm của nhân dân, nhất định là dùng được.

...

Mười phút sau.

Tiểu Miêu cơ bản đã nổi giận...

Biện pháp lỗi thời này tại sao càng dùng càng tỉnh táo chứ?!

Tiểu Miêu thở dài đứng lên. Lão tử không ngủ! Có thể chứ!

Tiểu Miêu mở đèn ở đầu giường. Trong phút chốc đèn được sáng trưng.

Phòng ngủ hoa lệ, đường nét mượt mà, ấm áp sang trọng. Đây là nhà của người đàn ông kia, hẳn cứ như vậy mà cho cô công khai tiến vào.

Thái độ hần khéo đưa đẩy lại rõ ràng, khách khí chu đáo, đúng mực nắm chắc tình hình quả thực làm cho cô không tìm thấy sơ hở.

Đàn ông như vậy làm cho người ta không thể nào xuống tay.

Cô không tìm thấy nhược điểm của hắn, không biết ý hắn muốn gì, hắn tựa như một điều bí ẩn, nhưng bỗng dưng lại thật sự dây dưa trong cuộc sống của cô. Nói thật, cô cũng sợ hắn một chút. Trước kia cô luôn trốn hắn, chính là vì cô có cảm giác sợ hãi theo bản năng.

Tại sao hắn lại đối tốt với cô như vậy?

Ngay giữa đêm khuya bị một ý nghĩ quấy nhiễu, một vấn đề phức tạp làm Tô Tiểu Miêu không dễ dàng xua đuổi.

Ngày hôm sau, Tô Tiểu Miêu mang hai mắt gấu trúc đi xuống tầng. Hơn hai mươi năm sống trên đời, lần đầu tiên cô bị mất ngủ, cảm giác thực không phải phức tạp bình thường a...

“Chào em.”

Một tiếng thăm hỏi ân cần tới bất ngờ. Tô Tiểu Miêu ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy thân ảnh hắn đã đứng giữa phòng khách. Âu phục tối màu, ôm sát người, cả người thanh nhã lịch sự nhưng cũng lạnh lùng.

Một người đàn ông yên tĩnh lạnh lùng, có thể gặp cô.

Trong nháy mắt, cô không cẩn thận đã để một cảm giác không biết tên lướt qua tim.

Hắn đi về phía cô, biểu tình phức tạp của cô làm cho lòng hắn bỗng nhiên lay động, lý trí không kịp không chế chính mình, hắn nâng tay sờ lên mặt cô.

Tô Tiểu Miêu né tránh tay hắn gần như chỉ ngay giây sau đó.

Làm cho tay hắn chỉ gần sát mặt cô, tiếp xúc thân mật với không khí, Đường Kính lập tức cảm giác được hành động của mình là không thích hợp.

—— không tốt, là hắn quá sốt ruột rồi.

Kim lòng không đậu nhưng quả thật muốn lấy mạng người

Đó là một vết thương trí mệnh, phải lập tức sửa đúng, nếu không thành quả cách mạng sẽ thất bại trong gang tấc.

Hắn thu tay lại như không có chuyện gì, vẻ mặt ôn hòa: “Không ngủ ngon?”

“Không.” Cô đã lừa pha trò rồi. Bây giờ cô tựa như một con nhím nhỏ sợ hãi, bản thân đã bước vào một nơi xa lạ, vì thế cô đưa ra trạng thái nguy trang, tư thế bảo vệ, từng giây từng phút bảo trì tổ chất thần kinh cảnh giác.

Đường Kính mỉm cười nhìn cô.

Là nụ cười không có tính uy hiếp. Hắn bất động thu hồi tư thái, thu hồi khí thế, đem tất cả biểu hiện bình thần đều hiện ra trước mắt cô.

Sau đó, người đàn ông chậm rãi mở miệng: “Anh muốn đi Mỹ công tác, hôm nay sẽ đi, khoảng một tuần. Em sẽ không để ý chứ?”

Tô Tiểu Miêu lập tức sống lại.

“Một tuần đều không ở nhà?”

“Ừ, một tuần, có thể sẽ lâu hơn.”

Nói cách khác, ít nhất trong một tuần lòng cô sẽ không phải run sợ?

Cô giấu giếm tiếng thở dài nhẹ nhõm một hơi, miệng lại nói hắn: “Công việc rất quan trọng, đương nhiên là công việc quan trọng rồi, tôi sẽ không để ý, tuyệt đối sẽ không, anh mau đi đi...”

Nghe qua đã thấy trong giọng nói của cô chứa đầy suy nghĩ vì hắn.

Cô không biết biểu hiện của mình đều bị hắn thu hết vào trong mắt.

Hắn hiểu tâm ý của cô qua khóe mắt, qua đuôi mày, dù nguy trang cỡ nào cũng có chi tiết bán đứng lòng cô.

Rõ ràng như vậy, cô đang sợ hắn. Mà cô sợ hãi có nghĩa là cô có ý muốn đề phòng và chống lại hắn.

Vì thế ngày hôm đó, lúc Đường Kính lái xe rời nhà, ánh mắt thâm trầm vô cùng.

Cô quá nhạy cảm, loại nhạy cảm này làm cho cô mang đầy đề phòng với hắn. Kế hoạch lúc trước của hắn là làm cho cô không dám dễ dàng rời khỏi mình, bỏ dỡ bản năng bẩm sinh mà dựa vào sự bảo vệ của hắn. Đường Kính không chút nghi ngờ kết quả sẽ là thế này: một khi cô phát hiện thật ra mình an toàn, cô sẽ lập tức rời khỏi hắn.

Người đàn ông đặt tay trái lên cửa xe, ngón tay vô thức chống cằm, đây là tư thế ngẫm nghĩ tiêu chuẩn.

Hắn suy nghĩ một chút, nghĩ một biện pháp làm cô luyến tiếc khi rời khỏi mình...

19. Chương 19: Hồi ức 11

Những ngày cuối tháng mười hai, Đường Kính rời đi, đi bằng máy bay riêng của mình, bay thẳng qua đại dương đến một quốc gia khác.

Tất cả dường như lại bình lặng.

Nam chủ nhân không có ở nhà, nỗi lòng của Tô Tiểu Miêu cũng thoáng được thả lỏng. Khi hẩn ở đây, cô luôn cảm thấy mình đang sống trong không gian của hẩn, quanh người hẩn có cảm giác áp bách ngột ngạt, hơn nữa khắp nơi trong biệt thự này đều tản ra hơi thở cường thế của hẩn, điều này làm cho Tô Tiểu Miêu có cảm giác vô cùng không an toàn.

Thời gian trôi qua.

Dần dần, cô phát hiện, cuộc sống ở Đường gia rất đơn giản, cũng không phức tạp như cô nghĩ. Có một ông quản gia, một ông làm vườn chuyên chăm sóc vườn hoa, đó là toàn bộ đám người trong cuộc sống của Đường Kính.

Quản gia và người làm vườn đều là những người có tuổi trên dưới sáu mươi, mặt tròn tròn, tóc hoa râm, khi cười lộ lên, nếp nhăn trên khóe mắt sẽ tụ lại một chỗ, từng trải thẳng thắn, nhưng cũng hòa ái dễ gần.

Lúc đầu Tô Tiểu Miêu rất gò bó, ở dưới mái hiên của người ta mà, cô luôn hết sức cẩn thận. Nhưng lâu ngày, có vài thứ bắt đầu thay đổi.

Sáng sớm mỗi ngày, quản gia đều đứng dưới tầng gọi ‘Tiểu Miêu! Mau xuống dưới ăn sáng! Sắp đi làm muộn rồi đó!’.

Họ không gọi cô là ‘Tô tiểu thư’, mà gọi cô là ‘Tiểu Miêu’, có khi còn trực tiếp gọi cô là ‘Miêu Tể’. Không cung kính gõ cửa, không tôn xưng dài dòng, cứ như vậy mà gọi cô xuống tầng, bắt đầu một ngày mới. (Miêu Tể nghĩa là đàn mèo con.)

Giống như những gia đình bình thường, mộc mạc, bình thản, lại chân thật, ấm áp.

Đồ ăn sáng cũng bình thường như thế.

Không cao cấp, không đắt tiền, mà là cháo và bánh bao bình thường, cùng với món khai vị, đơn giản như những nhà khác.

Ngày đầu tiên Tô Tiểu Miêu ăn sáng ở đây đã thật sự ngạc nhiên: “Cũng giống như trước đây cháu đã từng ăn!”

Quản gia nở nụ cười, tùy ý đáp: “Đồ ăn sáng thôi mà, nhà ai chẳng ăn như thế?”

“Vậy... Đường tiên sinh thì sao?” Cô nháy mắt mấy cái: “Anh ấy không giống người như vậy.” Đường Kính kia, vừa thấy đã biết là loại thiếu gia từ nhỏ đã được hầu hạ rồi.

Quản gia cười ha ha, vỗ nhẹ trán cô: “Tiểu Miêu, đừng nghĩ Đường Kính phức tạp như thế, cậu ấy cũng là người bình thường thôi, cũng giống như chúng ta ấy.”

Tiểu Miêu cảm thấy thực thần kỳ.

Trong quan niệm nhận thức của cô, biệt thự Đường gia lớn như thế này, ranh giới giữa chủ tớ hẩn là phải rất rõ ràng, rất dễ phạm phải sai lầm lớn. Nhưng thực tế, ở đây lại không như thế, họ gọi thẳng tên, không câu nệ, cứ như người một nhà vậy.

Không thể phủ nhận, cô rất hâm mộ.

Dần dần, buổi sáng cuối tuần Tiểu Miêu đã học được thói quen nán lại giường.

Chuyện này quả thực là kỳ lạ, bởi vì cô chưa bao giờ có thói quen nán lại giường.

Trong hai mươi ba năm cuộc đời cô, ngoài thời thơ ấu sống tập thể, thì cô gần như đều sinh hoạt một mình. Không ai có thể tiến vào, cũng không ai có thể tham dự. Cô không dễ dàng để ai bước vào cuộc sống của mình, mà chỉ chống lại tất cả mọi chuyện theo bản năng.

Ăn cơm, ngủ nghỉ, công tác. Tất cả mọi chuyện, đều có tiêu chuẩn trong lòng cô, cô cũng coi như phóng túng, nhưng luôn tỉnh táo trước mọi chuyện.

Cho nên cảm giác lúc này, khi cô ngủ thẳng đến giữa trưa mới dậy, ngay cả chính cô cũng cảm thấy kỳ lạ khó tin.

Nằm úp trên chiếc giường lớn mềm mại, cô không cần lo lắng trong tủ lạnh có thức ăn hay không, không cần lo lắng trưa nay ăn cái gì, không cần lo lắng mình quên trả tiền điện nước, không cần lo lắng rất nhiều chuyện...

Cô đang cảm nhận lần đầu ngủ thẳng đến giữa trưa, thì quản gia trực tiếp đẩy cửa vào gọi cô rời giường. Tô Tiểu Miêu vẫn nằm trong ổ chăn không chịu nhúc nhích, rầm rì nói ‘cháu không dậy không dậy chính là không muốn dậy đâu...’

Lão quản gia bắt đầu dĩ cười cười, đứng một bên vừa quở trách cô càng ngày càng lười biếng, vừa giúp cô mặc áo.

—— Giúp Tô Tiểu Miêu mặc áo quả thật là một công việc lớn. Chúng ta biết rằng một người đang rúc trong ổ chăn như vậy, bình thường càng chăm chỉ, thì khi lười nhác sẽ phức tạp hơn người bình thường vẫn lười rất nhiều.

Ngày cả cánh tay Tô Tiểu Miêu cũng lười giơ ra, cả người cuộn tròn như một con sâu bướm. Lão quản gia mệt mỏi trán đổ mồ hôi, miệng càng không ngừng nói: “Cơm đến há mồm, áo đến giơ tay, cháu như thế này thì làm sao gả ra ngoài được chứ...”

“Cháu sẽ ở cùng ông!” Cô đáp nhanh.

Lão quản gia gõ vào đầu cô: “Tôi không nuôi đồ lười!”

“Cháu nuôi ông mà!”

Cô giống như chú gấu nhỏ ghé vào lưng lão quản gia. Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ, chiếu lên bóng dáng một già một trẻ cãi nhau cười đùa hơn hở đi xuống tầng.

Cuộc sống luôn có điều bất ngờ.

Thành phố vẫn vậy, nhưng khắp nơi trong thành phố lại ngập tràn những điều bất ngờ. Chạng vạng vào một ngày, lúc Tô Tiểu Miêu tan tầm đi ngang qua quán bar, gặp được thân ảnh bảo tiêu ở quán bar và một bà già đang đẩy dĩa.

Tô Tiểu Miêu có một nhược điểm, đối với trẻ con dưới mười tuổi, và những người trên sáu mươi tuổi đều không có cảnh giác gì. Trong quan niệm của cô, nhi đồng và người già thuộc loại yếu đuối trong xã hội, mà đối với những người yếu đuối đó, Tô Tiểu Miêu luôn luôn có tình yêu và kiên nhẫn.

Vì thế, tôi hôm đó, Tô Tiểu Miêu dẫn theo bà ấy về nhà.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của lão quản gia, Tiểu Miêu gãi gãi đầu cười thực chột dạ: “Bà ấy vội tìm việc làm, khi bị người ta bắt nạt cháu đã nhúng tay ...”

Chuyện này vốn không có vấn đề gì, vấn đề là đầu óc cô nhất thời mê muội, coi gia sản của Đường Kính thành của mình, nhiệt huyết tràn đầy quay đầu nói với bà già: “Bà tìm việc làm đúng không? Đến nhà của cháu là được thôi!” Cô nhớ quản gia đã từng nói, gần đây tay ông ấy bị tê buốt do trời lạnh, không có người nấu cơm, nhu cầu cấp bách chính là tìm một đầu bếp. Tô Tiểu Miêu vốn nghĩ mình sẽ ôm đồm nhiệm vụ nấu cơm ấy, nhưng ngoài ý muốn lại gặp bà này vì kinh tế gia đình mà đang cấp bách tìm việc, thế nên cô liền tặng cho bà công việc đầu bếp.

Tiểu Miêu cười nịnh nọt: “Ông nội, không được ạ?”

“Đi, ” lão quản gia hiền lành nở nụ cười: “Nhà rất rộng, thêm một người cũng không có vấn đề gì.”

Tiểu Miêu thật cao hứng, nghĩ một chút, lại không nhận được hỏi: “Đường Kính... ?”

“Đường Kính sẽ không để ý, ” quản gia nhìn cô gật gật đầu: “Cậu ấy bận nhiều việc, không thêm để ý việc trong nhà đâu, việc vặt trong nhà này tôi làm chủ.”

Tô Tiểu Miêu lúc này mới yên tâm.

Không hiểu sẽ cảm thấy thực an toàn.

Từ khi trong nhà có bà kia, ngôi nhà này liền giống nhà cô.

Tô Tiểu Miêu rất thích quản gia và người làm vườn, nhưng dù sao họ cũng là nam, có nhiều chuyện không tiện.

— tác dụng của bà ấy đã phát huy ngay tại những lúc thế này.

Bà họ Chương, trình độ nấu nướng không phải cao siêu, nhưng hương vị đó Tô Tiểu Miêu lại rất thích. Tô Tiểu Miêu cũng không rõ vì sao mình lại thích đồ ăn bà ấy nấu, nói thế nào nhỉ, thật giống như có một loại hương vị của người mẹ.

Khi bà Chương làm cơm chiều sẽ đeo một cái kính viễn thị, Tô Tiểu Miêu tựa như cái đuôi cứ bám theo bà trong phòng bếp mà không chịu đi.

Tô Tiểu Miêu cũng rất chịu khó, những thứ cần thái cần gọt cô đều làm, đôi lúc bà Chương lại mừng rỡ tươi cười, khen cô khéo tay.

Mọi người luôn cùng ăn cơm chiều, cùng nói nói cười cười với nhau, vui vẻ hòa thuận như người một nhà. Trước đây Tô Tiểu Miêu sống một mình, tốc độ ăn cơm quả thật có thể dùng từ nhanh kinh dị để hình dung, bởi vì ăn cơm một mình rất nhàm chán mà. Nhưng bây giờ thì không như vậy nữa, Tô Tiểu Miêu ăn bữa cơm quả thực có thể so sánh với tốc độ của con rùa...

Trước khi ngủ cô có thể nói chuyện với bà Chương. Vì bà cũng là nữ, lại thuộc nhóm người già vô hại trong lòng cô, cho nên Tiểu Miêu hoàn toàn không cần phòng vệ che giấu gì với bà.

Cô cần một người thân thiết có thể chia sẻ.

Cứ như vậy, rốt cục cô cũng có một đối tượng có thể tâm sự mỗi ngày.

Lại là một ngày cuối tuần.

Bà Chương tươi cười đề nghị: hôm nay thời tiết tốt như vậy, hay là đi dã ngoại nhỉ?

Mọi người nhất trí đồng ý, về phần Tô Tiểu Miêu thì sao, cô thật sự đã mừng đến nỗi muốn bay lên rồi.

Chỉ có bản thân cô biết, hình ảnh còn ghi lại sâu đậm nhất trong trí nhớ cô thời thơ ấu chính là buổi đi dã ngoại. Đó là hoạt động xa xỉ một năm chỉ có một lần thôi...

Biệt thự Đường gia được xây gần sườn núi, cho nên đi dã ngoại rất tiện, lái xe đi từ đó không xa sẽ có một khoảng đất rộng rãi, có cỏ xanh có núi xanh, còn có một hồ nước trong vắt không thấy đáy.

Mọi người lấy củi nhóm lửa, xuống hồ bắt cá, lên núi hái quả, non xanh nước biếc, trời nước một màu. Cuộc sống như thế này, còn cầu cái gì nữa đây.

Ăn uống no đủ, Tô Tiểu Miêu nằm trên bãi cỏ lăn hai vòng rồi bắt đầu phơi nắng.

Thế này thực giống như ở thiên đường vậy, nhất là khi được ở cùng người nhà.

Đúng vậy, người nhà. Mỗi khi nghĩ vậy, lòng cô đều dâng lên một cảm giác ấm áp. Thật may mắn, cô cũng có thể có được một cuộc sống như vậy.

Không còn là một người. Mỗi ngày về nhà sẽ có người đứng ở cửa gọi tên cô, sẽ có người vẫy tay chào cô, sẽ có người bận rộn ở phòng bếp cùng cô, sẽ có người cùng cô ăn cơm chiều, sẽ có người bước đi tập tễnh vào phòng đắp lại chăn cho cô.

Người ở Đường gia bình thường mà mộc mạc, cuộc sống ở Đường gia bình thản mà hạnh phúc, không xa xỉ, không hoa lệ, tất cả đều rất tự nhiên và chân thật như thế, cô không cần lo lắng điều gì, không cần chống lại điều gì, không cần giãy giụa, cứ hăm sâu vào trong đó từng chút từng chút một mà không thể kềm chế.

“Ông, bà,” cô nằm dưới ánh mắt trời, nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: “Về sau rồi đi nơi này, cháu sẽ rất nhớ mọi người ...”

Cô không hề biết ba người già đứng phía sau đều đang cười bí hiểm.

Cô bé ngốc, còn không rõ sao, đã có người không cho cháu đi rồi...

**** *

Cách đó hàng ngàn dặm. New York.

Mười giờ tối, Đường Kính thoát khỏi tiệc rượu nhàm chán, thừa dịp bóng đêm để thoát khỏi thế lực khắp nơi đang muốn dây dưa với hắn, một mình trở lại khách sạn.

Người đàn ông vừa bước vào phòng đã cởi áo vest ném lên sofa trong phòng khách, rồi lập đi vào thư phòng, mở máy tính ra, kết nối tần số trên mạng.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy được đoạn video truyền đến từ bên kia đại dương, máy tính tự động truyền phát tin.

Hình ảnh trong mỗi video đều là cô.

— Buổi sáng, thấy bộ dáng cô lười biếng chui ra từ ổ chăn, trêu chọc lão quần gia, sau đó vui vẻ xuống tầng ăn sáng.

— Buổi tối, cô về nhà vây quanh người khác trong phòng bếp, tưới nước cùng người làm vườn, ăn cơm chiều với mọi người, cuối cùng là bộ dáng cô một mình trở lại phòng ngủ rồi tiến vào ổ chăn nằm sắp xuống, bình yên ngủ say.

Hết hình ảnh này đến hình ảnh khác, ảnh nào cũng là cô.

Người đàn ông vừa xem video vừa pha ỉnh một tách cà phê, nhìn đến hình ảnh cuối cùng không nhận được cảm chuột dừng đoạn video lại.

Video đó dừng lại, dừng ở một giây cuối cùng trong đoạn video —

Cô nằm trên bãi cỏ xanh biếc, nhắm mắt lại nói: cháu luyện tiếc.

Đường Kính nở nụ cười.

Cô ngốc, anh sẽ làm em càng ngày càng luyện tiếc.

Chỉ chốc lát sau, quần gia gọi điện thoại đến.

Ở đầu dây bên kia, giọng điệu của quần gia là tuyệt đối cung kính: "Thiếu gia, còn muốn tiếp tục?"

Đường Kính đáp đơn giản một tiếng 'đúng'.

Quần gia xoa xoa cái trán ướt mồ hôi: "Chuyện này cũng không thành vấn đề, nhưng mà hô thẳng tên thiếu gia... nếu bị người ở Đường gia Dịch thiếu biết được, tôi thật sự không biết giải thích thế nào..."

"Không cần giải thích, " hắn thản nhiên mở miệng: "Người sống cùng tôi sau này là cô ấy, không phải người của Đường gia."

Quần gia lên tiếng đáp lời.

"Đúng rồi," Đường Kính bỗng nghĩ tới điều gì đó, chậm rãi mở miệng nói: "Sau này khi cô ấy không chịu rời giường, ông không cần mặc quần áo giúp cô ấy."

Quần gia bắt lặc: "Thiếu gia, anh nên biết, tôi đã sáu mươi lăm tuổi rồi ..." Đối với những cô gái trẻ sớm đã không có hứng thú...

Người đàn ông ngẩng đầu, lông mi dài chớp động, đáy mắt có một tia nghiền ngẫm.

Quần gia vội vàng bổ sung: "Hay là, để bác sĩ Chương?"

"Cũng không được," Đường Kính quả quyết từ chối: "Nam hay nữ, đều không được."

Đáy mắt người đàn ông lướt qua một chút ý tứ sâu xa: ngay cả hắn còn chưa chạm vào cô, thì sao có thể để người khác đụng vào chứ...

Điện thoại vừa cắt đứt liên lạc, điện thoại di động lại vang lên, Đường Kính nhận cuộc gọi: "Hello?"

Trong điện thoại là tiếng nói của một người già, nhưng lại nghe có ý cứng rắn.

"Video hôm nay xem được chứ?"

“Ừm, xem được.”

Người lớn tuổi ở đầu dây bên kia cười: “Khó trách ngay cả cậu cũng không cầm giữ được mà muốn rơi vào, cô ấy thật sự rất đáng yêu...”

Đường Kính khẽ cười, uống một ngụm cà phê, ấn nút phát lại video trên máy tính.

“Cô ấy thế nào?”

“Đã bắt đầu hồi phục rồi,” dừng một chút, rồi cười nói với hân: “Cậu đoán đúng, cô ấy có chút tự kỷ, đây là đặc tính của trẻ mồ côi. Tâm lý của trẻ mồ côi ấy à, đại khái phân thành hai loại, một loại chính là rất chủ kiến, độc đoán, mạnh mẽ, đồng thời cũng khuyết thiếu tình cảm; còn có một loại là nhu nhược, ỷ lại, khát vọng được quan tâm đồng thời cũng biết chăm sóc cho người khác.”

Đường Kính buông tách cà phê: “Tình trạng của cô ấy thì sao?”

“Tình trạng của cô ấy có vẻ phức tạp, từ nhỏ cô ấy đã cô đơn, khi bị vứt bỏ còn chưa có trí nhớ. Tâm lý học có một hiện tượng gọi là “trữ không”, trí nhớ của cô ấy có một đoạn đứt gãy, cô ấy muốn thoát khỏi sự thật là mình đã bị vứt bỏ, cho nên cô ấy cũng rất độc lập. Nhưng tâm lý học cũng còn một vài khái niệm khác, gọi là ‘loại tồn’, ‘hợp lại nguyên’, và ‘liên tồn’, xung quanh tràn ngập không khí gia đình ấm áp khiến cho cô ấy không thể không chế khát cầu, vì vậy khi đối mặt với những “người nhà” này, cô ấy có thể sẽ không chống cự, cũng chính là sẽ sinh ra tính ỷ lại.”

“Có đột phá gì không?”

Người già kia nở nụ cười: “Dù sao muốn can thiệp vào tâm lý của một người trưởng thành cũng rất khó, nhưng cậu may mắn vì cô ấy có nhược điểm, đối với những người yếu đuối sẽ không có phòng bị gì, cho nên vẫn có thể thuận lợi can thiệp vào tâm lý cô ấy...”

Người đàn ông cúi đầu nở nụ cười.

Người kia tiếp tục quở trách hân qua điện thoại: “Rất cuộc cậu đã tra xét bao nhiêu tư liệu về cô ấy hả? Cái gì mà “bữa sáng thích ăn cháo và bánh bao”, “không ăn rau chân vịt và khoai tây”, “khi ngủ thích quay về bên trái”, “hình ảnh sâu đậm nhất thời thơ ấu là được đi dã ngoại”, “chuyện thích nhất khi đi dã ngoại là xuống hồ bắt cá” ... Mấy tư liệu đó mà cậu cũng có bản lĩnh tra được sao...”

“Chuyện này ấy à, ” hân khéo đưa đẩy: “Bí mật...”

Người già thở dài: “Tôi đường đường là giáo sư Chương mà vì một cô gái phải đi đến cô nhi viện, học nấu ăn từ một đầu bếp đã về hưu, chỉ để can thiệp vào tâm lý phòng bị của cô ấy...” Nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lại hỏi: “Cái hồ nước cách nhà cậu không xa đó làm sao mà có thể? Tôi nhớ trước kia không có mà?”

Đường tiên sinh đáp rất đương nhiên: “Hồ nhân tạo, trước đó không lâu tôi đã bảo người làm ...”

“ ... ”

Giáo sư Chương đã bị rung động.

Không nhận được phát ra tiếng cảm thán từ đáy lòng: “Đường Kính, cậu xuống tay thật sự là quá độc ác...”

20. Chương 20: Hồi ức 12

Sự thật chứng minh, chiến lược gián tiếp của Đường Kính đã vô cùng thành công.

Nửa tháng sau, Đường Kính trở về từ Mỹ, mới vừa đi đến cửa nhà liền thấy một thân ảnh nhỏ bé chạy vội ra từ trong biệt thự, dùng giọng trong trẻo nói với anh: “Đường Kính! Anh đã về rồi! ...”

—— Tiếng gọi này làm bạn Đường Kính sung sướng thoải mái cả người.

Cứ như là sau ngày cưới phải chia tay vợ yêu một thời gian rồi mới được gặp lại ấy.

Nhìn thân ảnh cô vội vàng chạy đến, khuôn mặt nhìn mình luôn tươi sáng, Đường Kính nhất thời rung động, tận tình theo đuổi ý nghĩ trong đầu: tưởng tượng thấy mình đặt cô ở dưới người, dùng miệng và ngón tay

gọi lên niềm đam mê ẩn giấu của cô, tưởng tượng thấy đôi mắt trong suốt của cô bị nhiễm tình sắc, tiếng nói vốn trong trẻo giờ đã khàn khàn yếu điệu, khi ngón tay anh hướng tới nơi kín đáo của cô, cô dùng âm thanh sợ hãi gọi tên anh...

“Đường Kính? ... Đường Kính!”

Một tiếng nổ, thật sự đã kéo được bạn Đường trở về với hiện tại.

Không khống chế được tình thái, không có biểu tình cấm kỵ, Tô Tiểu Miêu trước mặt đang khoanh tay làm bộ lưu manh đứng nhìn anh cười hắc hắc hai tiếng, không có ý tốt thấp giọng nói: “Anh bạn... Vừa rồi nghĩ về cô nương đây đúng không? ...”

“ ... ”

Thật xấu hổ, có cảm giác gian dâm chưa toại thì đã bị tróc gian trên giường.

Người đàn ông hiềm khi cứng họng.

Thật bất cần quá. Sao anh có thể quên chứ, cô gái trước mặt này có trình độ nhìn mặt mà đoán ý giao hoạt vô cùng, tuyệt đối không thể khinh thường...

Người đàn ông nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái của mình, trước dùng chiêu dĩ bất biến ứng vạn biến cười một chút, sau đó không nhanh không chậm hỏi lại một tiếng: “... Hả?”

“Dĩ bất biến ứng vạn biến” hiểu theo nghĩa đen là “Lấy cái bất động để đối phó với nhiều cái mạnh động”, có thể hiểu là lấy một sự bình tĩnh, chống lại ngàn sự biến động”. Lòng ta không “biến” thì ắt không còn bất cứ “vạn biến” nào lung lạc được ta.

“Còn giả vờ giả vịt à,” Tô Tiểu Miêu huých khuỷu tay vào ngực anh, cười chế giễu: “Trên mặt lộ rõ xuân sắc kia kia...”

Đường Kính đẩy nhẹ cô ra, sờ sờ mặt mình, giống như cảm thán nói: “Rõ ràng như vậy?”

Tiểu Miêu gật đầu chẳng nề nang gì.

Sau đó thần bí hề hề dựa sát vào người anh, Tiểu Miêu của chúng ta dùng giọng điệu trưởng giả giáo dục anh: “Anh phải cẩn thận đó, may mắn chỉ có em nhìn thấy thôi. Nếu người đẹp anh âu yếm mà nhìn thấy, thì anh ngắm xem, cô ấy sẽ nghĩ anh thế nào...”

“ ... ”

Người đàn ông không nói nên lời.

Cô thật sự bảo anh phải cẩn thận...

Người phải cẩn thận là cô đó...

Đường Kính âm thầm nghĩ: nếu anh mà cảm thú thêm một chút... Tô Tiểu Miêu à, thì em cho rằng bây giờ mình có thể quần áo chỉnh tề mà đứng ở chỗ này nói nói cười cười sao?

Kết quả cho thấy, chiến lược giáo dục gián tiếp của Đường Kính chính là, Tô Tiểu Miêu hoàn toàn bỏ hẳn cảnh giác với Đường gia, coi người ở Đường gia thành người nhà mình. Đường Kính thực vui mừng, dù sao sớm hay muộn cô cũng là nữ chủ nhân của Đường gia, quen thuộc hoàn cảnh sớm một chút thì càng thuận lợi cho cuộc sống vợ chồng sau này.

Tô Tiểu Miêu coi người quản gia và người làm vườn thành “ông nội”, coi bà Chương thành “bà nội”, thân thiết gọi một câu ông hai câu bà, chuyện này vốn không có vấn đề gì, mà vấn đề chính là vai trò của nhân vật Đường Kính đối với Tô Tiểu Miêu...

Chúng ta cùng dõi theo màn ảnh để xem một màn này nào ——

Năm người ở Đường gia ăn xong cơm chiều, quản gia vừa muốn đứng lên dọn bát đĩa thì Tô Tiểu Miêu đập mạnh Đường Kính một phát ở dưới bàn, tùy tiện sai bảo: “Anh! Đi rửa bát!”

“ ... ”

Ngoài Đường Kính ra thì ba người còn lại đều mềm nhũn đôi chân.

Cô gái gốc kia! Cô coi nhị công tử của Đường gia trở thành cái gì!

Quản gia vội vã bước lên trước nói: “Để tôi rửa, để tôi rửa! Việc nhỏ này tôi làm được mà...”

“Không được! Sao có thể để ông rửa chứ!” Tiểu Miêu đẩy nhẹ lão quản gia, kiên quyết nói: “Một ba năm cháu rửa, hai bốn sáu anh ấy phải rửa, ông là tộc trưởng, phải nhân nhĩ hưởng phúc mới đúng!”

Lão quản gia bị dây đen chằng đầy trước mặt: cô bé gốc ơi, bộ dạng với cái mặt này của tôi có điểm nào giống tộc trưởng hả? Tôi không phải tộc trưởng của cái nhà này đâu... Tôi đây chỉ là lão viên công được trả lương thôi... Vị Đường Kính thiếu gia này mới là người đứng sau bức màn hàng tháng trả thù lao cho tôi...

Đối mặt với ánh mắt hàm chứa ý tứ sâu xa của Đường Kính, bác sĩ Chương thấp giọng giải thích với anh: “Cậu có biết không, cô ấy là người trưởng thành rồi, có tính năng động chủ quan của riêng mình... Chuyện can thiệp vào tâm lý này nhất định có tác dụng phụ...”

Mà tác dụng phụ với Tô Tiểu Miêu chính là: cô không hề sợ Đường Kính, lại sai Đường Kính như thanh niên bình thường ở Đường gia...

Tiểu Miêu của chúng ta rất kiên nhẫn, cẩn thận giáo dục bạn Đường: “Em biết anh có công việc bận rộn, nhưng không bận rộn đến nỗi mặc kệ người già chứ? Tôn trọng người già là truyền thống quang vinh của tổ quốc, anh không thể quên nha! Phải rửa bát cũng phải làm việc ~ “ngũ giảng tứ mỹ” thì người người yêu...”

“Ngũ giảng tứ mỹ”: “ngũ giảng” là giảng văn minh, giảng lễ phép, giảng vệ sinh, giảng trật tự, giảng đạo đức; “tứ mỹ” là chỉ tâm hồn đẹp, lời nói hay, hành động đẹp, hoàn cảnh tốt.

Đường Kính khẽ cười, đứng dậy như không có việc gì, thoải mái thu dọn bát đĩa.

“Được, anh đi rửa.”

Tiểu Miêu cười vui sướng: “Tốt! Cứ như thế là tốt!”

Cô không phát hiện, phía sau cô còn có ba người, đồng loạt hướng đầu nhìn Đường Kính với ánh mắt kinh sợ.

Thật sự là không thể không bội phục lực nhẫn nại và sức chịu đựng của Đường Kính a...

**** * * * *

Với chuyện của Tô Tiểu Miêu, Đường Kính tuyệt đối áp dụng thái độ đầu tư trường kỳ. Không ném không bán, chỉ chờ toàn bộ ăn vào.

Dưới sự cố gắng không ngừng của Đường Kính, Tiểu Miêu càng ngày càng thân cận với anh, cơ bản đã đối đãi với anh như người một nhà rồi.

Tô Tiểu Miêu phát hiện, dưới vẻ ngoài thanh cao lạnh lùng, Đường Kính là người vô cùng dễ ở chung. Anh không có tính tình kiêu ngạo như những công tử bình thường, ngoài chuyện công việc ra thì anh luôn có vẻ dễ gần phóng khoáng, nhất là khi ở cùng một chỗ với cô, cô luôn cảm nhận được trên người anh đang nhẹ nhàng chảy ra hơi thở thanh lương, tựa như dòng nước suối trong suốt ở khe núi, rửa sạch toàn bộ hư không và bốc đồng xung quanh.

Chuyện Tô Tiểu Miêu thích làm nhất là cùng anh trồng rau dưa ở mảnh đất sau biệt thự.

Chuyện này cũng không có gì lạ, Tô Tiểu Miêu từ nhỏ đã có tình yêu với ruộng đồng. Vì thế giờ đây cô tự mình động tay vì cơm no áo ấm, trồng rất nhiều bắp cải trắng.

Lần đầu tiên Đường Kính nhìn thấy đồng bắp cải trắng cô trồng đó, gần như có cảm giác sao hỏa đang xoay quanh thất lưng mình.

Khụ một tiếng, Đường Kính nói: “... Thích trồng hoa như thế sao không nói sớm, anh bảo người mua hạt giống về.” Sao lại đi trồng một đồng bắp cải trắng thế này, nhìn cứ như là Nam Nê Loan tái hiện ấy.

Nam Nê Loan (Nanniwan) là một tiểu thôn ở tỉnh Thiểm Tây của Trung Quốc, một thôn rất nghèo.

“Trồng hoa làm gì?” Tiểu Miêu kinh ngạc nhìn anh: “Bắp cải trắng vừa ăn ngon vừa dễ trồng, chẳng lẽ có vấn đề?”

“...”

Giai đoạn dụ bắt vợ, Đường Kính tuyệt không ngốc đến mức nói “thực sự có vấn đề”, mà là hàm súc nở nụ cười, sờ sờ mái tóc cô, tròng mắt nhìn cô chân thành nói: “Đương nhiên... Không thành vấn đề.”

Tiểu Miêu cảm thấy mỹ mãn, lôi kéo anh cùng xem những loại bắp cải. Tính nhẫn nại của Đường Kính hiển nhiên đã siêu việt hơn quần xã sinh vật bình thường rồi, gần như không do dự một giây nào, mặc nguyên một bộ âu phục hàng hiệu bước đi quanh đồng bắp cải.

Bắp cải trắng có lợi ích của bắp cải trắng.

Lúc Tô Tiểu Miêu đặc biệt cao hứng thì sẽ lăn hai vòng, làm cho người mình dính đầy bùn, Đường Kính gặp đúng thời cơ, lấy khăn tay từ trong túi ra giúp cô lau mặt.

“Em xem em kìa, bẩn hết cả mặt rồi.”

Giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ, cất dấu dự vọng nguyên thủy nhất của đàn ông.

Tận dụng cơ hội giúp cô lau mặt, ngón tay thon dài của người đàn ông lơ đãng vuốt phẳng đôi môi cô, xúc cảm mềm mại, mang theo độ ẩm trên môi, quả thực muốn dẫn người ta phạm tội.

Anh phát hiện đôi môi cô rất đẹp, khóe môi khê cong cong, tạo ra một loại dụ hoặc, làm cho anh không nhận được muốn áp môi mình lên mà hung hăng chà đạp một phen...

Tiểu Miêu nghi hoặc nói: “Mặt em rất bẩn à?” Anh lau gì mà lâu thế ==

“Ừ.”

Anh không nói nhiều, sợ âm thanh khàn khàn của mình sẽ lộ ra nội tâm đang xao động.

Đường Kính thầm nghĩ: Tô Tiểu Miêu, em phải thấy may mắn vì anh có đủ tự chủ, nếu không, tại nơi hoang vu thế này, thì em có kêu đến nát cổ họng cũng không có ai tới cứu đâu...

Đối với người thông minh như Tô Tiểu Miêu, sở sàng muốn ăn cũng phải có chừng có mực, nếu không, nhất định sẽ khiến cô nghi ngờ.

Ngay cả Đường Kính cũng phải bội phục định lực của mình, một buổi tối trăng mờ sao thưa gió nổi bốn bề thế này mà anh còn có tính nhẫn nại quanh đồng bắp cải trắng với cô.

Về phản ứng của những người khác, vậy càng không cần phải nói.

Ví dụ như vào một ngày nào đó, anh bạn chí cốt – Thích Thiếu Hiền tiên sinh ngẫu nhiên đến Đường gia, lơ đãng thấy cảnh tượng Tô Tiểu Miêu sai bảo Đường Kính thu cải trắng, bạn Thích nhất thời bị chấn động mạnh ——

Đường Kính, trận thế anh dụ bắt vợ này quả thật khiến cho quảng đại quần chúng bọn tôi có chương ngại tâm lý rất lớn a a a a...

**** *

Thời gian trôi qua.

Bấm ngón tay tính toán, cô ở nhà anh đã hơn một tháng rồi.

Một ngày, khi Tô Tiểu Miêu mở bừng mắt vào sáng sớm, bỗng nhiên cảm thấy: giờ là lúc nên rời đi rồi.

Cô thực thích nơi này, nhưng cô cũng không quên nhắc nhở mình một chuyện quan trọng: nơi này, không phải nhà của cô.

Vì thế ngày đó, Tô Tiểu Miêu rất là cảm khái thở dài với Đường Kính: “Tương lai ai gả cho anh thật là có phúc.” Nữ chủ nhân chân chính, người ở Đường gia nhất định sẽ đối xử rất tốt với cô.

—— Câu nói này hiển nhiên là thực dễ khiến người ta nghĩ nhiều.

Nếu đây là ở trong phim truyền hình thì sao, thì khi nữ chính nói xong một câu dịu dàng tình cảm như vậy, nam chính nhất định có thể tiến lên từng bước gặt gao ôm chặt cô ấy, sau đó trong lòng nóng lên, nhiệt liệt thông báo: ‘ngốc à, người anh muốn cưới chỉ có em thôi! ’

Nhưng đây dù sao cũng không phải trên phim truyền hình...

Ở chung lâu như vậy, Đường Kính cũng đã hiểu được tám chín phần về Tô Tiểu Miêu. Cô nàng Tô Tiểu Miêu này, thuận miệng nói nói thì không thể cho là thật được, bởi vì cô gái này rất có khả năng một lúc làm hai việc, thường là ngoài miệng thì nói một chuyện nhưng trong lòng lại đang nghĩ đến chuyện khác. Ví dụ như vào một ngày khi anh tan làm trở về nhà, cô chào đón bằng câu ‘ Đường Kính ~ gặp anh thật là hạnh phúc! ’, thật ra chẳng qua cũng chỉ vì trên tay anh đang cầm con vịt nướng mua ở ngoài mà thôi.

Cho nên, lúc này đây Đường Kính cũng không cảm thấy xao xuyến gì, mà chỉ tùy ý cười nhẹ.

Thực ra Tô Tiểu Miêu thì nghĩ là, ở không nhà anh lâu như vậy, cô nên lấy cái gì báo đáp anh đây?

Cô một không phải là bạn gái anh, hai không phải là bà xã của anh, thế nên những chuyện như “đêm khuya đến công ty anh cho anh một niềm vui bất ngờ” hay “sáng sớm cho anh một nụ hôn thâm tình” đó, tuyệt đối không thích hợp với cô.

Mà cuộc sống của anh cũng được dàn xếp cẩn thận rồi, làm cho cô hoàn toàn không có cơ hội được “viên đạn đang bay tới thì đẩy anh ra, thay anh đỡ đạn”, tình trạng sức khỏe anh cũng thật tốt, cô có muốn tặng tủy xương cho anh cũng hoàn toàn không có cơ hội.

Tô Tiểu Miêu chỉ có thể đi tham khảo ý kiến của bà Chương.

Giáo sư Chương vừa nghe, nhất thời mừng quýnh: yo yo, cơ hội cách mạng thành công rất cuộc cũng đến rồi!

Vì thế giáo sư Chương hướng dẫn từng bước cho cô: “Người như Đường Kính, vừa không thiếu tiền, lại không thiếu quyền, cháu muốn báo đáp cậu ấy, thì nhất định phải tìm được thứ cậu ấy cần nhất...”

Tô Tiểu Miêu có chút nghi hoặc sờ sờ đầu: “Cần nhất cái gì ạ... ?”

Bà Chương cố gắng dụ dỗ suy nghĩ của cô: “Cháu ngẫm lại xem, một người đàn ông chưa đến ba mươi tuổi, có tiền có quyền, có sự nghiệp, cái gì cũng không thiếu, như vậy, gia đình thì sao... ?”

Điện hình chỉ thiếu bà xã thôi!

Sẽ chờ cháu bán mình đó...

Tô Tiểu Miêu dù sao cũng là Tô Tiểu Miêu, thông minh vô cùng, rốt cuộc được chỉ dạy một chút liền thấu hiểu, đột nhiên tỉnh ngộ, không nhận được mở to hai mắt nhìn: “Thì ra anh ấy... có ý đó? !”

Giáo sư Chương vô cùng vui mừng: “Cô bé ngốc! Rốt cuộc cháu cũng hiểu được!”

Vì thế buổi tối ngày đó, sau khi ăn xong cơm chiều, Tô Tiểu Miêu không nhận được cho Đường Kính một cái ôm thật chặt.

— nhưng lại không phải là “cái ôm thâm tình”, mà là nằm úp sấp sau lưng anh “ôm theo hình thức của những người anh em”.

Dù chỉ là cái ôm thường thường không có ý tứ gì, nhưng trong lòng Đường Kính vẫn cảm thán một phen: không dễ dàng a, cô ấy không thích tiếp xúc với người khác như vậy, mà giờ thật sự có thể chủ động ôm mình...

Tô Tiểu Miêu ghé vào lưng anh, cười đến xấu xa: “Sao anh không nói sớm...”

Đường Kính nở nụ cười: “Nói sớm thì còn ý nghĩa gì nữa, chờ chính em phát hiện mới tốt mà.”

Tô Tiểu Miêu cười đến xinh đẹp: “Anh nha...”

Trong lòng ai đó nhất thời có loại cảm giác “cách mạng thành công”, Đường Kính nhìn cô với ánh mắt thâm tình, chỉ nghe thấy ý cười tràn đầy của Tô Tiểu Miêu, cắn tai anh nói: “Muốn em giới thiệu bạn gái cho anh thì cứ việc nói thẳng thôi! Làm gì phải ngượng ngùng như vậy chứ...”

21. Chương 21: Hồi Ưc 13

Cái gì gọi là ông nói gà bà nói vịt!

Cái gì gọi là đàn gảy tai trâu!

Cái gì gọi là sấm sét giữa trời quang, tai nạn đột ngột!

Trong phòng thổi qua một trận gió thu cuốn hết đám lá vàng trầm mặc...

Chỉ có Tô Tiểu Miêu vẫn còn mừng rỡ tự tại: “Aiz! Em giới thiệu cho anh một cô bạn gái được không? Anh thích mẫu người như thế nào? Ngực to ngực nghếch hay là ngực nhỏ nhưng có đầu óc?”

Đường Kính nhìn cô, giọng nói không nghe ra một tia cảm xúc: “Em đang nói thật đấy hả?”

“Rất rất thật lòng đấy!” Tiểu Miêu ái muội nháy mắt mấy cái với anh: “Tâm tư đó của anh sao em lại không hiểu chứ...”

Sắc mặt Đường Kính vẫn không đổi, nhìn cô: Tô Tiểu Miêu, em hiểu cái mông ấy!

Tô Tiểu Miêu hiển nhiên không hiểu được mình đã chọc phải tổ ong vò vẽ siêu cấp, dám nói muốn giới thiệu bạn gái cho Đường Kính à, đó đúng là vấn đề mấu chốt đấy.

Hiệu suất làm việc của Tô Tiểu Miêu luôn là cao nhất, vì vậy vào buổi tối sau ngày hôm đấy cô thật sự đã dẫn một mỹ nhân về nhà. Cũng phải công nhận, cô nàng Tô Tiểu Miêu này tuy đang làm chuyện ngớ ngẩn, nhưng ánh mắt nhìn người cũng không tệ, mỹ nhân cô tía được đúng là loại đại mỹ nhân rồi.

Tay mềm như lụa, da trắng nõn nà, cổ trắng như con nhộng non, răng trắng như ngọc, mắt ngọc mày ngài. Tiểu Miêu vuốt cằm nghĩ: cho dù ánh mắt của Đường Kính có cao tới đâu, thì cô gái như thế này cũng phải thuận mắt anh chứ. Huống chi bên cạnh mỹ nhân còn có thêm phiến lá cây là cô đây đang hết sức phụ trợ thế này, lại càng nổi bật vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của cô nương đó.

Trong ánh mắt Đường Kính bắt đầu có sát ý.

Tiểu Miêu không hiểu được dưới tầng sát ý này còn che giấu cả ý tứ sâu xa, vội vàng lấy lòng anh: “Như vậy còn không hài lòng à? ... Ngày mai em sẽ giúp anh tìm người khác, đảm bảo sẽ vừa lòng!” Cô nói cứ như mình là ma ma trong quán lẩu xanh.

Đường Kính nhíu mày nhìn về phía cô: “Đối với chuyện của anh em rất nhiệt tình sao...”

“Đó là đương nhiên,” Tiểu Miêu cảm thấy mình tuyệt đối là một người tốt biết báo đáp ơn nghĩa: “Anh tốt với em như anh trai mà...”

Kết quả là tốt ngày hôm đó, Đường Kính không ở nhà nữa, mà đi đến quán bar.

— Sự kiên nhẫn của anh thực sự đã đến cực hạn rồi, ở nhà cùng cái cô đầu gỗ kia một lúc nữa thôi, anh tuyệt đối có thể làm ra chuyện cầm thú...

Thích Thiếu Hiền vô cùng ngạc nhiên khi thấy một mặt tức giận của Đường Kính.

“Sao thế?” Hỏi như sắp phải ăn thuốc súng.

“Sao lại có người như thế chứ!” Ánh mắt người đàn ông tăm tối: “Cậu nói xem, thế giới này sao lại có người như cô ấy chứ?”

Rõ ràng bình thường thì giáo hoạt không ai sánh bằng, nhưng đến chuyện quan trọng lại không chịu tính ngộ, so với chày gỗ còn làm người ta bốc hỏa hơn.

Cô thật sự dẫn phụ nữ đến giới thiệu cho anh. Sao không ngấm lại xem anh là ai, nếu muốn phụ nữ thì loại nào mà chẳng có.

Đúng vậy, Đường Kính thừa nhận động cơ của mình cũng không trong sáng gì, tâm sức bỏ ra vì cô đến mức vui vẻ cùng cô đứng trong đám cải trắng cơ mà, mục tiêu cuối cùng của anh vẫn là ‘ăn luôn cô’.

Phải có sự xâm nhập da thịt, tứ chi giao triền, phải thực hiện được dục vọng khiến cô khắc cốt ghi tâm, phải làm cho cô không kìm lòng nổi ngoan ngoãn nằm dưới thân anh...

... Ách.

Suy nghĩ đến nhập thần, Đường Kính vội vàng cầm lấy cốc nước đá trên quầy bar lên uống hết. Xúc động lại xúc động, vẫn nên nhịn phương thức thú tính duy nhất của đàn ông này thôi.

Đường Kính bóp trán, thật đau đầu: Tô Tiểu Miêu, ở cạnh em, không có năng lực khống chế thì không thể được a...

Bạn Thích kia vô cùng khó hiểu: “Chẳng hiểu cậu đang nghĩ gì nữa, muốn tóm lấy cô ấy thì cứ làm trước nói sau đi.”

Đường Kính liếc anh chàng đó một cái: “Chiếm lấy cô ấy hả? Sau đó thì sao? Ăn xong rồi nhịn luôn à?”

“...”

Bạn Thích bó tay.

Không nhịn được muốn chứng thực: “Anh thực sự chỉ cần con tiểu hồ ly này thôi sao?”

Người đàn ông không nói, đầu ngón tay nhẹ nhàng kích thích miếng đá trong ly rượu, chén rượu trong suốt vang lên âm thanh đĩnh đĩnh.

Sau một lúc lâu, khóe môi Đường Kính khê cong lên: “Đúng, tôi chỉ cần cô ấy.”

Đối với cô, anh vốn có đủ kiên nhẫn chờ, chờ cô hiểu được cái gì gọi là cảm tình. Nhưng những việc cô làm lại không bình thường, đối với cảm tình, cô cứ rúc trong cái vỏ, kiên quyết không chịu bước ra nửa bước, không chịu giao lòng mình ra, thậm chí ngay cả cơ hội nhỏ bé cũng không cho anh.

Nếu đánh lâu dài không có tác dụng với cô, vậy cũng chỉ có thể dùng một thủ đoạn khác.

Người đàn ông yên lặng nghĩ: Tô Tiểu Miêu, em không thể trách anh, là em ép anh đó...

**** *

Tối hôm ấy, Tô Tiểu Miêu hoàn thành bản thảo ở công ty, nâng tay nhìn đồng hồ, cũng đã khuya rồi. Vốn nghĩ về nhà bây giờ mọi người đều ăn cơm tối rồi, thế nên cô rất ngạc nhiên khi thấy nhà Đường Kính đang vô cùng náo nhiệt.

Đèn điện hoa lệ chiếu sáng đại sảnh và cả biệt thự, trong đó là cảnh tượng ăn uống linh đình. Champagne Rose, những cô nàng xinh đẹp, mặc lễ phục đủ màu sắc, nam nữ nói chuyện vui vẻ.

“...”

Trong đầu Tô Tiểu Miêu nhanh chóng hiện lên tám chữ: ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

Lập tức xoay người bỏ chạy, coi như hôm nay quên không về nhà...

“Tiểu Miêu?”

Một giọng nói nam tính bỗng truyền đến từ phía sau.

Tô Tiểu Miêu vẫn đặt kế bỏ chạy lên trên hết, quyết định nói dối chính mình: tôi không nghe tôi không thấy ai gọi tôi hết...

Nhưng tay phải bỗng nhiên bị ai đó tóm lấy.

Sức lực vừa phải, đủ để cô không thể chạy tiếp.

Tô Tiểu Miêu nhận lệnh quay đầu.

Chỉ nhìn thấy bộ dáng thật yên lặng của Đường Kính, nhìn cô hỏi: “Vừa trở về đã muốn đi?”

Không đi chẳng lẽ đi vào à?

Đùng đùng, vừa thấy đã biết người bên trong không cùng thế giới với mình rồi.

Đương nhiên, câu này tuyệt đối không thể nói ra ...

Tiểu Miêu cười giả bộ xấu hổ: “Anh xem em ăn mặc thế này... Sẽ làm anh mất mặt...”

Lý do này thật tốt quá. Nhìn xem, em không vào không phải vì em không muốn, mà là vì em lo lắng cho anh đó nha.

Đường Kính ngắt lời cô: “Chúng ta đi vào từ cửa sau, anh đưa em lên tầng lấy quần áo để thay.”

Tâm tư chạy trốn của Tiểu Miêu càng kiên định hơn: “Không cần phiền toái đâu! Trong kia đều là bạn bè anh, em không chen vào đâu...”

Đường Kính dùng sức một chút, kéo cô lại gần mình.

“Không sao, quen biết thêm bạn không phải chuyện xấu, họ cũng rất muốn biết em.”

Tiểu Miêu kinh hãi: “Họ muốn biết em làm gì chứ? !” Bạn bè anh đều là dân xã hội đen mà...

“Chỉ muốn quen biết một chút thôi, không có ý gì khác đâu.”

Đường Kính không nói thêm nữa, gắt gao túm lấy cô, nửa lời nửa ôm cô vào trong nhà.

Cơ chế bảo vệ theo bản năng của Tô Tiểu Miêu nhắc nhở cô phải phản kháng, nhưng bị anh kéo thế này làm cô không thể phản kháng được, Tiểu Miêu nóng nảy, miệng không ngừng ồ ào ‘Đường Kính, em đau bụng! Em đau dạ dày! Gót chân của em cũng đau nữa! ... Em em em luống cuống! ... ’

Bỗng nhiên có một sức lực nào đó, Tiểu Miêu chỉ cảm thấy cả người nhẹ bẫng. Trời đất quay cuồng, khi mở mắt ra, cô kinh hãi phát hiện mình đã bị anh bế trong lòng.

Đường Kính nhìn cô, vẻ mặt rất là tự nhiên: “Không phải ngay cả gót chân cũng đau sao? Không thể đi được thì anh bế em.”

Tô Tiểu Miêu tròn tròn mắt: này này này, đây chuyện gì chứ? !

Phòng trang phục ở tầng hai.

Ở nhà Đường Kính, Tô Tiểu Miêu luôn có chừng mực, chưa bao giờ tùy tiện bước vào phòng nào, không nghĩ tới lần đầu tiên đến phòng trang phục này, lại bị anh bế vào.

...

Điều này dù sao cũng vượt qua mức độ tiếp xúc tay chân đối với bạn bè bình thường.

Tô Tiểu Miêu nhanh chóng nhảy xuống từ lòng anh, bản năng bẩm sinh lại tỉnh táo, nhìn anh nói: “Anh còn không ra ngoài à?”

Đường Kính xua tay: “Anh đi ra ngoài thì lễ phục này em có thể mặc sao?”

Tiểu Miêu nhìn về phía giá áo.

Lễ phục rực rỡ đủ màu sắc, hết sức xa hoa, logo quốc tế sáng lấp lánh như pha lê dưới ánh đèn.

Phản ứng đầu tiên của Tô Tiểu Miêu là dùng ánh mắt của phóng viên chuyên nghiệp để phân tích, nhìn về phía Đường Kính nghĩ: người đàn ông này... Không phải là ông chủ chứa người đẹp chứ... ?

Định lực của Đường Kính hiển nhiên là bậc nhất rồi, bị Tô Tiểu Miêu dùng ánh mắt tà thần làm lễ rửa tội cũng không đổ ngã, mà vẫn ung dung chọn lễ phục cho cô.

“Cái này hợp với em, đi thử đi.”

Anh không dùng câu hỏi như trước nữa, mà lại trực tiếp dùng câu cầu khiến.

Giọng điệu của hai người khác nhau rất lớn. Người sau cương thế, kiên định, mang ý tứ sâu xa không cần nói cũng biết.

Tiểu Miêu nhận bộ lễ phục, đồng thời trong lòng lập tức hạ quyết tâm: chờ anh không chú ý, liền chuẩn bị từ cửa sổ, độ cao như thế này, dựa vào kỹ năng của cô thì tuyệt đối không thành vấn đề...

“Tiểu Miêu, ” người đàn ông chợt lên tiếng, ung dung nhìn cô: “Em đang nghĩ tới cái cửa sổ à?”

“... ! ! !”

Tô Tiểu Miêu lại một lần nữa bị kinh động.

Vì sao trước đây cô không phát hiện: người này, thật là âm hiểm a a a...

Đường Kính chậm rãi đi đến trước mặt cô, nâng tay mơn trớn khuôn mặt cô, trong giọng nói có chứa ý tứ sâu xa: “Tiểu Miêu, anh sẽ không cho em đi.”

22. Chương 22: Hồi Ưc 14

Anh nói, anh sẽ không cho em đi.

Đầu óc hiểu chiến của Tô Tiểu Miêu lập tức tự động đem những lời này chuyển hóa thành: đồ ngốc, tôi muốn xem cô sẽ làm thế nào?

Tô Tiểu Miêu nhất thời tiến vào trạng thái chiến đấu.

Sự thật chứng minh, Đường Kính hành động tuyệt đối là có thực lực, có đủ sức chống lại tất cả những gì ngoài ý muốn. Thấy biểu tình của cô gái trước mắt, anh liền đón được tâm lý trạng thái của cô lúc này, Đường Kính liền nhanh chóng thay đổi thái độ, vòng lại.

” Ý tứ của anh là, bạn bè anh đều biết em ở nơi này, nếu em giấu mặt không xuất hiện, thì chẳng phải là anh sẽ rất mất mặt?”

Người đàn ông nói chậm lại, giọng điệu khó xử: “Nếu làm không tốt, bọn họ có thể cho rằng anh “kim ốc tàng kiều” cũng không chừng...”

Chú thích: Kim ốc tàng kiều: ý chỉ nạp thiếp, nay được dùng với ý chỉ bao dưỡng tình nhân bên ngoài.

Có tích này: Kim ốc tàng kiều : Đây là truyện về Hoàng hậu A Kiều của Hán Vũ Đế.

Trần A Kiều , con gái Quán Đào Công Chúa Lưu Phiêu, Hoàng hậu của Hán Vũ Đế Lưu Triệt.

Lưu Phiêu vốn định đem gả A Kiều cho thái tử Lưu Vinh, bị mẹ của Lưu Vinh là Lật Cơ cự tuyệt, mới đem A Kiều gả cho Lưu Triệt là con của Vương Mỹ Nhân. Cảnh đế cho là A Kiều lớn tuổi hơn Lưu Triệt nên tỏ ý không bằng lòng. Một hôm Vương Mỹ nhân đem Lưu Triệt đến thỉnh an Quán Đào công chúa, công chúa ôm Lưu Triệt vào lòng hỏi” gả A Kiều cho người làm vợ có được không?” Lưu Triệt cười đáp ” Rất tốt , nếu được A Kiều làm vợ , xin làm nhà vàng cho ở ! ” Đó là gốc của thành ngữ ” Kim ốc tàng Kiều”. Hán Cảnh Đế cho là con mình tuy nhỏ mà yêu mến A Kiều như thế nên cũng nhận lời.

Tâm tư Tô Tiểu Miêu đang vòng vo: anh nói như vậy cũng đúng nha.

Đường Kính hơi hơi cúi đầu, bộ dáng biện giải: “Kim ốc tàng kiều là chuyện vô sỉ, bị người hiểu lầm không tốt... Em có biết, anh không phải người như thế mà...” Cuối cùng, còn vô sỉ bổ thêm câu hỏi lại:”Tiểu Miêu, em nói có đúng không?” Giọng điệu tuyệt đối khẳng định.

Thấy anh chân thành chờ mong như vậy, Tô Tiểu Miêu thật đúng là không thể nói ‘Đúng cái đầu anh’ được.

Tiểu Miêu đưa tay vò đầu, có chút buồn bực: người này nói chuyện sao lại có lý vậy chứ?

Đường Kính rên sất khi còn nóng: “Cho nên, chúng ta không cần lãng phí thời gian, mau thay lễ phục, đi xuống ăn cơm đi. Cũng chỉ là liên hoan nhỏ thôi, không cần chính thức.”

Tiểu Miêu suy nghĩ lại, thật sự nghĩ không ra có điểm gì đáng ngờ. Cô ở nhà anh, ăn của anh, dùng đồ của anh, trồng rau trên đất nhà anh, hiện tại chẳng qua anh chỉ nhờ cô cho anh chút mặt mũi ăn một bữa cơm thôi, cô thân là ‘người cùng bị nạn’, ‘bạn bè ở chung’, bắt luận là thân phận nào đều làm cho Tô Tiểu Miêu không thể nói chữ ‘ không ’.

Vì thế cô ‘dạ’ một tiếng xem như trả lời.

Nhìn bộ dáng cô biết vâng lời đi vào thay quần áo, nghĩ rằng tiểu hồ ly giả hoạt sắp bước vào cạm bẫy của thợ săn, Đường Kính cảm thấy cơn tức mấy ngày qua do chày gỗ tạo thành đã tiêu tan hết.

Sự tình phát triển thuận lợi, thậm chí là vượt xa phát huy của người bình thường.

Lúc Tô Tiểu Miêu đi vào thay quần áo, Đường Kính cảm thấy trong lòng thoáng sáng khoái, mà lúc Tô Tiểu Miêu thay xong đi ra, tâm lý trạng thái bạn Đường Kính của chúng ta đã không thể chỉ dùng một chữ ‘thích’ là khái quát được. Tình nhân trong mắt là Tây Thi, là Diêu Thuyền đang hiện ra trước mắt thế kia, Chàng Đường nhất thời “tâm viên ý mã”, tức giận bay đi đâu hết, đồng thời ý tưởng ti bỉ vô sỉ càng thêm kiên định: thừa dịp này chày gỗ còn không thông suốt, nhất định phải “tiên hạ thủ vi cường”!

Tâm viên ý mã: Tâm viên ý mã là cái tâm như con khỉ, cái ý như con ngựa.

Tâm viên là cái Tâm như con khỉ, ý nói cái Tâm lúc nào cũng nhảy nhót như con khỉ, hết tưởng việc này lại tưởng việc khác, không lúc nào lặng yên. Do đó, người tu cần phải định cái Tâm, kềm giữ không cho dao động, tư tưởng không không.

Ý mã là cái ý nghĩ như con ngựa, lúc nào cũng muốn chạy đi, chạy theo ngoại cảnh, không chịu đứng yên.

Tiên hạ thủ vi cường: kẻ ra tay trước sẽ chiếm ưu thế.

Người xưa thường nói, người dựa vào ăn mặc, dựa vào ăn mặc, đạo lý này thật quá đúng.

Trên thực tế, đừng nói là Đường Kính, liền ngay cả Tô Tiểu Miêu đầu tiên nhìn thấy mình trong gương còn phải kinh ngạc một chút: a ? ! Người có hình dáng tiểu mỹ nhân này là ai thế?

‘Tôi là mỹ nhân’ ư, chuyện thật thế này đối với người không sống lại không xuyên không mà nói thì thật khó tin quá đi, rung động quá đi, Tiểu Miêu quả thực không dám hướng mắt nhìn gương lần thứ hai.

—— bởi vì, phải biết rằng, cởi quần áo này ra sẽ không còn là mỹ nhân nữa, đả kích cũng không ít nha.

Tiểu Miêu của chúng ta yên lặng tuân thủ ý nghĩ ‘không cần tự ngược, vẫn là làm người bình thường đi’, cố lấy dũng khí xoay người vài vòng.

Bạn Đường Kính vội vàng khen ngợi cổ vũ cô: “Thật sự... Rất được.” Tuyệt đối là giọng điệu chân thành...

Tô Tiểu Miêu lắc lắc đầu: ” Có thể như vậy sao?” Phải mặc thế này mới có thể ăn cơm sao, thật nhiều chuyện quá.

“Anh xem xem.”

Người đàn ông tiến lên, nâng tay lên xoa của cô.

Không thể không nói, bạn Đường Kính này, thật sự vô cùng âm hiểm.

Mỗi một chi tiết, đều có thâm ý. Ví dụ như, bộ lễ phục này. Người cẩn thận mới chú ý tới, lễ phục có chi tiết nhiều, có vài chỗ có nơ con bướm nhỏ cần buộc lại, còn có thắt lưng cũng cần có người giỏi hỗ trợ mặc mới được.

Điều đó có ý nghĩ gì? Đối với Tô Tiểu Miêu mà nói, ý nghĩa chính là quần áo mặc vào thực phiền toái, mà đối với Đường Kính mà nói, thì ý nghĩa chính là một kết quả đáng mừng: có thể tán tỉnh...

Thanh âm trầm thấp của người đàn ông bình tĩnh vang lên: “Phía sau em không mặc tốt rồi.”

“A?” Tiểu Miêu thực ngượng ngùng: “Vậy làm phiền anh.”

Tốt, cầu còn không được.

Người đàn ông đi đến phía sau cô, trong mắt lướt qua thâm ý.

Nón tay thon dài lơ đãng lướt qua đường cong của lưng cô, bóng loáng nhẵn nhụi, trắng nõn mê người.

Đầu ngón tay đi qua lưng, hình như có dòng điện lướt qua. Anh hơi hơi cúi xuống, đối với cái lưng trần của cô, hơi thở nhẹ nhàng mang theo nhiệt như đang thổi trên da thịt cô. Đôi môi nhạt màu của anh chỉ cách cô gần ngửi thấy hơi thở, chỉ cần thoáng tới gần là có thể hôn cô.

Cô rõ ràng cảm giác được hơi thở nam tính của anh.

Tô Tiểu Miêu hơi nhú mào.

Ngón tay Đường Kính ở trên lưng trần của cô, không hề động. Một giây sau, đầu ngón tay lướt qua một vòng tròn hình cung, trên da thịt trắng nõn nhẵn nhụi của cô tạo thành một vòng tròn.

Tô Tiểu Miêu không nói cái gì, tập tức tự an ủi mình, giãn mào ra.

Cô có phản ứng.

Đường Kính không nhìn sai mỗi một biểu tình của cô, khoe mắt và đuôi lông mào cô khẽ nhúc nhích, toàn bộ rơi vào mắt anh.

Anh gần như vui mừng phát hiện, không phải cô không cảm giác. Cô đối với anh, là có cảm giác.

Nếu một cô gái đối một người đàn ông hoàn toàn không có cảm tình, giáp mặt đối với động tác tán tỉnh của hắn, cô ấy sẽ phản cảm, sẽ ghét bỏ và có thể từ chối.

Đường Kính không phủ nhận, anh kỳ thật là cố ý. Cô “đổ” rồi và chính anh cũng “đổ”. Động tác của anh, rõ ràng mang theo trình độ ám chỉ nào đó. Đường Kính làm ra hành động phía trước, đã nghĩ tới các trường hợp. Nếu cô đẩy anh ra, về mặt kỳ quái chán ghét hỏi anh ‘anh muốn làm gì?’ , như vậy anh có thể tự nhiên thu tay lại, đồng thời lễ phép nói rằng từ nay về sau sẽ bảo trì khoảng cách với cô. Quân tử có việc nên làm có việc không nên làm, cảm tình tuy rằng thích cô, nhưng nếu cô không muốn, anh cũng sẽ không làm chuyện ép buộc này.

Vừa rồi, anh cho cô cơ hội từ chối, nhưng thật may mắn, cô không từ chối. Có lẽ ngay cả chính cô còn chưa ý thức được, cô đối với anh, không phải hoàn toàn không có cảm giác. Có lẽ rất sâu, có lẽ còn thực ít ỏi, vô luận là thế nào, đều không xóa bỏ được một chuyện thật: đối với anh, cô có thể chấp nhận.

Lòng cô cô độc quá sâu, cô đã có thói quen sống một mình trong nhiều năm rồi, cuộc sống của cô không có những người khác. Cô không muốn thừa nhận, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ thừa nhận. Cô thông minh vô cùng, biết trạng thái gì mới an toàn nhất. Trăm ngàn giáo huấn của lịch sử, cô thấy được một cổ huấn như thế này: từ xưa đến nay, nữ tử si tình là đau thương nhất.

Cô là người thông minh. Trong tiềm thức, cô không muốn đi đụng chạm vào ái tình, cái đó chỉ làm cho phụ nữ đau thương thôi.

Đường Kính đứng phía sau cô, trong ánh mắt tràn ngập ý tứ: Tô Tiểu Miêu, em đã không hiểu cảm tình, anh đây liền phụ trách dạy em.

**** *

Tuy rằng bản chất Tô Tiểu Miêu là tên lưu manh, nhưng giờ phút này bị đóng gói thành một cô gái bề ngoài thực nữ, nội tâm thổ phỉ không rục rịch, hơi thở cũng bị trấn áp gần như hoàn toàn, vì thế ngoan ngoãn đánh mất ý niệm chạy trốn trong đầu, đi theo Đường Kính xuống tầng ăn cơm.

Tiểu Miêu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, dừng chân xoay người hỏi: “Chỉ là ăn cơm đơn thuần?”

Đường Kính lấy bất biến ứng vạn biến hỏi lại: “Nếu không em nghĩ là gì?”

Tiểu Miêu thật cẩn thận chứng thực: “Sẽ không phải là uống rượu chứ?”

Đường Kính buông tay: “Chuyện này... khó mà nói trước được.” Không uống rượu, thì lẽ em đến làm gì chứ ...

Người đàn ông nhìn cô, nói dối đầy thiện ý: “Xã giao này nọ, em cũng biết đấy, thực phiền toái...” nói xong còn tỏ vẻ anh cũng thực không tình nguyện.

Tô Tiểu Miêu nghĩ nghĩ, thực thiện lương nhắc nhở anh: “Đường Kính, anh phải cẩn thận.”

“... Ừm. ” Anh cẩn thận? Cẩn thận gì?

“Cẩn thận bị phụ nữ quá chén cưỡng gian!” Tô Tiểu Miêu rất nghiêm túc nói cho anh: “Thân phận anh thế này, rất dễ trở thành mục tiêu của phụ nữ, trước kia em đã xem báo, lòng người sâu như biển a.”

“ ... ”

Người đàn ông không nói gì. Thiếu chút nữa không nhận được muốn nói: Vậy, nếu tình cảnh anh nguy hiểm như vậy, em sẽ tiếp thu như thế nào?

Tô Tiểu Miêu hiển nhiên không biết một mặt bất lương của anh, vẫn đang thiện lương nhắc nhở: “Anh nhất định phải nhớ, uống rượu trong yến tiệc, phải ‘giấu tài’, ‘tích thật nhiều sau đó mới phát’, đây là chân lý, vạn năm không sai...”

Chuyện yến tiệc này nọ, bỏ đi vẻ ngoài hoa lệ, thì chỉ còn lại có bốn chữ: khách sáo, uống rượu.

Thân phận và bối cảnh Đường Kính như vậy, người sáng suốt đều biết phải mượn sức anh. Vì thế khi anh ở trong đám đó, họ sẽ bưng chén rượu vây quanh anh. Kính rượu, phạt rượu, lại kính rượu, lại phạt rượu, từ nay về sau cứ tuần hoàn vô hạn...

Sự thật chứng minh, công phu Thái Cực quyền trên bàn rượu của Tô Tiểu Miêu xác thực là hạng nhất.

Nhưng mà có người không được như vậy.

Người kia chính là Đường Kính.

Tô Tiểu Miêu nhìn anh như nhìn tên ngốc, nhìn anh thay cô uống hết chén này đến chén khác, trong lòng muốn rớm máu: Anh bạn! anh là đồ ngốc sao? ! Nơi này không có mỹ nhân cần anh phải xả thân cứu giúp đâu!

Tô Tiểu Miêu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ghé vào lỗ tai anh gầm nhẹ: “Giấu tài! Tích thật nhiều sau đó mới phát! Bát tự chân ngôn! Ngẫm lại bát tự chân ngôn a!” (Bát tự chân ngôn: lấy nhiều thắng ít, âm hiểm ti bỉ.)

Người uống say, biểu hiện gì đều có. Đường Kính là một mẫu đặc thù để so sánh, uống rượu sẽ không khoa trương cười mắng, chỉ biết kêu tên một người, thoát thành dáng vẻ của tình thánh.

Dưới tác dụng của cồn, bạn Đường Kính kêu gọi đặc biệt động tình: “Tiểu Miêu...”

Mĩ nam trước mặt, Tô Tiểu Miêu yếu ớt, lương tâm nhỏ bé phải chịu đựng vô cùng khó khăn.

Đường Kính nở một nụ cười áy náy, mắt long lanh nước: “Thật sự là... Thực xin lỗi... Anh cuối cùng không thể để cho bọn họ chuốc rượu em a...”

Lời ngầm quá rõ ràng: anh ngã xuống vì hạnh phúc của em, thực đáng giá.

...

Con mẹ nó, đây là dạng tinh thần gì chứ! Đây rõ ràng chính là vì người quên mình, chủ nghĩa tinh thần quốc tế a! !

Tô Tiểu Miêu chịu không nổi loại kịch bản ‘nếu chỉ có một người có thể sống sót, anh hy vọng người kia chính là em’, nhất thời nhiệt huyết lên đầu, ý nghĩ nóng lên bất chấp giá nào: “Đây đây đây! ! Các người không được mời rượu anh ấy nữa!! Tôi không cho phép! ! Có nghe hay không! Tôi không cho phép!!”

...

Đêm khuya.

Một thanh âm không xác định vang lên.

“Kính thiếu, cô ấy giống như say thật sự...”

Ánh mắt người đàn ông đảo qua, giọng nói hơi trầm xuống: “Ta có mắt thấy.”

Tất cả mọi người cúi đầu, không dám nhắc lại.

Người đàn ông trong mắt hơi có ánh lửa: “Ai cho các người chuốc cô ấy thành bộ dáng nửa chết nửa sống thế này!” Anh bế cô, mềm nhẹ quả thực giống như không có xương cốt.

Mọi người thực ảm ức, lại không dám cãi lại.

Rõ ràng là lúc trước anh phân phó, “Chuốc chết cô mới thôi!” “Đến lúc đó không cần nương tay cho ta!” ... Nhìn xem, đây là kết cục làm công cho nhà tư bản đấy, ông chủ muốn đổi ý thì anh tuyệt đối không thể nói chữ ‘không’...

“Đều đi xuống cho ta.”

Người đàn ông trầm giọng nói xong, bẻ người trong tay xoay người lên tầng.

Do tính chất của gỗ mà tiếng vọng làm người ta có cảm xúc nặng nề.

Một tay anh chuyển động nắm cửa phòng ngủ, mở cửa đi vào. Sau đó nâng tay phải làm hai động tác: đóng cửa, bấm khóa.

Phòng ngủ của anh, giường ngủ của anh, là không gian bí ẩn riêng, rốt cuộc đã lưu lại hơi thở một người khác.

Đặt cô trên giường, anh ngồi ở mép giường, đưa tay xoa mặt cô, hơi thở nóng rực, mang theo mùi rượu, dẫn người phạm tội. Ngón tay anh dọc theo hình cung duyên dáng, chậm rãi dao động trên môi cô, rồi dừng lại ở giữa môi cô.

Anh nhìn cô, tinh tế quan sát một lúc, sau đó khẽ nhúc nhích bạc môi, thanh âm khêu gợi trầm bổng trong không gian xa hoa.

“Vì em, anh vận dụng nhiều thủ đoạn như vậy, biết vì sao không?”

Cô say, không thể nghe được cũng không thể trả lời câu hỏi của anh.

Đường Kính cúi xuống, để sát vào bên môi cô, khoe môi khẽ cong lên: “Bởi vì, em đáng giá.”

23. Chương 23: Hồi Ưc 15

Đối với chuyện của Tô Tiểu Miêu, Đường Kính hiển nhiên có quyết tâm, không tiếc tất cả thủ đoạn để bắt được cô.

Có lẽ trên đời này thật sự có chuyện bị mũi tên tình yêu bắn trúng, nên anh mới vì cô mà hao tổn tâm tư như vậy, cả ngày vì cô mà buồn bực đến nội thương, nhưng cô lại vẫn thờ ơ như trước, đói bụng liền ăn một nhọc liền ngủ, cuộc sống thực nhân nhả vui vẻ. Nhìn cô vô tâm ăn ngon ngủ kĩ, trong lòng Đường Kính không hiểu tại sao lại có một đám lửa bùng lên.

Tuy rằng tục ngữ nói, người đàn ông thông minh không cưỡng gian, mà bọn họ dụ gian, nhưng khi thật sự đi đến bước này, trong lòng Đường Kính không phải không cảm khái: nghĩ mình đường đường là nhị thiếu gia của Đường gia, vì muốn cưới bà xã mà còn phải chạy ra tiền tuyến bán mình sao...

... Nghe thật là bi tráng.

Trên thực tế, Đường Kính đã lo lắng sự phát triển của hai vấn đề này từ trước rồi: có muốn “làm” với cô không? Có thể “làm” với cô không?

Về câu trước, Đường Kính rất khẳng định: “làm”, nhất định phải “làm”. Nếu không “làm”, cứ dựa vào cô nàng Tô Tiểu Miêu kia, chuyện của người khác thì khôn khéo, chuyện của mình thì ngốc nghếch ấy, thì đợi vài trăm năm nữa cùng dừng hy vọng nàng ta bỗng nhiên giác ngộ ‘a... Hóa ra em yêu anh!’, Đường Kính cơ bản đã không trông cậy vào chuyện cô chủ động sinh ra suy nghĩ không an phận với mình.

Sau đó, vấn đề thứ hai nói đuôi mà đến, anh có thể “làm” với cô không? Sau khi “làm” rồi thì sẽ thế nào?

Người thường sau khi tỉnh lại sẽ không có hành động gì hơn là: ‘một khóc hai nháo ba thất cổ’ nói chung là đủ loại phản ứng linh tinh, nhưng nếu là Tô Tiểu Miêu, cách thức tư duy khác hẳn với người bình thường thì sao đây, Đường Kính hoàn toàn không thể đoán nổi cô sẽ phản ứng như thế nào.

Cô có thể muốn anh chịu trách nhiệm không nhỉ? Nếu cô muốn vậy thì thật may quá, anh còn ước kiếp sau cũng được chịu trách nhiệm với cô cơ. Nhưng nhờ cô nổi nóng, hào phóng đứng lên không cần anh chịu trách nhiệm thì sao? ...

Đường Kính buồn bực nghĩ: cô ấy không ỉn chịu trách nhiệm, thì mình có chịu trách nhiệm sao... ? Dù sao đến lúc đó mình cũng mất hình tượng trong mắt cô ấy rồi!

...

Quả nhiên vẫn là bi tráng một chút...

Ra tay “ăn” cô trước, đây tuyệt đối là hạ sách, nhưng dù sao hạ sách cũng là một biện pháp, còn hơn nhiều so với chuyện bỏ tay không có biện pháp.

Mới nghĩ thế thôi mà Đường Kính đã thấy bụng dưới đang rục rịch một trận lửa nóng tà ác.

Giữa lúc Đường Kính đang vất vả đấu tranh tư tưởng, thì người trên giường bỗng nhiên giật giật.

Đường Kính vội vàng cúi người xuống: “Làm sao vậy?” Tô Tiểu Miêu cao siêu vậy sao, không phải là say rồi mà vẫn còn ý thức chứ?

Đường Kính quả nhiên lo lắng quá nhiều rồi, Tô Tiểu Miêu có khôn khéo bảo vệ mình đến đâu, thì khi rơi vào trạng thái mơ màng thế này, cũng không còn năng động mà mở nổi mắt ra nữa.

Có điều, an toàn, là vấn đề tất yếu cần phải kiểm tra, vì lợi ích cá nhân.

Đôi môi Đường Kính phồng lên môi cô không nhẹ cũng không nặng.

Tiểu Miêu xoay người, có phản ứng rõ ràng: “Không thoải mái...”

Không phải chứ? Chỉ hôn một chút thôi mà đã có phản ứng lớn như vậy à? Đường Kính xấu hổ: nếu để dao kềm cổ sủng nhắm đầu thì chẳng phải là cô sẽ nhảy dựng lên giết anh?

Nhìn xem, đây chính là kết cục của chuyện chót yêu một cô gái thông minh. Muốn có được cô, thì cả trí lực và thể lực của Đường Kính phải ở mức cao siêu mới được.

Ngay lúc Đường Kính khó khăn không biết giải quyết thế nào, cô gái trước mắt bỗng giật giật môi: “... Quần áo này... làm tôi không thoải mái...”

“ ... ”

Thì ra cô “không thoải mái” là ý này cơ.

Đường Kính không thể nghĩ ra cái gì.

Thực rõ ràng, là anh tự làm loạn trận tuyến thôi. Chắc là làm chuyện trái đạo đức nên chột dạ theo bản năng rồi...

Người đàn ông có chút vô sỉ hỏi: “Không thoải mái thì anh giúp em cởi ra được không?”

Tô Tiểu Miêu không hổ là Tô Tiểu Miêu, rơi vào tình trạng trí lực và thể lực đều tan rã mà vẫn nhớ rõ phải bảo vệ chính mình. Cô lắc đầu, “Quần áo của tôi không cần ai cởi hết...”, sau đó theo bản năng, cô tự mình cởi nút thắt trên bộ lễ phục.

Ngọn lửa tà ác trong lòng anh chàng Đường Kính kia cứ bùng lên bùng lên ngày càng lớn.

Không phải chưa từng nhìn phụ nữ cởi quần áo, nhưng người có thể cởi quần áo khiến cho anh lập tức có phản ứng thế này, thì thật đúng là không có.

Bối cảnh của Đường Kính cũng phức tạp, ba từ hai câu là không thể nói rõ ra được. Với thân phận đó của mình, nói anh chưa từng biết đến chuyện nam nữ, thì hiển nhiên là không có khả năng rồi. Nhưng xét tổng thể mà nói, Đường Kính thật đúng là đại biểu có thể giữ mình trong sạch, chưa từng lợi dụng thân phận mà làm mấy chuyện như giữa đường áp bức dân nữ, về chuyện người khác đưa đến, anh em sắp đặt, bình thường Đường Kính cũng sẽ không nhận. Chuyện này, trừ khi anh tình tới nguyện, nếu không nhiều một lần cũng thương thân, làm gì phải theo đuổi kích thích làm cho thân thể khổ sở chịu tội lây bao giờ đâu.

—— Đương nhiên, Tô Tiểu Miêu tuyệt đối là một ngoại lệ.

Cô là cô gái đầu tiên và cũng là duy nhất Đường Kính không tuân thủ điều kiện hai bên ngang hàng và tự nguyện đối với chuyện ấy. Không thể trách anh, ai bảo tính cách cô khác người trên trái đất cơ chứ, anh chỉ có thể dùng phương pháp ở sao hỏa để đối phó với cô thôi.

Triết học nói, vật chất quyết định ý thức, thật sự có đạo lý. Ví dụ như hiện tại, cảnh tượng Tô Tiểu Miêu cởi quần áo, liền quyết định ý thức cầm thú của chàng họ Đường này dần dần thức tỉnh.

Ban đầu, dựa trên ánh mắt “ngắm hết cảnh xuân” của Đường Kính, sẽ không thiếu kiên nhẫn như vậy, nhưng bạn Đường của chúng ta đây đã bị thêm khát lâu lắm rồi, vì thế chỉ cần một động tác cởi quần áo thôi cũng đủ khiến bạn ấy sụp đổ tất cả tự chủ.

Nhìn cô đang làm loạn bộ lễ phục, người đàn ông lập tức cúi người xuống: “Có muốn anh giúp em không...?”

Thần trí Tô Tiểu Miêu không rõ đã phạm phải một sai lầm to lớn, trả lời rất khẳng định: “Tốt...”

Đường Kính lập tức động tay, một giây cũng không do dự!

Tô Tiểu Miêu rất ngoan ngoãn, còn không quên nói lời cảm tạ: “Cảm ơn anh nha...”

“Không cần khách khí!” Người đàn ông kia chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào khi bắt nạt người khác, chỉ hí hửng nghĩ, “Lấy việc giúp người làm niềm vui mà...”

Tô Tiểu Miêu không nhận được cười cười với anh...

Cứ như vậy, cô đã hoàn toàn đưa mình vào hố lửa.

**** *

Đêm đó Tô Tiểu Miêu ngủ không ngon, trong lúc ngủ mơ luôn thấy cái gì đó cứ quấy rầy mình, bức ép mình đến không thở nổi.

Khi cô muốn há mồm ra, lại bị người nào đó dùng lực ngăn chặn trên môi. Người kia không chút lưu tình, dùng lực đẩy hàm răng của cô ra, đầu lưỡi thăm dò tiến vào trong, bắt buộc cô phải dây dưa với mình.

Hô hấp lập tức dồn dập, hơn nữa tay anh ta cũng không chịu buông tha cô, trượt theo đường cong trên thân thể cô, dừng lại ở bên trong đùi cô, làm như vô tình thoáng chạm qua. Anh có thói quen hàng năm cầm súng, vì thế lòng bàn tay và đầu ngón tay có xúc cảm thô ráp, tạo nên sự đối lập với da thịt nhẵn nhụi của cô, khi hai người chạm vào nhau sẽ tạo nên khoái cảm mãnh liệt. Anh phát hiện thân thể cô rất đẹp, da thịt không chút tì vết mà bóng loáng mịn màng như trẻ mới sinh.

Anh hơi nhếch môi cười. Loại cảm tình này này nọ nọ, quả nhiên không có đạo lý tốt. Nhiều năm qua anh chưa bao giờ được hưởng hương vị mê luyến như thế này, nay nó chỉ lướt qua thôi, đã không thể dừng lại được nữa. Chỉ cảm thấy cô thể nào cũng đều đáng yêu, từ thân thể đến nội tâm, đều cảm thấy rất thích.

Đường Kính thầm nghĩ: khó trách khi thế lực xã hội đen nhắm vào mình, lại thường xuyên sử dụng ‘mỹ nhân kế’, kế sách này thực thâm độc...

Người đàn ông cúi đầu, liếm hôn vành tai xinh đẹp của cô, không nhận được nói nhỏ: “Nếu tương lai có một ngày, em và anh ở hai bên đối lập, anh nhất định sẽ không là đối thủ của em...”

Cô không nghe thấy, mà chỉ nhắm mắt nhú mày.

Anh nở nụ cười, “Nhưng, thực đáng tiếc, anh sẽ không cho em cơ hội rời khỏi anh đâu.”

Lời lẽ dao động, dọc theo cái cổ trắng nõn của cô xuống xương quai xanh, lưu lại một dấu hôn rõ nét. Xương quai xanh của cô rất đẹp, tinh tế bất ngờ, ẩn ẩn lộ ra một tư thái dụ hoặc thấu xương, tựa như con người cô, có nhu có cương, làm cho người ta không có cách nào đồng thời cũng dụ người ta phạm tội.

Lông mày Đường Kính sụp xuống, tầm mắt đảo qua bộ ngực của cô.

Còn nhớ rõ buổi tối anh gặp cô lần đầu tiên, anh đã yên lặng cho cô một câu ‘sân bay’, nháy mắt cô đã bị anh làm tức điên. Nay nhớ lại, dường như đã trải qua mấy đời rồi. Rất hạnh phúc vì đã gặp được cô, cô làm cho cuộc đời anh từ nay về sau không còn cô đơn nữa.

Người đàn ông nâng tay, vuốt ve cái mũi cô, sau đó cúi đầu, không nhẹ không nặng cắn một cái.

Cô bị anh cắn, rên rỉ một tiếng.

Trong chuyện này, Tô Tiểu Miêu tuyệt đối là cái gỏi thêu hoa bọc một đám cỏ.

Dùng trình độ lý luận cao hay chiều sâu thực tiễn, cô đều có trình độ là một túi cỏ. Vì sao ư? Muốn biết thì chúng ta hãy cùng đi theo bánh xe lịch sử, cùng chứng kiến một chuyện nói lên dấu hiệu tri thức của Tô Tiểu Miêu.

Rất nhiều rất nhiều năm trước kia, khi ấy Tô Tiểu Miêu mới bốn tuổi, sau khi đánh đắm một trận ra trò với một cậu bé, liền đứng trên quảng trường dùng dê-xi-ben loại cao, khí thể mười phần hết lên với viện trưởng: “Viện trưởng! Vì sao cháu không có “con chim nhỏ”? !”

Chỉ trong nháy mắt, ngũ quan của bà viện trưởng cô nhi viện đã vận vẹo.

Con bé này! Thật sự trưởng thành sớm như vậy sao!

Viện trưởng cố gắng duy trì một chút mỉm cười, nói: “Cháu vốn là không có thôi.”

Bạn nhỏ Tiểu Miêu giận rồi đấy, chỉ vào cậu bạn nhỏ bị bạn đánh ngã dưới đất kia nói: “Vì sao thằng đó có chữ? !” Chuyện này đã làm bùng phát tính hiếu thắng của cậu bạn nhỏ, cậu quyết không chịu thua hô lên một câu, ‘Mày mạnh hơn tao, thông minh hơn tao! Nhưng mà tao có “con chim nhỏ”! Mày có không? !’

—— Chính vì vậy, ý nghĩ không thể quá phong phú được, đạo lý này các bạn nhỏ nên biết. Các bạn xem, cô nhi viện vừa thả lỏng phương diện giáo dục chút thôi, mà lũ trẻ lông cánh chưa đủ đã khoe ra ý nghĩ của mình rồi, thời khắc mấu chốt thì cái gì chúng cũng có thể nhớ tới.

Được rồi, quay lại câu chuyện đang dở thôi.

Mặc kệ chuyện này sau đó sẽ phát triển như thế nào, tóm lại là chuyện “con chim nhỏ” đã để lại ám ảnh lớn trong đầu bạn Tô Tiểu Miêu. Thế nên thời cấp sách đến trường, mỗi lần Tô Tiểu Miêu nhìn thấy mô hình cơ thể con trai, hai mắt đều phát ra một tia sáng xanh, vô cùng âm u. Cũng bởi chuyện đó, môn sinh vật Tô Tiểu Miêu học không giỏi, ám ảnh thời thơ ấu a...

Vì thế, nhược điểm này của Tô Tiểu Miêu vừa vận lại biến thành đường sống cho Đường Kính. Đường Kính cực kỳ nham hiểm không để ý tới suy nghĩ kỳ quái của cô, một đường xuôi dòng chẳng thể ngăn chặn, ngón tay xác định mục tiêu kín đáo.

Nhìn phản ứng của cô anh cũng rất khẳng định: đây hẳn là đầu tiên của cô.

Lần đầu tiên của con gái sẽ rất khó khăn, kỹ thuật không tốt có thể sẽ rất đau. Sự kiên nhẫn của Đường Kính hiển nhiên không ai sánh bằng, vừa nghĩ đến đây là lần đầu tiên của cô, lòng anh đã mềm nhũn, kìm lòng, động tác cũng chậm lại.

Ngón tay thon dài vô cùng kiên nhẫn âu yếm nơi riêng tư của cô, thậm chí không ngại cúi đầu dùng môi lưỡi lấy lòng cô. Từng chuyện anh làm vì cô, đều là dụng tâm.

—— Tô Tiểu Miêu hiển nhiên không tiếp nhận được.

Cô kêu một tiếng, trong giọng nói rõ ràng có sự kinh hãi. Sau đó, chỉ nghe thấy cô gọi một cái tên: “... Đường Kính?”

Bây giờ, người kinh hãi lập tức biến thành bạn Đường của chúng ta.

Lòng người đàn ông chìm xuống: nếu bây giờ cô tỉnh, nói anh dừng lại, thì thật sự có thể tai nạn chết người...

Người đàn ông cực kỳ không yên, lên tiếng: “Ừ... Làm sao vậy?”

Tiểu Miêu thực khó chịu: “Có người cắn em...”

“...” Không phải chứ, đang ngủ mà cô còn mẫn cảm như vậy à.

“Anh giúp em cắn lại hần ta đi!”

“...” Thật là, say rồi còn hiểu chiến như vậy.

Đường Kính hôn môi cô, dường như muốn trấn an cô, “Được, anh giúp em cần hần ta.”

Cô thoải mái rên rỉ một tiếng.

— Thật sự là không thoải mái cũng không được, dưới kỹ xảo âu yếm của Đường Kính, nếu cô không có chút phản ứng sinh lý nào, thì cũng thật đả kích Đường Kính quá rồi.

Tô Tiểu Miêu đương nhiên vẫn không rõ loại phản ứng này của mình có tên là ‘dục hỏa đốt người’, không được phóng thích, không thoải mái thì chỉ biết kêu loạn tên Đường Kính, kêu đến mức làm tâm tư bạn Đường rung chuyển. Ngứa quá a, lòng ngứa quá a.

Đầu ngón tay âu yếm cô cuộn cuộn không ngừng lay dính chất lỏng ướt át của cô, người đàn ông biết: cô gần như đã có thể tiếp nhận rồi.

Đường Kính không hổ là Đường Kính, vào giờ phút tên đã lên dây, vẫn còn lo lắng đến một vấn đề mấu chốt: có cần dùng “áo mưa” không?

Theo ý tưởng của anh, anh thật sự muốn cứ như vậy mà để cô mang thai đứa con của mình, nhưng thủ đoạn này rất không quân tử cũng rất không có đạo đức, vì thế nội tâm Đường Kính lưu lại được một tia lý trí, làm cho anh nhanh chóng phủ quyết hoàn toàn ý tưởng vô liêm sỉ ấy. Nhưng muốn cô có thai, anh còn không muốn dừng lại... Thật sự cũng quá phiền toái.

Trên mặt người đàn ông mang theo đầy đủ lo lắng, quyết định phạm tội, nếu cô mang thai thì tính sau, hạ quyết tâm: không “dùng”, “làm”!

Giây tiếp theo, Tô Tiểu Miêu buồn bực hừ một tiếng.

Là tiếng rên trầm trọng, bao hàm vô số đau đớn, có chút tê liệt tim phổi.

Vừa tiến vào thân thể cô anh đã lập tức dừng lại.

Đường Kính nhanh chóng hôn lên môi cô, dùng hết thủ đoạn dỗ cô: “Thả lỏng, thả lỏng một chút nào...”

Cô không kêu một tiếng, chỉ nhắm mắt nhũ mảy, hơi hơi cắn môi.

Đường Kính nhất thời cảm thấy cô gái này rất có lợi thế ôm lấy chính mình. Cô đau, lại không chịu nói, lập tức làm anh có cảm giác chịu tội, dục vọng gì cũng bay hết, thậm chí cô trước rồi tính sau.

Lúc này Đường Kính mới thật sâu cảm nhận được, loại chuyện dụ gian này, quả nhiên không phải ai cũng có thể làm được. Có những người đàn ông nghĩ vì mình thích, nên thế nào cũng có thể, nhưng anh không như vậy, anh không làm được, nhìn thấy cô chau mày anh liền vô cùng đau lòng, hoàn toàn không thể tiếp tục làm điều ác được.

Đường Kính thực đau đầu: thật muốn mạng mà, tự làm tự chịu thôi...

Cơ thể cô lần đầu tiên bị xâm nhập, gắt gao bao vây bộ phận mẫn cảm nhất của anh, loại xúc cảm thoải mái này quả thực làm người ta nổi điên, nhưng về mặt anh vẫn rất lo lắng, anh không thể nhìn cô chịu đau đớn được. Vì thế anh liên tiếp hôn lên thân thể cô, cố gắng khống chế phía dưới không được cử động, làm cho cô mau chóng thích ứng sự tồn tại của mình.

Tục ngữ nói, công phu không phụ lòng người. Biểu tình lo lắng, đau đớn trên mặt Tô Tiểu Miêu rốt cuộc cũng thoáng giảm bớt, Đường Kính nâng tay mơn trớn đôi lông mày nhíu chặt của cô: “Còn đau không? Đau thì kêu lên nhé.”

Cô hơi lắc đầu.

Đường Kính kiên nhẫn di chuyển thân dưới.

Cô nhất thời kinh hãi kêu lên vì khoái cảm mãnh liệt.

Đường Kính biết: lúc này cô thật sự có thể.

Trong lúc nhất thời, người đàn ông không nén nổi trăm mối cảm xúc ngổn ngang: bà nó, dâm dục bất chính, quả thực không dễ dàng!

24. Chương 24: Hồi Ưc 16

Việc Đường Kính làm lúc này đây, khiến anh phải bỏ tâm tư gấp mười lần người khác. Anh vốn là cao thủ giường chiếu, hơn nữa lại có tâm, hiệu quả đáng kinh ngạc, nhưng Tô Tiểu Miêu chỉ là người học nghề làm sao có thể đối kháng lại được.

Có lẽ thủ đoạn không tính quang minh chính đại như vậy, nói theo lời kịch ngôn tình tiểu thuyết sẽ là “Bắt buộc phát sinh quan hệ”, theo cách nói thông thường là “Chiếm tiện nghi”, chờ nữ nhân vật chính tỉnh lại khẳng định có một câu kịch là “Tôi sẽ không yêu thương anh, cho dù anh chiếm được thân thể của tôi, cũng không chiếm được trái tim của tôi”.

Tuy nhiên, nếu phải đợi khúc gỗ mục này thông suốt, thì chỉ sợ Đường Kính sớm thèm khát mà chết rồi. Cho nên, ba mươi sáu kế lấy kế “Trên” chính là thượng sách. Tiếng rên rỉ ái muội chứng minh, dù có chết Đường Kính cũng không quay đầu, quyết tâm: dù sao có được trái tim của em chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, như vậy trước hết cứ thực tế một chút, có được thân thể của em rồi nói sau.

Đem chuyện này tính xem, Tô Tiểu Miêu gặp được Đường Kính, ở góc độ nào đó mà nói có thể nói là may mắn. Đường Kính luôn lí trí, có xuống tay cũng là theo cách thức của quân tử, cơ bản không có hứng thú với chuyện “ra tay mạnh mẽ” lưu hành trong cánh đàn ông ấy.

Đương nhiên, không thể phủ nhận là, phương diện này còn tiềm tàng bí ẩn tâm lý nào đó của bạn Đường.

—— là có chút ý tứ lấy lòng cô.

Như vậy ngày mai chờ lúc cô tỉnh táo lại, anh cũng dễ dàng tranh thủ lập trường có lợi vì mình: em xem, anh không dùng sức mạnh với em, hoàn toàn là phối hợp cùng em làm, tình nguyện để chính mình ghen chết cũng muốn cho em thích trước, điều đó cho thấy anh vô cùng thâm tình với em a.

Cho nên nói, gặp được một người đàn ông bình tĩnh so với gặp một người xúc động càng khó giải quyết. Đàn ông xúc động chỉ có thể tiếp cận một thời gian ngắn, mà người đàn ông bình tĩnh lại có thể bảo trì kế lâu dài, lúc xuống tay đồng thời đã suy nghĩ và giải quyết một loạt những vấn đề phát sinh.

Bị ăn mớ mớ màng màng, Tô Tiểu Miêu theo bản năng hừ hừ hai tiếng, hoàn toàn là phản ứng thuần của sinh lý, không có một chút kỹ xảo nào đáng nói, hoàn toàn không thể dùng ‘thiên kiều bá mị’, ‘thần hồn diên đảo’ để hình dung.

Nhưng bạn Đường Kính của chúng ta vẫn bị kích động, thực không nghĩ dừng lại a...

Vì thế một đêm này, Đường Kính đem Tô Tiểu Miêu trong ngoài ngoài ăn triệt để, nhìn nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, người đàn ông cảm thấy: đến lúc nên chấm dứt rồi.

Tại sao không làm hết đêm? Vô nghĩa, đương nhiên là vì một hồi chiến dịch cần nghỉ ngơi dưỡng sức rồi.

Người đàn ông ôm cô, yên lặng nghĩ: ngày mai, còn có một trận khổ chiến...

Ngẫm lại anh thật sự là không dễ dàng, vì muốn lấy cô, thủ đoạn trộm bắt lừa gạt gì cũng đều sử dụng, còn tặng kèm một trái tim thiệt tình, tùy cô xử trí.

Đường Kính thở dài: quên đi! Đường cách mạng cho tới bây giờ đều là khúc chiết mà lại dài dòng, kiên trì chính là thắng lợi, đồng chí còn cần cố gắng!

**** *

Một đêm này có vẻ đặc biệt dài lâu, thói quen cũ của Tô Tiểu Miêu là tỉnh sớm, nhưng đồng hồ báo thức đã hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Lúc mặt trời phơi nắng đến mờ, Tô Tiểu Miêu rốt cục mở mắt ra.

Tô Tiểu Miêu dù sao cũng là Tô Tiểu Miêu, chính là mở mắt ra, liền rõ ràng cảm thấy có chỗ không bình thường.

— xương sống thất lưng, chân đều đau rút gân.

Sao lại thế này? Thể chất của cô luôn luôn tốt lắm, từng đi làm phỏng vấn trong vòng một ngày qua lại đỉnh Thái Sơn cũng không thấy đau chân, mà còn vui vẻ như đi chợ mua được tôm tươi ấy.

Tô Tiểu Miêu giật giật thân mình, theo bản năng nhìn xuống sườn...

...

“Dọa? ! !”

Tô Tiểu Miêu lập tức nhảy dựng lên cứ như mộng mình bị súng đạn chĩa vào.

Năng lực đề kháng trước đả kích của cô luôn rất tốt, cho dù trời sập xuống dưới cũng không biến sắc, nhưng đả kích trước mắt này thật sự quá lớn, Tiểu Miêu rung động hoàn toàn, phản ứng tùy theo mà đến.

Cô xem bên cạnh thân thể của mình, có một người đàn ông ngủ cùng.

Chỗ trống trong đầu cô thoáng rút đi, cô mới nhìn rõ người đàn ông này là ai:

Đường Kính.

Là cô muốn trốn cũng trốn không được, rốt cuộc tránh không khỏi người đàn ông này, lại có thêm chuyện kinh khủng thế này là sao?

Đáp án là: có.

Cô dùng sức xốc cái chăn ở trên người ra, một chuyện càng kinh khủng, khiếp sợ hơn ở trước mắt cô: không có quần lót...

Trong đầu Tô Tiểu Miêu vừa mới rút đi một chỗ trống lại ‘oanh’ một tiếng đã trở lại.

Cô không chỉ ăn cơm của anh, ở nhà của anh, dùng đồ nhà anh, trồng rau trên đất nhà anh, mà hiện tại thật sự còn ngủ với anh! !

Đầu óc vụn văng của Tô Tiểu Miêu trước đó chưa từng phải xoay tròn vận hành cao tốc như lúc này.

Làm sao bây giờ? Hiện tại làm sao bây giờ?

Nên tiến lên dùng sức tát anh ta một cái sao?

... Không nói gì giống như chưa có chuyện gì.

Như vậy, là nên hào phóng một chút, phất tay làm như cái gì cũng không phát sinh sao?

... Không, rất giả dối, cô còn không có thoát tục đến loại thánh mẫu này đâu.

— không thể phủ nhận, thật sự là rất muốn đánh anh a!

Tuy rằng không đến mức “bất cộng đái thiên” (không đội trời chung) , nhưng dù sao trong sạch của cô không còn, nói không muốn đánh anh thì tuyệt đối là giả trang khách khí ...

Tô Tiểu Miêu thực đau đầu vò tóc: uống rượu hồng việc, uống rượu hồng việc, thật đúng là uống rượu hồng việc a!

Cãi nhau với anh ta sao? Không, cô sẽ không làm thế. Tô Tiểu Miêu có ngạo khí, ở phương diện việc tư sẽ duy trì khoảng cách với giai tầng quyền lực. Bối cảnh Đường Kính cô cũng không rõ ràng lắm, nhưng thân phận hiển hách thật sự xảy ra trước mắt, chẳng lẽ muốn dùng chuyện này mà lý luận một phen với anh ta để anh ta chịu trách nhiệm? Vậy thì hạ thấp mình quá rồi. Huống chi, trách nhiệm này nên phụ trách như thế nào đây? Dùng tiền? Xem nhẹ cô quá đấy; lấy cô? Thế thì lại quá long trọng ... Dù sao vô luận anh làm như thế nào, đều là sai.

Hiện tại đã là thế kỷ mới, cải cách mở ra nhiều năm như vậy, một đêm tình tưa như trò chơi tùy tiện, chẳng lẽ cô còn có thể giống các cô nương vì trong sạch mà khóc trời kêu đất đòi sống đòi chết? Không, như vậy

mới chân chính là mất mặt, cầm được thì cũng buông được mới giống cô. Đổi lại góc độ xem xét, cùng lắm cũng chỉ mất đi một tầng màng mỏng manh, tương lai còn lại ở trong tay chính bản thân cô. Coi như là mua được giáo huấn, coi như lời cảnh báo về sự cảnh giác cho cuộc sống sau này đi.

Tô Tiểu Miêu dù sao cũng là Tô Tiểu Miêu, loại sự tình khóc nháo thất cổ này vĩnh viễn sẽ không xảy ra với của cô, từ nghịch cảnh đứng lên tiếp tục bước đi mới là phong cách của cô.

Mặc kệ chuyện này là do anh có ý định lâm vào hay là vô tình lâm vào, tóm lại chính cô uống rượu hỏng việc là chuyện không thể tranh cãi, trong đầu Tô Tiểu Miêu hiện lên hai chữ: đi thôi!

Nói xong liền bước đi, Tô Tiểu Miêu một giây cũng không do dự, lập tức xoay người xuống giường.

—— bỗng nhiên bị người ta bắt được tay phải.

“...”

Tên đàn ông này, cũng phi thường hiểu được khi nào nên ra tay thì ra tay a.

Tô Tiểu Miêu kinh hãi quay đầu, chỉ thấy người đàn ông trên giường chậm rãi mở mắt.

Anh cầm lấy tay cô, trong mắt tỉnh táo vô cùng, ánh mắt sắc bén, trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo chút uất giận.

Trong phòng ngủ là một trận im lặng.

Hai người một người ngồi một người nằm, nhìn lẫn nhau, cũng không hé răng.

Tô Tiểu Miêu nghĩ: anh muốn nói cái gì hả? sẽ không là muốn lấy chi phiếu che miệng cô chứ?

Nếu quả thực là vậy, thì cô nên nhận hay nên có cốt khí nện thẳng nó vào mặt anh?

Người trước thực uất ức, người sau lại cậy mạnh, đặc biệt hiện tại cô xác thực có điểm nguy cơ...

Nhưng nếu nhận thì chẳng khác nào bán mình... ?

Ách...

Không thể còn muốn! Nếu anh đưa chi phiếu cho cô, cô liền trực tiếp từ chối, sau đó chính nghĩa một phen: ‘Tôi tuy rằng nghèo! Nhưng cũng có cốt khí! Một trăm vạn mà cũng muốn chiếm được tôi sao? NO! Ít nhất phải năm trăm vạn!’

...

Anh nhìn ánh mắt cô rõ ràng tràn ngập đề phòng, cô lại dễ dàng đem anh và sinh mệnh loại bỏ bên ngoài. Đường Kính luôn luôn đoán cô sẽ có chút phản ứng gì, lại không dự đoán được hành động của cô trực tiếp như thế, cái gì cũng không muốn biết, trực tiếp bỏ chạy lấy người.

Phóng khoáng rõ ràng, lưu loát phóng khoáng, giống như con người cô. Không có một tia lưu luyến, cũng không có một tia oán giận. Nếu chỉ là một bạn tình, thì cô chính là ước mơ tha thiết nhất của đàn ông, nhưng cố tình, anh không muốn cô chỉ là tình nhân đơn giản nhất.

Bỗng nhiên một trận cô đơn trào lên, Đường Kính chậm rãi mở miệng: “Cái gì cũng không hỏi anh, muốn đi?”

—— cả đời không hỏi cũng sẽ không là loại tiếc nuối a!

Thật sự rất muốn nói như vậy a...

Có điều phải... Quên đi. Nhiều ngày như vậy, dù sao anh cũng không làm gì sai với cô, nay cũng chỉ phạm vào sai lầm dễ dàng nhất của đàn ông, tuy rằng đồng dạng là xâm phạm, nhưng dù sao không phải chủ nghĩa đế quốc Nhật Bản xâm phạm quốc gia, lãnh thổ của mình, không thể điều hòa mâu thuẫn xâm phạm, cần gì dùng thái độ hận nước thù nhà đối với anh, chỉ cần nhớ rõ tương lai vĩnh viễn không gặp lại anh là được.

Trong lòng có chút không cam tâm khăng định, giận a, thật muốn đánh anh một chút a. Nhưng, Tô Tiểu Miêu vẫn khắc chế xoay người, cười có điểm miễn cưỡng, “Việc này... Coi như hết.”

Nhìn xem, con gái thế kỷ mới là như vậy sao? Dễ bắt được, dễ buông tay, phần tử trí thức! Nhìn xem, khí độ ấy! Phong độ ấy! Ngay cả chính cô cũng bị mình làm cảm động! Quả thực có phong phạm phụ nữ dân tộc Trung Hoa tình cảm mệnh mệnh!

Đường Kính không có phản ứng gì, không thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng không nói ‘thật tốt quá, anh còn tưởng rằng em sẽ luẩn quẩn trong lòng’. Anh chỉ yên lặng nhìn cô, chuyên chú gần như làm cho Tô Tiểu Miêu đọc được hai chữ ‘thâm tình’ trong mắt anh.

Không khí có chút căng thẳng.

Tâm khê nhúc nhích, gió chợt thổi làm nhăn mặt hồ xuân.

Tô Tiểu Miêu ngồi không yên. Quần lót này này nọ, thật sự là thần kỳ, tuy rằng chính là một tầng mỏng, nhưng thiếu nó, sẽ bị giảm bớt ít nhiều khí thế.

Cô ho nhẹ vài tiếng, nói đùa nói chêm chọc cười: “... Chẳng lẽ anh còn muốn chịu trách nhiệm sao?”

“Anh chịu trách nhiệm.”

“... ? !” Tô Tiểu Miêu bị chấn động choáng váng: “A?”

“Anh chịu trách nhiệm” Đường Kính chậm rãi đứng dậy, chống lại ánh mắt khiếp sợ của cô: “Anh chịu trách nhiệm, gả cho anh, hoặc là anh lấy em, em tùy tiện chọn một cái.”

Bạn học Đường, hai lựa chọn này có gì khác nhau?

Nhất thời toàn thân Tô Tiểu Miêu đều bay bổng, giật mình một cái thốt ra: “Không cần khách khí!” Sợ anh không tin, còn lặp lại vài lần: “Không cần khách khí! Thật sự!”

Cô không hề có chút khái niệm gì về chuyện “kết hôn” cả.

Hôn nhân là cái gì? Đối với Tô Tiểu Miêu mà nói, chính là từ nay về sau cuộc đời của cô phải có một người hoàn toàn xa lạ tham gia vào, trên một cái giường ngủ hai người, trên bàn cơm phải có hai cái bát, một cái bồn cầu tự hoại hai người cùng nhau dùng, một cái bồn tắm lớn hai người cùng nhau tắm...

Hai người. Từ nay về sau không rời không khí, đến chết cũng cùng một chỗ. Hành vi của cô bị một người khác quản thúc, thế giới nhân sinh quan của cô đều bị một người khác ảnh hưởng, tất cả mọi chuyện của cô đều phải nghe ý kiến của anh.

Còn nhớ rõ tin tức thường có ly hôn, người không chịu ly hôn sẽ tê tâm liệt phế ‘anh/cô đừng có mơ tưởng tôi ly hôn với anh/ cô! Tôi có chết cũng kéo anh/cô chết theo!’

...

Cái ngày như thế, chỉ là ngẫm thôi cũng đã đủ làm cho cô run sợ trong lòng.

Cô tự do tự tại thật sự, theo chủ nghĩa tự do. Cái gì gọi là tự do? Tự do chính là sáng sớm đứng lên có thể không đánh răng không rửa mặt mà bắt đầu ngồi máy tính đánh đánh gõ gõ; tự do chính là đói bụng liền nấu mì ăn liền, khát liền uống nước lạnh, một người ăn no cả nhà không đói bụng; tự do là đi phỏng vấn công việc đến rạng sáng cũng không cần báo cáo với ai, không cần vắt hết óc gọi điện thoại ‘bà xã ...Anh thật sự là tăng ca... Không đi ra ngoài lêu lổng! Tuyệt đối không có!’, cuộc sống chính mình hoàn toàn từ chính mình làm chủ.

Sinh mệnh thành đáng quý, trình tiết giới rất cao, cố gắng vì tự do, chuyện gì cũng có thể làm!

Tô Tiểu Miêu thường xuyên ca cẩm thế này: la la la... tôi là con chim nhỏ... la la la... tôi tự do như những cô gái Bohemian nha...

Mà hiện tại, anh thật sự muốn kết hôn, cô có là cô gái Bohemian?!

Tô Tiểu Miêu nhất thời thất kinh, trợn tròn hai mắt: “Đường Kính, anh trăm ngàn lần không cần xúc động! Anh không chịu trách nhiệm em cũng không có ý kiến! Hoàn toàn không có ý kiến!”

Đường Kính lập tức lạnh lùng, theo mắt đến tim, khoanh khắc lạnh xuống dưới.

Cô xem đây là chuyện vớ vẩn sao? Dám nói anh không cần khách khí? !

Tô Tiểu Miêu làm gì hiểu được ý của anh: “Hôn nhân là phải có cảm tình chân đậm, phải có cộng đồng tín ngưỡng, hai người phải thẳng thắn thành khẩn đối đãi nhau, trân trọng nhau, không rời bỏ nhau, hôn nhân là chuyện vô cùng thần thánh...” Cô là Bohemian đại khái thật sự là bị dọa nhưng miệng lưỡi lại lưu loát, có đạo lý rõ ràng, sợ Đường Kính xúc động liền chôn vùi tự do của cô.

Anh bất ngờ cắt lời cô: Em nghĩ rằng anh không có tình cảm với em sao?”

“... Ách? !” Đây thật sự là câu hỏi sét đánh giữa trời.

Đường Kính nhìn cô, trong mắt bình tĩnh lại đau thương, thần nhiên thâm tình. Ngón tay thon dài xoa nhẹ lên môi của cô, mọi chuyện ngày hôm qua đẹp như vườn hồng, nở rộ ở chỗ sâu nhất trong trí nhớ của anh, hoa nở không tàn.

“Tô Tiểu Miêu, anh có cảm tình với em, em thật sự không có chút cảm giác nào sao?”

25. Chương 25: Hồi Ưc 17

“Anh thích em, em thật sự không có một chút cảm giác nào sao?”

Khi nói ra những lời này, ngay cả Đường Kính cũng cảm thấy có điều gì đó kì lạ, chỉ có anh mới biết, anh nói câu ‘anh thích em’ với cô chứa nhiều hàm súc thế nào, với tình cảm sâu đậm anh dành cho cô, cho dù nói ‘anh yêu em’ cũng không phải là không thể.

Có điều, suy nghĩ sâu xa một chút, thì vẫn không nên nói ra.

Bởi anh rất hiểu cô, cô coi anh là người khôn khéo, sẽ không tin những lời này của anh, có thể cô sẽ nói ‘Anh yêu em? Không thể nào?’, đến lúc đó thì người chịu đả kích lại chính là anh.

Tô Tiểu Miêu có cảm giác mọi chuyện đều rõ ràng.

Khó trách anh đối tốt với mình như vậy, khó trách anh cứ ở bên mình không chịu rời đi, thì ra là vì, anh ấy thích mình.

Không thể nói lo lắng của Đường Kính đều là dư thừa, sau khi Tô Tiểu Miêu nghe được lời thổ lộ chân tình của anh, một giây đó, thiếu chút nữa đã thốt ra một câu hỏi ‘anh đang nói đùa à?’.

Thích một người cũng phải có lý do gì chứ, người này thích cô ở điểm nào?

Thật sự là ưu điểm của cô cũng không ít, nhưng mà khuyết điểm thì càng nhiều a. Được rồi, mượn ưu điểm mà nói đi, ưu điểm lớn nhất của cô là trông bấp bải trắng rất giỏi, nhưng nếu không phải chuyện Đường Kính thích ăn bấp bải trắng, thì thật không hiểu anh muốn kết hôn với cô làm gì.

Không phải chưa được biết trước, nhưng người như Đường Kính cô thấy thế nào cũng không giống người có thể ở cùng mình cả đời. Người như anh, hẳn là phải có một tiểu thư thân phận hiển hách, khí chất tao nhã, có thể lắng nghe buồn phiền của anh, không có sự nghiệp của riêng mình, toàn tâm toàn ý trợ giúp anh, cùng anh tham gia yến tiệc, trả lời phỏng vấn, cho dù có ầm ứ đến đâu thì khi đứng trước màn ảnh của giới truyền thông vẫn mỉm cười nói ‘anh ấy thật sự rất tốt với tôi’...

Người như vậy mới được đúng không? !

Ít nhất cô tuyệt đối không chịu nổi.

Không phải nhìn trúng cô là vì cô có thể đánh nhau chứ? Cô biết gia đình anh là xã hội đen rất giàu có, nhưng cô lại không có lý tưởng muốn làm chị cả xã hội đen, vừa nghĩ sau này sẽ có cả nam lẫn nữ khí thế gọi mình ‘chị Miêu! !’ thôi, là Tô Tiểu Miêu liền cảm thấy sợ hãi rồi.

Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, Tô Tiểu Miêu nhẹ nhàng hỏi: “... Chuyện tối hôm qua, là anh vô tình phạm sai lầm?”

“Không phải vô tình, ” Thái độ nhận tội của Đường Kính tuyệt đối là thẳng thắn thành khẩn nhất thế giới: “Là có ý định.”

“ ... ”

Tô Tiểu Miêu mở to hai mắt nhìn. Người đàn ông này có thái độ thẳng thắn như vậy, làm cô cũng ngại hỏi thêm.

Nhưng thật ra anh còn có kiên nhẫn hỏi một câu: “Còn vấn đề gì không?”

Con mẹ nó, chuyện này chẳng nhẽ không có gì sao? !

Vấn đề nhiều lắm nha, cũng quá rối loạn, Tô Tiểu Miêu đau đầu vầy vầy tay: “Không thành vấn đề, em chỉ hỏi vậy thôi...”

Không sai, cô bắt đầu không chịu nổi.

Tổ chất tâm lý của Đường Kính là tốt nhất, làm cho hết quả bom này đến quả bom khác oanh tạc trên đầu cô.

“Từ đầu đến giờ, những chuyện anh làm với em, đều là có ý định .”

Thái độ của anh rất rõ ràng: nhanh chóng nhận sai, chết cũng không hối cải!

Anh dựa sát vào cô, nâng tay luồn qua mái tóc mềm mại của cô, nhớ lại nhu tình tối qua.

“Nếu không vì thích em, anh cần gì phải tiêu phí nhiều tâm lực trên người em như vậy, ” anh vuốt ve khuôn mặt hoang mang của cô, nhìn thấy dao động nơi đáy mắt cô: “... Em thật sự, không chịu cho anh một chút đáp lại nào sao?”

Không tốt, mỹ nam kế!

Anh vừa tới gần cô, đã khiến cô chột dạ.

Tô Tiểu Miêu gãi đầu: “Anh thật sự... Hiểu rõ rồi chứ?”

Nên tối qua uống rượu mà vẫn còn tỉnh táo?

Thường nói là tình cảm được sinh ra dựa trên sự bình đẳng, ngang hàng, nhưng Tô Tiểu Miêu hiểu được, giữa người với người, chưa bao giờ là ngang hàng cả. Ví dụ như cô đây, tuy không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng tự nhận là có một thể giới nội tâm vô cùng tốt đẹp, tuy nhiên cho đến bây giờ, còn chưa có ai có thể nhìn thấu qua bề ngoài đó mà yêu thương tâm hồn đẹp đẽ của cô. Bất ngờ lại xuất hiện một Bá Nhạc [1] như anh ở trước mặt cô, khẳng định là có sung sướng, nhưng cảm giác ghen ngào khi người tài không gặp thời lại càng lớn hơn: thật vất vả mới xuất hiện một Bá Nhạc coi trọng mình như vậy...

[1] Bá Nhạc: người đời Xuân Thu có tài xem tướng ngựa; tương truyền ngựa giỏi thấy Bá Nhạc thì hí lên.

Nhưng anh không như vậy. Sinh ra đã có cũng tốt mà sau này mới hình thành nên cũng tốt, anh có một phần khí chất không giống người thường, anh có hơi thở lạnh lùng mà cao quý, anh không cần nói gì, không cần làm gì, chỉ cần một ánh mắt, một câu, một động tác, cũng có thể hạ gục người bên cạnh. Cái đó gọi là chênh lệch, so với anh, cô đại khái chỉ là nhân vật nhỏ bé tầm thường mà thôi.

Tô Tiểu Miêu nâng mặt lên, tầm mắt đảo qua gương mặt tuấn mỹ của anh, đường cong rõ ràng trên khuôn mặt anh, có cảm giác đẹp đẽ không giống thật. Sống cùng một người như vậy, có thể rất vui vẻ sao? ...

“ ... ”

Đồng chí Tô Tiểu Miêu không khỏi xấu hổ: mình điên thật rồi, còn đi lo lắng đến cuộc sống với anh ấy?

Nếu đây là buổi tối, còn có thể đổ lỗi cho ánh trăng mờ ảo, nhưng bây giờ rõ ràng là ban ngày ban mặt mà...

... Được rồi, chính là tại ánh mặt trời chói quá làm mình hoa mắt thôi.

Tô Tiểu Miêu khụ một tiếng, vô luận như thế nào, có một lập trường cô phải cho thấy.

“Đường Kính, anh có biết, nhân vật nhỏ bé như em, không muốn gặp phải xã hội đen không...”

Ngụ ý thực rõ ràng: lão huynh, hãy suy nghĩ một chút cho cái mạng nhỏ của em, anh coi trọng em ở điểm nào, em sửa còn không được sao?

Đường Kính đã hiểu.

Thật lâu trước kia anh vẫn kính ngạc vì cô cứ giữ khoảng cách với mình, hóa ra, là vì vậy.

“Tô Tiểu Miêu, anh thật không ngờ em là người... như thế.” Ngữ khí vô cùng tức giận mà lại không có ý trách tội...

Tiểu Miêu nhăn mặt. Cái chữ ‘...’ bị cắt bớt kia là cái gì? Tóm lại, chắc chắn là nghĩa xấu, đại khái chính là từ gần nghĩa với sợ chết rồi...

Tô Tiểu Miêu không nói gì. Lão huynh, lương dân bình thường nào cũng không muốn có quan hệ với xã hội đen đâu ạ, cũng không phải đang diễn kịch truyền hình, ai quy định nhân vật nữ chính nhất định phải vượt sông sâu, nhào biển lửa, không màng sống chết để yêu thương thiếu gia xã hội đen chứ.

Giọng điệu của Đường Kính thực bất đắc dĩ, thực gió thảm mưa sầu: “Anh biết, bối cảnh của anh không sạch sẽ, nhưng chuyện đó có thể trách anh sao? Đó là anh sai sao? Bố mẹ của mình là ai, anh có thể lựa chọn sao?” Nói với bộ dáng như mình là một đứa con rất có hiểu...

Ồ, có điều anh ấy nói như vậy, thật sự rất đúng a... Tô Tiểu Miêu bắt đầu ngượng ngùng cúi đầu.

Đường Kính tiếp tục dùng giọng điệu bất đắc dĩ, vô cùng đau đớn: “Em đã đi điều tra về anh sao? Em có biết quá khứ của anh là như thế nào không? Em có thể nhận định anh đã giết người không? Anh đã phóng hỏa chưa? Anh...”

Người đàn ông bỗng dừng một chút: ừm, chuyện giết người phóng hỏa đó, đúng là anh đã làm, nhưng cũng không phải loại đơn giản, mà là chỉ số thông minh quá cao cũng có loại sát thương đó. Tuy nhiên, anh phải giấu giếm một chút cho hợp thời, nói dối thiện ý là không sai mà. Vì thế, người đàn ông thay đổi cách nói: “Em xác định sau này anh sẽ cậy danh quan lớn mà phóng hỏa sao?” Đúng thôi, thêm chút thời gian hạn định, sau này anh tuyệt đối sẽ không làm những chuyện đó nữa...

Có thành kiến với bối cảnh của anh, Tô Tiểu Miêu vốn đã chột dạ rồi, giờ bị anh chất vấn như vậy, cô lại càng vô cùng chột dạ.

Đường Kính tuyệt đối là ông chủ không có lòng tốt, mắt thấy cô đã mềm lòng, anh còn không chịu buông tha cho cô, bạc môi khê động, tạo ra khí thế mạnh mẽ.

“Em đã từng đọc “Phản đối chủ nghĩa cứng nhắc” chưa?”

“Đọc, đã đọc rồi.” Đó là kiệt tác của chủ tịch mà, từ nhỏ cô đã đọc rồi.

“Tư tưởng trong đó là gì?”

“...” Đây là tư tưởng của đảng?

Đường Kính nhìn cô một cái, thay cô nói tiếp: “Không có điều tra, sẽ không có quyền lên tiếng,” dừng một chút, thêm một chút giọng điệu bị tổn thương “Ngay cả Mao chủ tịch cũng nói như vậy. Em còn không thật sự điều tra anh, tại sao lại có thể phủ định hoàn toàn anh như vậy!” Sau đó tăng thêm giọng điệu lên án: “Em đúng là người vô cùng cứng nhắc!”

Bạn Đường à, bạn có thể bắt nạt cô ấy vô sỉ thêm một chút không?...

Đường Kính không hổ là Đường Kính, vào lúc thế này còn nhớ rõ danh ngôn của chủ tịch.Ồ, có điều, đối với Tô Tiểu Miêu mà nói, chiêu này lại có lực sát thương cực kỳ to lớn, hình tượng của chủ tịch vô cùng vĩ đại mà...

Đường Kính dùng giọng điệu bi phẫn, không được thấu hiểu, vô cùng đau đớn nói: “Em là một phóng viên, em luôn phấn đấu quên mình cứu giúp người bình thường khỏi nước sôi lửa bỏng, trong lòng anh em vẫn là người theo đuổi ánh sáng, em mang đến niềm vui ọi người, hành hiệp trượng nghĩa, em nhiệt tình dào dạt, làm người lương thiện, nơi nào có khó khăn nơi đó có sự xuất hiện của em, công việc em làm hàng ngày, tinh thần chuyên nghiệp của em, tất cả anh đều yêu thích, nhưng...” Dừng lại một chút, tăng thêm giọng điệu đối lập trước sau: “... Vì sao chỉ đối với anh, em lại thành kiến như vậy? Em cảm thấy như vậy là công bằng với anh sao?”

Anh càng khen ngợi cô, cô càng không chịu nổi, tự biết xấu hổ quả thực muốn đập đầu vào miếng đậu phụ mà chết đi.

Tô Tiểu Miêu rốt cuộc cũng bị ngã mình vào đồng hồ lực vô cùng mạnh đó, cúi đầu phi thường xấu hổ, nghẹn ngào: “Em sai rồi... Em sai rồi còn không được sao...”

26. Chương 26: Hồi ức 18

Trong khoảng thời gian này, đồng chí Tô Tiểu Miêu cực kì rối rắm.

Được rồi, cô thừa nhận, từ lúc Đường Kính dốc hết cõi lòng với cô, ở sâu trong nội tâm xác thực có một cảm giác quang vinh tự hào, đêm dài yên tĩnh cũng có chút đắc ý nho nhỏ ‘ha ha ha! Lão tử thật sự là một nhân tài!’. Nói đến đây chính là thói hư tật xấu của phụ nữ, sau lưng có một người đàn ông mạnh mẽ luôn biểu hiện ra một loại cảm giác thành công không giống người thường, đại khái chính là đạo lý ‘cáo mượn oai hùm’ [1]

Nhưng mà, cảm giác quang vinh tự hào của cô chung quy là có hạn, chỉ cần nghĩ đến anh kết hôn vì mục đích kết giao cô liền nhịn không được âm thầm nuốt nước miếng.

Tuy rằng không biết kết hôn cùng anh sẽ là có cục diện như thế nào, nhưng có thể đoán được, Đường Kính tuyệt đối không phải là kiểu đàn ông cô có thể khống chế được. Tuy rằng anh không ở trước mặt cô bày ra tác phong cường thế, nhưng sức quan sát của cô rất tốt, nhìn anh gọi điện thoại cho người khác thôi cô cũng hiểu anh được bảy tám phần.

Anh rất ít khi làm bộ với người khác cũng rất ít khi phải ứng phó người khác, điều này đại biểu cho cái gì? Có thể biểu thị thân phận của anh tuyệt đối không thấp, chỉ có người khác nịnh hót anh, mà không cần anh đi nịnh hót người khác. Nếu đem mọi người chia thành các tầng Kim Tự Tháp, như vậy Đường Kính có lẽ ở tầng đỉnh, mà cô ở đâu? Nhiều nhất cũng chỉ là kẻ đứng dưới chân tháp thôi. Hừ, thật sự là người so với người mà lại tức chết thôi.

Trừ lần đó ra, giọng điệu anh khi nói chuyện cũng không giống. Anh rất ít khi dùng lời lẽ thương lượng nói chuyện, chủ yếu là người khác hướng anh xin chỉ thị, anh đã từng sử dụng câu cầu khiến, ngẫu nhiên sẽ phản hồi một tiếng “ồ” rồi lại một tiếng “ồ” khi thể anh nói ra còn văng vẳng bên tai, tương đương nhạc dạo thâm trầm, khắc họa rõ nét một vị lãnh đạo cường đại được người người vây quanh. Kết hôn với anh, có thể đoán được tương lai cô nhất định trải qua cuộc sống chân chó (tác giả nói: cô bé này đoán được hoàn toàn chính xác, tương lai cô xác thực rất chân chó...)

Một người đàn ông như vậy, hơn nữa so với bối cảnh xã hội đen dọa người, đổi lại là anh, anh dám gả không?

Tiểu Miêu thực buồn rầu: cô đối với tình yêu, thực nghiêm túc a...

**** *

Một ngày này, Tô Tiểu Miêu xảy ra chuyện.

Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đồng chí Tô Tiểu Miêu bị thương vì công tác quang vinh, chân trái gãy xương.

Việc này vốn là nghiêm trọng, đây chính là tai nạn lao động tiêu chuẩn a! Nhìn xem, một đồng chí phóng viên cống hiến vì sự nghiệp tin tức! Nhưng người bị thương lại là Tô Tiểu Miêu, vì thế độ nghiêm trọng liền giảm lại không ít, bởi vì hồ sơ người bị tai nạn lao động đã quá nhiều, hoàn toàn có thể bốn bỏ năm, xem như không có việc gì.

Nhân duyên của Tô Tiểu Miêu không tệ, vừa tiến vào bệnh viện, phòng bệnh đã bị vây quanh chật như nêm cối. Anh em, chị em đưa nước quả, hoa tươi, thức ăn dinh dưỡng, hết lượt này đến lượt khác, tựa như đang ở tiền tuyến vội vàng chống thiên tai, cuộn cuộn không ngừng đem nguồn cung cấp vào. Hơn nữa những người này đều làm tin tức hàng năm, trình độ ngôn ngữ văn tự hạng nhất, miệng lưỡi lưu loát là tiền vốn để ăn cơm, vì thế phòng bệnh lại náo nhiệt vui vẻ, sáng lạn nhiều vẻ, chỉ thấy nhân vật chính là đồng chí Tô Tiểu Miêu bị vây ở giữa giường bệnh, vui cười, tức giận, mắng mỏ, chuyện trò vui vẻ, ai cũng thoải mái, người bị thương tốt nhất là được vui vẻ.

Phóng viên Tiểu Lâm cùng một tổ hợp tác chụp ảnh với cô không nhận được hỏi: “Tiểu Miêu, rốt cuộc khi đó sao em lại ngốc như vậy? Tại sao lại để ngã từ sân ga xuống?”

Đó là bữa tiệc phỏng vấn lớn, thời gian phỏng vấn là buổi tối. Màn đêm buông xuống, các phương tiện truyền thông cùng hoạt động, chỉ còn chờ trực tiếp đến lấy tin tức. Vị trí phóng viên phỏng vấn ở tầng thượng của sân ga, sân ga là dựng tạm, không bền chắc, Tiểu Lâm đứng chụp ảnh ở trên đài, chỉ nhìn thấy Tô Tiểu Miêu ngã xuống từ trên tầng thượng sân ga.

Tô Tiểu Miêu cười đến xinh đẹp: “Em vận khí kém thôi, gót chân vừa trượt... Anh có biết là người dính phải trường hợp này rất nhiều không.” Thực sự là như vậy, phỏng vấn loại này luôn luôn chật như nêm cối, hơi chút lơ là sẽ xảy ra sự cố ngay.

Đinh Đầu nâng tay gõ lên trán cô: “Con mèo ngốc, như cô thì không thể gặp trường hợp lớn được!”

Cô sờ sờ đầu cười hắc hắc không nói nữa.

Tiểu Lâm gọt vỏ táo rồi đưa cho cô, thực đáng tiếc cảm thán: “Em nha, thiếu chút nữa là có thể chụp được tin tức nóng hổi rồi, thật uổng công anh còn dùng máy ảnh DSLR.”

Người chung quanh hô to một trận vậy đi lên: “Tin tức nóng?”

Tiểu Lâm chớp chớp mắt, cười có chút thần bí: “Chính là Đường gia...”

Đinh Đầu vừa nghe thấy nhất thời liền nổi giận, tay thiếu chút nữa bóp chết Tiểu Miêu: “Tô Tiểu Miêu! Có thể chụp được Đường Kính mà tự nhiên lại thất bại! Lúc về lấy thủ tục phóng viên chép một trăm bản!”

“...”

Tô Tiểu Miêu yên lặng cắn táo: sửa thành chụp ảnh giường chiếu của anh đi... Rất nhanh cũng có thể đưa cho Đinh Đầu bán lấy tiền...

Tiểu Lâm tiếp tục chăm chỉ phát huy nhiệt lượng dư thừa: “Hơn nữa bên người Đường Kính còn có tiểu mỹ nhân... Ôi các cô không thấy được cảnh thân thiết đấy đâu ...”

Bối cảnh xã hội đen, tin tức sốt dẻo, mỹ nhân bên cạnh... Ôi ôi, vài yếu tố máu chốt lại thêm mắm dặm muối, thật sự là trêu chọc đám đồng chí phóng viên có lòng yêu tin đồn này a.

—— chuyện xưa nói cho chúng ta biết một đạo lý thế này: phóng viên, thực sự là “sinh vật” nguy hiểm có lực sát thương a...

Lời đồn chỉ cho trí giả. Tô Tiểu Miêu không phải không hiểu đạo lý này. Máu chốt là, chỉ cần là người, sẽ có điểm mù. Mà điểm mù của Tô Tiểu Miêu, chính là Đường Kính.

Nhất là người đàn ông kia trước đó không lâu vừa lên giường cùng cô.

Cách nói ‘xử nữ tình kết’ tuy rằng đã xưa rồi, nhưng chung quy ngạn ngữ vẫn là có đạo lý nhất định. Nếu nói cô có thể vẫy tay bỏ đi không mang theo một đụn mây nào, trong lòng không có chút để ý nào là không có khả năng.

—— cho dù là một đầu heo mập mập đường không công hai mươi ba năm cho anh ăn cũng sẽ đau lòng a.

Cô thế nào cũng coi như là loại động vật linh trưởng đi...

Người chung quanh nói lời tạm biệt với cô rồi đi ra, cô một mình cô độc ở lại phòng trống.

Tô Tiểu Miêu tiếp tục cắn táo.

—— trong lòng có cảm giác khó chịu, có phải chính là ghen trong truyền thuyết không?

Đương nhiên là có một chút, nhưng Tiểu Miêu của chúng ta đem sự tình so sánh đã có tính sâu xa, cô hiện tại nghĩ là: còn không cùng anh kết hôn cô cũng đã gãy xương, nếu thật sự kết hôn với anh không thì cô sẽ mất mạng sao...

Nhắm mắt lại, trong đầu đều là bộ dáng anh cùng người khác đứng chung một chỗ đối mặt màn ảnh truyền thông.

Giây phút đó, cô không nói rõ được cảm giác trong lòng là gì, ngược lại có cảm giác nhẹ nhàng thở ra, giống như sớm đoán trước chuyện ấy rồi.

Làm người như anh, cô tin tưởng anh không phải là loại đàn ông tùy tiện xằng bậy, nhưng cuộc sống của anh, cô có thể nhận?. Sinh hoạt dưới ống kính, trước mắt mọi người, nhất cử nhất động, đều coi như bị giám thị. Đối với cuộc sống như vậy, cô sợ hãi. Đối lại là cô, nhất định là tránh không kịp, bỏ trốn mất dạng.

Cô cực kỳ hiểu rõ tính cách của mình. Cô không có kiên nhẫn cùng anh xã giao ở trước mặt mọi người, không có kiên nhẫn chờ anh đêm khuya mới về, không có kiên nhẫn truy hỏi chứng thực chuyện xấu và tin tức của anh. Không có kiên nhẫn như vậy, cô sao có thể gả cho anh được? Người bị hủy là cô, cũng chính là hủy đi hạnh phúc của anh.

Vì sao không giữ lại tình cảm?

Đối với anh, chung quy là có cảm tình. Tuy rằng còn không biết sâu nông thế nào, nhưng chung quy là có. Ngay sáng sớm đó, cô phát hiện mình thất thân cho anh, tự nhiên cũng không thấy oan ức nhiều lắm, trong lòng thậm chí còn cảm thấy có chút may mắn ‘may mà là anh’, may mắn là anh, cô có thể nhận, không biết là bản, không biết là âm ức, nếu đối lại là người khác, cô quả quyết không vô tâm như vậy được.

Muốn anh? Hay muốn cuộc sống đó?

Chuyện này kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần xem cô có thích không thôi.

Tiểu Miêu rất thất vọng vò vò đầu. Anh nói cùng cô kết hôn, có thể chỉ là nhất thời xúc động tùy tiện nói, cô còn tin là thật sao.

Cho nên nói, loại sự tình này, nếu không phải là thật thì tốt rồi.

Tiểu Miêu buông quả táo, bắt đầu lớn tiếng đọc thơ ca diễn cảm.

“Bắt đầu từ ngày mai tôi làm người hạnh phúc, ung dung ngồi trên lưng ngựa chu du thế giới, bắt đầu từ ngày mai sẽ quan tâm đến lương thực và rau dưa, tôi có một ngôi nhà nhỏ, đối diện với biển hoa nở vào mùa xuân...”

**** *

Anh đứng bên ngoài cửa phòng bệnh, lẳng lặng nhìn cô trên giường bệnh.

Anh chưa thấy người nào thú vị như cô, bộ dáng cô ôm quả táo cắn qua cắn lại ấy cứ như con sóc nhỏ, cắn một lúc lại nổi hứng đọc thơ, ca hát.

Ngọn đèn ấm áp chiếu xuống dưới, phiền toái nhất là màu vàng lấp lánh, anh thấy không rõ biểu tình của cô.

Anh thật sự, rất muốn có được một phần tư cách, có thể tham dự vào cuộc sống của cô.

Lúc Đường Kính đẩy cửa bước vào, Tô Tiểu Miêu chính là đang lớn giọng đọc diễn cảm.

“... Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ nói với mọi người, nói cho họ tôi hạnh phúc thế nào, hạnh phúc ấy nói cho tôi biết, tôi sẽ nói cho từng ...”

Khóe mắt thấy thân ảnh anh xuất hiện ở trước mặt, nhất thời một chữ ‘người’ cuối cùng còn chưa phát ra, mà thay thành một câu kinh ngạc ‘ách...’.

“Sao anh lại tới đây?”

Anh không nói lời nào, chỉ ngồi xuống mép giường của cô, nâng tay đẩy sợi tóc trên trán cô, chăm chú nhìn cô thật lâu.

Nhìn mãi, cuối cùng anh chậm rãi mở miệng: “Vì sao không nói?”

“Ách...”

“Tại sao nói dối anh?”

“ ... ”

Đúng vậy, đây mới là điều Đường Kính để trong lòng. Tại sao, cô luôn có thói quen nói dối anh.

Ngày hôm qua cô một đêm chưa về, anh biết cô có phỏng vấn, kiên nhẫn chờ cô đến đêm khuya, lại vẫn là bật vô âm tín. Tạm thời rời khỏi yến hội, anh đi tìm cô, lại bỗng nhiên nhận được điện thoại của cô. Đến nay anh vẫn nhớ rõ giọng điệu của cô ở đầu kia điện thoại, vội vã, bận rộn vô cùng, một chút âm thanh khả nghi cũng không có, cô nói cô có chuyện quan trọng, phải ra ngoài công tác, vài ngày cũng có thể không trở lại.

Tình tiết đầy đủ trước đây, ngữ khí ngữ cảnh hoàn mỹ, làm cho anh không thể nào xuống tay vạch trần. Nếu không phải rất hiểu biết cô, anh sẽ hoài nghi chuyện cũ của cô.

Từ ngày đầu tiên anh quen cô, chỉ biết cô là người nói dối thành thạo, mười câu thì chín câu rưỡi cũng không là thật, nhưng điều này không thể ngăn cản anh thích cô. Vấn đề là, hiện tại, thậm chí tương lai, anh rõ ràng đem trái tim mình đặt trong tay cô, cô còn như vậy với anh sao?

Cô không ý thức được rằng đối với anh như vậy là rất tàn nhẫn sao?

“Về chuyện anh nói với em ...Nếu anh cầu hôn là một gánh nặng khiến em không chịu nổi, như vậy anh có thể chờ.”

“Em đã nghĩ qua, “ cô nhanh chóng chặn lời anh: “Đường Kính, em đã... Nghĩ kĩ rồi.”

Không nghĩ tới cô trực tiếp như vậy, Đường Kính lập tức có cảm giác khẩn trương chờ đợi tuyên án.

Tiểu Miêu cười cười: “Anh đồng ý đồ sao?” (sun1911: chắc là đồ xúc xắc)

Anh có chút ngây ngốc, “Có một chút.”

Đúng lúc, cô là cao thủ, cái cô muốn chính là kết quả này.

“Chúng ta đổ một phen đi, 21 điểm hoặc là Poker Texas Hold'em, anh thắng chúng ta liền kết hôn, nếu thua...., ” dừng một chút, cô nở nụ cười, mọi người đều là người thông minh, cần gì nói rõ: “Ý của em, anh hiểu được.”

Tiểu Dương: Để biết thêm về trò này, các bạn có thể vào đây: [.gamedesire /player/Addicted/blog/184381](http://gamedesire.com/player/Addicted/blog/184381)

Phong cách của cô, rõ ràng lưu loát, tuyệt không dây dưa, chậm trễ tâm trí và thời gian của nhau.

**** *
**** *
**** *

Kết quả thắng bại, không hề đoán trước.

Cô là cao thủ, đối với chuyện gian lận ở sòng bạc thì quen thuộc vô cùng.

Ban đêm, một người đàn ông chậm rãi ra khỏi bệnh viện.

Gió đêm chợt nổi lên, lạnh lẽo thổi qua, anh lẳng lặng bước đi, trong mắt di động một tầng sương trắng nồng đậm, tuyết tháng mười hai, thật dày.

Đối với cô, anh thật sự luyến tiếc.

Không nhận được anh đã dừng chân, nhìn về phía phòng của cô. Trong phòng đèn đuốc đã tắt, vừa rồi, cô thắng ván bài đó, không có tiếc nuối tiến vào giấc ngủ.

Tuyết vẫn rơi xuống đầy trời.

Đường Kính cúi đầu, lấy ra từ bóp tiền một cái hộp trang sức nhỏ, mở ra, bên trong là nhẫn kim cương vô cùng tinh xảo.

Người đàn ông nở nụ cười tự giễu.

Anh còn chưa kịp nói cho cô, vì thế cô cũng không biết, anh yêu cô.

[1] Cáo mượn oai hùm: Thành ngữ “cáo mượn oai hùm” có xuất xứ từ tiếng Hán, nhằm ví kẻ ranh ma dựa vào thế lực người khác để uy hiếp mọi người. Nguyên văn câu thành ngữ này trong tiếng Hán là “hồ giả hồ uy”. Hồ ở đây là hồ ly (cáo).

Chuyện xưa kể rằng có một con hổ đói đang đi kiếm mồi thì gặp một con cáo. Hổ định ăn thịt cáo, còn cáo biết mình khó mà thoát khỏi móng vuốt hổ bèn bình tĩnh nói với hổ rằng: “Người to gan thật đấy. Ta được thần linh trên trời cử xuống đây làm vua bách thú. Người mà ăn thịt ta thì không thoát khỏi sự trừng phạt của thần linh đâu.” Hổ không tin, cáo bèn bảo: “Nếu người không tin thì đi đằng sau làm hộ vệ cho ta, người sẽ thấy muôn loài trong khu rừng khi gặp ta đều tỏ vẻ khiếp sợ cho xem.” Hổ nghe cáo nói thì bán tín bán nghi, liền đồng ý đi sau lưng cáo. Cáo biết hổ đã mắc mưu, liền uốn ngược đi một cách oai vệ. Quả nhiên, mọi con vật khi thấy cáo và hổ đều sợ hãi chạy trốn cả. Hổ tin là thực nên tha cho cáo, có biết đâu rằng muôn loài hoảng sợ vì thấy hổ đi đằng sau chứ cáo thì chúng chẳng coi ra gì.

27. Chương 27: Hồi Ưc 19

Một ngày nọ, sắc trời vô cùng âm u, một người đàn ông đi vào quán bar. Giờ này đúng là giờ cao điểm của cuộc sống về đêm, quản lí quán bar vừa thấy bóng dáng Đường Kính xuất hiện ở cửa đã lập tức chạy ra nghênh đón.

“Đường tiên sinh.” Cúi đầu lễ phép đồng thời ánh mắt cũng đảo qua phía sau, bồi bàn đằng sau hắn lập tức hiểu ý, xoay người đi tìm chủ nhân thật sự của quán bar này. Quản lí nho nhã lễ độ hỏi: “Vẫn như mọi khi ạ?”

“Không cần, ” Đường Kính không vào phòng của mình như bình thường, mà hơi nghiêng người ra lệnh cho những người đứng sau: “Đi ra ngoài chờ tôi.”

“Vâng, thiếu gia.” Doãn Hạo Thư dẫn theo mấy thuộc hạ gật đầu rời đi.

Người đàn ông cởi áo khoác âu phục đưa cho bồi bàn, lập tức ngồi xuống quầy bar gần đó, nói lỏng cà vạt, cởi bỏ hai cúc áo sơ mi, ánh sáng đèn màu cam chiếu xuống sườn mặt anh, ngay lập tức hé lộ ra nét đặc biệt và gợi cảm của anh.

Búng tay, gọi bồi bàn tới, “Tequila.”

Tequila là rượu của Mexico, chưng cất có độ cồn cao truyền thống từ hạt quả một loại Xương rồng (cây Thùa – giống cây lô hội).

“Vâng, Đường tiên sinh.”

Bỏ thêm nước đá tinh khiết vào ly Tequila, vị mạnh đến cực điểm. Ngón tay thon dài của người đàn ông chạm vào khối đá, nhẹ nhàng xoay tròn nó, rượu sóng sánh trong ly. Đường Kính nhìn thấy hình ảnh ngược của mình trong cái ly, lấp ló lấp ló, u ám và thương cảm trong đáy lòng chợt tản ra, vì thế bưng ly rượu lên uống một ngụm lớn.

Hương vị mạnh của cây thùa đốt cháy từ đầu lưỡi đến tận dạ dày, cũng đủ làm cho người ta tỉnh táo.

Bỗng nhiên, có một đôi tay vươn tới, cầm lấy ly rượu trong tay Đường Kính.

“Thế nào? Sao lại uống rượu mạnh thế?” Một âm thanh quen thuộc vang lên, “Không cần ý vào tửu lượng tốt mà hại thân thể như thế.”

Đường Kính hơi ngẩng đầu, nhìn lướt qua người trước mặt.

Không có biểu tình gì: “Lâu rồi tôi không uống.”

“Đúng vậy, cũng lâu rồi cậu không động đến rượu, cho nên càng dễ say,” bạn Thích nhìn lướt qua về phía cửa, đám tùy tùng của vị Đường thiếu gia này đã vây quanh nơi đây, vì thế mà ý cười của anh bạn họ Thích nọ lại càng sâu, “Nếu cậu uống nhiều quá rồi nổi điên lên, thì nhất định bọn họ sẽ giúp cậu đỡ nơi này xuống, mà không phải là trối cậu vào.”

Đường Kính bật cười: “Rượu phẩm của tôi không kém cỏi như vậy chứ?”

Thích Thiếu Hiền hòa theo anh: “Tôi tin tưởng, cậu uống say thì rượu phẩm cũng không kém; nhưng nếu cậu không say, mà là giả say thì..., cái quán bar nhỏ bé này của tôi không có sức thừa nhận sự phát tiết của cậu đâu.”

Đường Kính hạ mi mắt, ánh sáng lạnh lùng chợt lóe lên nhưng ngay lập tức đã biến mất không thấy.

“Bị cậu nhìn ra rồi?”

“Tôi đã nhìn ra nhưng cậu cũng đâu có giấu tôi.”

Thích Thiếu Hiền lấy một ly cocktail, thêm một lát chanh vào bên cạnh, bỏ thêm đá vào ly, sau đó đổ chỗ rượu còn lại trong ly của Đường Kính vào ly cocktail đó, lại tiếp tục đổ một phần tư nước chanh, lắc cái ly một chút rồi đưa tới trước mặt anh.

“Đổi cho cậu một ly, Margarita.”

Mới vào miệng thì cảm thấy vị rượu mạnh nóng bỏng, nhưng chỉ trong nháy mắt nhiệt lực ấy đã được một hương vị nhẹ nhàng hòa tan, sau đó là vị chanh thiên nhiên tươi mát.

Loại cảm giác này giống như tình yêu của Jean Duras và Margarita, mãnh liệt, lại có một niềm thương nhớ tha thiết.

Thích Thiếu Hiền ngồi xuống cạnh anh.

“Nói một chút đi.”

“Nói cái gì?”

“Nguyên nhân làm cậu tức giận như bây giờ.”

“Không phải tức giận mà là có điều không rõ.”

Đường Kính không nói, trầm mặc uống rượu. Thích Thiếu Hiền cũng không ép anh, chỉ có thể ngồi cùng anh.

“Cậu không nói, vậy để tôi đoán đi... . Tiểu Miêu lại chọc giận làm cậu mất hứng?”

Đường Kính không đáp, tuy nhiên nhìn vẻ u ám của anh thì cũng chắc đến tám phần là đúng. Thích Thiếu Hiền thở dài: “Đường Kính à...” Nghiêng người, nhìn thẳng anh nói: “Không phải cậu không biết, Tiểu Miêu rất tốt, làm cho người ta yêu thích, nhưng cô ấy và cậu là người của hai thế giới khác nhau, nếu cậu không thể chấp nhận tất cả của cô ấy, thì cậu sẽ thực vất vả đó.”

Đường Kính ngẩng đầu, ánh mắt bất đắc dĩ: “Không phải tôi không chấp nhận được cô ấy, mà là cô ấy không chấp nhận tôi,” cúi đầu, lắc ly rượu trong tay, sóng mắt lưu chuyển: “Chuyện kết hôn, cô ấy tình nguyện dùng cách đánh bạc để quyết định...”

Thích Thiếu Hiền lập tức trừng lớn mắt: “Cô ấy dám đánh bạc với cậu?”

Đường Kính nhìn ly rượu, không nói gì.

Bạn Thích lập tức dừng cảm: “Cô ấy thua hay cậu thua?”

“Tôi thua.”

“Không thể nào? !” Bạn Thích choáng váng kinh ngạc: “Cậu cậu cậu thật sự thua? !”

Một lúc lâu sau, Thích Thiếu Hiền có vẻ đã hiểu chút ít, không nhịn được khê thốt: “Cậu...”

Đường Kính ngắt lời anh: “Cô ấy không cần tôi, sao tôi có thể ép buộc cô ấy chứ.”

Cuộc sống của cô lại có thể dùng chuyện đánh bạc để quyết định, như vậy anh cũng hoàn toàn hiểu được.

Đối với anh, cô không dám.

Có lẽ cô cũng có cảm tình với anh, nhưng trong cuộc sống của cô, từ trước tới giờ vẫn không để cảm tình lên trên hết. Lý trí của cô ít ai sánh bằng, cô thấy rõ khoảng cách của mình với anh, cô thậm nghĩ có được một cuộc sống vô cùng đơn giản mà lại vui vẻ, tự do tự tại không ai có thể gây trở ngại ỉn.

Từ chối anh, cô không đành lòng, không từ chối anh, cô lại có cả đồng vắn đề. Vì thế cô dùng biện pháp đơn giản nhất, đánh một ván bài, số mệnh để ông trời quyết định.

Đường Kính bắt đắc dĩ cười khổ: cô ấy cũng không biết, để cô được tự do, anh có bao nhiêu luyến tiếc.

Hình ảnh cô lớn tiếng đọc thơ trong phòng bệnh, anh mãi khắc cốt ghi tâm.

Tế vũ tà phong nhân tiểu hàn, đạm yên sơ liễu mị tình than.

Nhập hoài thanh lạc tiệm mạn mạn.

Tuyết mặt nhũ hoa phù ngọc trần, liệu nhung hao duẩn thí xuân bàn.

(Đoạn thơ trên trong bài “Hoán kê sa Tế vũ tà phong tác hiếu hàn” của Tô Thức.)

“Nhân gian có vị là thanh hoan...” (Thanh hoan: thanh đạm và vui vẻ)

“Hả?” Thích Thiều Hiền không nghe rõ hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Đường Kính không nói, buông ly rượu, xoay người lẳng lặng rời đi.

Câu cuối cùng cô nói với anh chính là: Đường Kính, nhân gian có vị là thanh hoan.

Rất khó tưởng tượng người có cá tính như cô, lại nói ra câu hàm xúc ý tứ như vậy. Danh ngôn của Tô Thức được cô niệm ra giữa đôi môi mỏng, có một cảm giác tê lương và nhún nhường.

Là anh không tốt, muốn quá nhiều, giữ quá chặt.

Chung quy anh vẫn là một tình nhân tốt, luyến tiếc không muốn phá vỡ cuộc sống thanh hoan của cô, chỉ có thể thành toàn, chỉ có thể rút lui.

Anh có thể chờ, nhưng vấn đề là, cô muốn anh chờ bao lâu?

Tô Tiểu Miêu, em có biết không, cuộc đời rất ngắn, ta chỉ không cẩn thận một chút thôi, cuộc sống liền vụt mất khỏi tầm tay.

**** *

Ở một nơi khác trong thành phố đó, trong một biệt thự tư nhân rộng lớn có kiến trúc tuyệt đẹp, hai chữ “Đường Trạch” mờ ảo trước cổng không thể giấu nổi thân phận hiển hách của chủ nhân nó.

Nền màu trắng thuần khiết, có điệu nhạc phương Đông dịu dàng. Trung Quốc là một trong những dân tộc chú ý đến nốt thất nhất, biệt thự này cũng tỏa ra một khí chất đặc biệt, tinh tế, ẩn mình, hàm súc, hợp nhất giữa trời đất và con người.

Chủ nhân của biệt thự này chắc là rất thích sơn thủy, vì thế trong khu biệt thự lớn nơi đâu cũng thấy tảng đá và nước biếc. Hành lang, lầu, mái hiên, đình, tất cả đều được xây dựng gần nước, đặc biệt là hình dạng của hồ nước, uốn lượn cầu kỳ, tùy theo đình đài lầu các mà biến hóa, tạo hình phong phú, kiểu dáng khác nhau, biến ảo vô cùng, khiến cho biệt thự như con thuyền hoa lướt trên mặt hồ.

Trong sân vườn của biệt thự, có một ngôi đình được xây cẩn thận tỉ mỉ; xung quanh trồng rất nhiều loại hoa và cây cảnh, làm cho nơi đây tựa như cảnh đẹp Giang Nam, hình thành cảnh quan thực vật muôn màu muôn vẻ; khúc hành lang uốn lượn từ đình đi đến những nơi khác, giống như đang bước chân vào bức tranh thủy mặc.

Có một người lớn tuổi, một thân áo khoác dài màu trắng, đang chậm rãi đánh Thái Cực quyền.

Ông ấy đã ngoài năm mươi, tóc bạc đầy đầu, nhưng không có chút rối loạn nào, ánh mắt sáng rực, hai hàng lông mày lộ ra khí thế mạnh mẽ, một người rất có khí phách trong thiên hạ. Quyền pháp của ông dứt khoát rõ ràng, kết hợp cương nhu, rất hợp với câu nói: mây bay nước chảy lưu loát sinh động, liên miên không ngừng.

Ở trước mặt ông, có bóng cây xanh thấp thoáng, bên dưới là mặt hồ trong xanh, sóng nước lặng lẽ, ánh mặt trời chiếu rọi xuống làn sương trắng mờ trên mặt hồ.

Một quản gia nhẹ nhàng bước tới, thừa dịp ông nghỉ ngơi khi vừa đánh xong một quyền, tiến lên cung kính nói: “Đường gia, Dịch thiếu đến đây.”

Ông hơi nhíu mày, “Đã biết.” Quản gia chỉ nhìn ánh mắt của ông chủ đã hiểu ý, vội vàng lui ra.

Hít sâu một hơi, buông lỏng hai tay, chân cũng bước lại tư thế ban đầu. Ông xoay người, tầm mắt rơi xuống một người.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi tuấn mỹ.

Nếu không phải một thân âu phục tối màu thoáng giấu đi điểm sắc của anh, thì anh gần như có thể dùng từ kinh diễm để hình dung. Một người đàn ông có thể đẹp đến vậy, thật không hiểu là phúc hay họa.

Anh mở miệng bắt đầu nói chuyện, “Bố.” Giọng điệu cung kính cất giấu một chút lưỡi biếng, âm sắc mỉa mai hoặc nói không nên lời.

Thấy ông không nói, người đàn ông bưng chén trà lên đưa cho ông. Ánh mắt ông đảo qua, không nhận chén trà, bỗng nhiên ra tay nhanh như chớp, một chưởng sắc bén, bàn tay bắt lấy khuỷu tay phải của người đàn ông.

Bàn tay dùng sức, các đốt ngón tay rung động dưới lòng bàn tay, có loại cảm giác như đang bóp nát cái gì đó. Bị bắt như vậy, hẳn là rất đau. Nhưng anh lại không chút thay đổi, ngay cả lông mày cũng không nhíu.

Ông già cười đến thâm trầm: “Đường Dịch, không phải con có thể nín nhịn tới trình độ này chứ?”

Người đàn ông cười đến nghiền ngẫm: “Bố thấy sao?”

Ánh sáng trong mắt ông già thoáng trầm xuống, chỉ thấy tay trái người đàn ông không biết từ khi nào đã nắm chặt khẩu súng Walter PPK, hòng súng nhắm vào hông ông già.

Ông nở nụ cười.

“Vô lễ với bề trên, hả?”

“Đó là bố dạy,” anh buông tay, giọng vô tội: “Ra tay không thể không tàn nhẫn.”

Ông già buông anh ra, nhíu mày, rất là vừa lòng: “Con thật sự là càng ngày càng tàn nhẫn ...”

“Cảm ơn, con làm việc đó chính là một loại khẳng định.”

Trên môi người đàn ông tuấn mỹ lộ ra ý cười không chút độ ấm, trong mắt không có chút gợn sóng sợ hãi nào, không có một tia dao động.

Ông nhìn anh trong chốc lát, sau đó chuyển tầm mắt, rơi vào phương xa.

“Đây là điểm khác nhau giữa con và nó, ” ông nghĩ đến một người, miệng hơi cay đắng: “Cho tới giờ nó cũng không biết phản kháng...”

“Cho nên, cuối cùng cậu ấy sẽ đi, cũng không phản kháng, một khi quyết định phản kháng thì sẽ không thể giữ lại đường lui ỉn,” giọng người đàn ông nghiền ngẫm: “Đôi lúc con nghĩ, nếu con cũng rời đi giống Đường Kính, bố sẽ làm thế nào.”

Đường gia xoay người, yên lặng nhìn anh.

“Đường Dịch, thu lại câu nói vừa rồi của con.”

Không khí có một giây giằng co.

Một người thân cận bên cạnh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: “Dịch thiếu...”

Người đàn ông hạ ánh mắt xuống, giấu đi một tia sát ý không nên có nơi đây, sau đó giương mắt lên, như chưa từng có chuyện gì, “Vâng, con thu lại.”

Đơn giản bốn chữ, xem như lời thỏa hiệp của anh.

Đây mới là khác biệt lớn nhất giữa anh và Đường Kính, Đường Kính không phản kháng, nhưng cũng không thỏa hiệp.

**** **** ****

“Nghe nói, gần đây nó dây dưa không rõ với một con bé?”

A, đây mới là mục đích bố muốn gọi con đến đúng không?

Đường Dịch không đáp, chỉ nói bóng nói gió: “Không phải bố đã nói, chỉ cần cậu ấy rời khỏi Đường gia, từ nay về sau sẽ không phải là người của Đường gia nữa? Đường gia có quy củ của Đường gia, thoát ly tổ chức đồng nghĩa với phản bội.”

Ông già trừng mắt liếc anh một cái.

Thằng ranh, không biết đó là lời tùy trường hợp mà nói hử? ! Dừng để cho người ngoài xem!

Ông vòng vo đổi giọng, tâm cơ khó dò mở miệng nói, “Vây, thằng anh như con, sẽ đuổi tận giết tuyệt nó sao?”

Không khí khê rung động, trong không khí dường như có mùi máu và sát khí bí ẩn.

Đường Dịch tùy tay bẻ gãy một cành hồng bên cạnh, giương mắt, mỉm cười hoa lệ.

“Bố muốn con thử à?”

Đề tài này bị cấm chỉ, nó quá nhạy cảm.

Ông già khụ một tiếng, thay đổi đề tài. “Con bé kia bám lấy nó...”

“Không phải người ta bám lấy cậu ấy,” Đường Dịch lúc này đang đứng nhưng lại rất cầu thị, nhanh chóng sửa đúng sai lầm từ miệng ông: “Là Đường Kính bám lấy cô nương nhà người ta.”

Ông già hướng mũi lên trời hừ một tiếng, tương đương với khinh thường.

Đường Dịch biết điều chỉ cười không nói.

Ngẫm lại cũng đúng, Đường Kính một lòng rời khỏi Đường gia, xoay người liền bám lấy cô nương nhà người ta, có thể nói là anh ta vứt bỏ cha già chạy theo người yêu.

Ông cha già họ Đường đó hừ một tiếng: “Đối với một con bé mà nó cũng có kiên nhẫn à.”

“Đường Kính kiên nhẫn thế nào không phải bố không biết,” Đường Dịch nói với vẻ nghiền ngẫm, “Một Đường gia như vậy mà cậu ta có thể nhẫn nhịn bao nhiêu năm, huống chi là người làm cậu ta động lòng.”

Đường gia nhú mày: “Đem con bé đó đến gặp ta.”

Người đàn ông kinh ngạc, “Không tốt đâu?”

Đường gia tức giận: “Có cái gì không tốt? Chẳng lẽ nó còn dám cắt đứt với ta sao!”

“Ừm...” Đường Dịch sờ sờ cằm, chậm rãi cất lời: “Con cảm thấy, cậu ấy thật sự dám đấy.”

“...”

Ông cụ nhất thời ngừng thở, tức giận đến xoay người.

“Vây con ra tay đi.”

“Ách?” Người đàn ông kinh ngạc, chớp chớp mắt: việc này có quan hệ gì với anh chứ?

Người đàn ông tuần mỹ không nhịn được thở dài: “Bố à, bố cũng biết con bề bộn nhiều việc mà...”

Ông già liếc anh một cái, là ánh mắt vô cùng sắc bén liếc anh một cái.

“...” Người đàn ông không nói gì, nhắc tay đầu hàng: “Được rồi, con đi.”

Em trai có tình yêu, cha già còn muốn anh trai là anh đây nhúng tay vào, thật sự là buồn cười.

“Dịch.” Nhìn bóng dáng anh rời đi, ông già không nhịn được gọi anh lại.

Người đàn ông dừng bước, nhàn nhã xoay người, nhú mày thay câu hỏi.

Đường gia giật giật môi, “Chuyện Kính rồi đi, cho con phải lo lắng.”

Ông già đang xuống giọng. Người đàn ông không có biểu tình gì, sau một lúc lâu, khẽ cười cười, tươi cười ảm đạm gần như không thấy.

“Chắc chắn rồi.”

Giọng điệu thản nhiên, anh xoay người rời đi. Tư thái hoa lệ, huyền hoặc ánh mắt mọi người.

28. Chương 28: Hồi ức 20

Vào một ngày khi đồng chí Tô Tiểu Miêu đã khỏi bệnh, cả nhóm đồng nghiệp đưa xe pháo đến hộ tống, quang vinh xuất viện.

Từ ngày tạm biệt ấy Đường Kính không đến nữa. Anh biết cô sợ cái gì vì thế anh yên lặng mà biến mất, cho cô cảm giác an toàn, không hề quấy rầy cô.

Nhiều ngày như vậy, Đường Kính cho quần gia chiếu cố cô. Cô nói không cần, lão quần gia một bên liền gặt đầu “Tiểu Miêu nói rất đúng”, một bên chấp hành mệnh lệnh của Đường Kính.

Quần gia chuyên nghiệp chăm sóc dĩ nhiên công lực không giống người bình thường, vì thế từ lúc Tô Tiểu Miêu xuất viện, liền có một khuôn mặt hồng hào, châu tròn ngọc sáng, quả thực phúc hậu ngang ngửa với phụ nữ mang thai mười tháng.

Cuộc sống một lần nữa trở nên bình thường.

Cô ra khỏi Đường gia, chuẩn bị đi tìm phòng thuê, lại không ngờ được anh đã giúp cô chuẩn bị hết tất cả, toàn bộ quá trình là quần gia an bài, anh không hề ra mặt, chỉ lưu lại bên cô một phần dụ dàng.

Ăn cơm, làm việc, ngủ. Cuộc sống của cô lại gọn gàng ngăn nắp như trước. Chỉ có giấc ngủ khác với trước kia một chút. Chính là mỗi ngày trước khi ngủ đều lăn qua lăn lại rất lâu.

Những ngày tháng không lo âu phiền muộn như trước, cô còn lấy lại được không?

Vào một ngày, Tô Tiểu Miêu tan sở, mua hai cái bánh bao vừa thành thới nhân nhĩ cắn vừa tản bộ về nhà.

Xe đang chạy trên đường, đột nhiên có một chiếc Spyker C8 màu đen quẹo một đường tạo ra âm thanh chói tai, dừng ngay trước mặt cô.

“...”

Spyker C8 nha!

Bây giờ, những kẻ có tiền đã trở nên nhiều như vậy sao... Còn cô vẫn nghèo như vậy là thế nào...?

Đang lúc Tô Tiểu Miêu cảm thán chênh lệch giàu nghèo ở Trung Quốc thì từ trên xe đó có hai người bước xuống, cái gì cũng không nói liền đưa tay trói chặt tay cô đẩy vào xe.

“...”

Tiểu Miêu lặng người.

Không phải chứ? Tư sắc như cô cũng có thể làm nhân vật chính trong vở kịch “cường ép dân nữ” ngày xưa sao? Quá đề cao cô rồi nha... Cô thật ngượng ngùng quá đi ...

Cô còn đang mờ mịt thì cả người đã bị nhét vào ghế sau. Cô bị trói tay ra sau lưng, đầu thấp xuống không thấy được mặt hắn chỉ nhìn thấy ống quần của hắn thôi...

A, nhưng mà, đánh giá ống quần hắn vậy, trên quần có logo của Dior Homme loại Homme này rất kén người mặc, nếu không có dáng người và thân phận nhất định sẽ không mặc. Dựa vào suy tính nghiệp vụ của cô, có thể khẳng định hắn là hàng chất lượng tốt, dễ nhìn.

Ngay lúc tâm tư cô đang bận suy tính thì người đàn ông trước mắt đã chậm rãi mở miệng: “Cô là Tô Tiểu Miêu?”

Cô có thể nói không phải hay sao?

Tiểu Miêu thực hưng phấn: “Muốn cướp sắc hả?”

Lái xe cùng một đám mặc tây trang rơi vào trầm mặc...

Người đàn ông ra vẻ bí hiểm, buông tay, nói: “Lần này không cướp, lần sau đi.”

Tiểu Miêu suy sụp cúi mặt: “Chẳng lẽ lần này là cướp tiền?” Nhìn nhìn bánh bao trong tay, Tiểu Miêu nhanh tay ăn luôn, có thể cứu được cái nào hay cái nấy, bánh bao cũng không muốn cho hắn.

Người đàn ông hứng thú nhìn cô, sau đó nhìn thủ hạ của hắn, thản nhiên nói: “Buông cô ấy ra.”

Mặc dù ngữ khí bình thản nhưng lại có đủ mười phần lực sát thương, khiến cả nhóm dưới quyền vội vàng theo.

Tô Tiểu Miêu ngẩng đầu, khi thấy rõ người trước mắt nhất thời chân lả đi. Không cần dọa tôi nha! Cứ để tôi ngã xuống như vậy đi! Người này đẹp như vậy, nếu cô không ngã xuống một chút thì quả thực thẹn với gương mặt đại chúng này của cô.

Người đàn ông cười đến âm nhu: “Có một trò hay muốn mời Tô tiểu thư cùng xem, không biết Tô tiểu thư có cho chút mặt mũi không?”

Đối với khuôn mặt đẹp của đàn ông, Tô Tiểu Miêu luôn luôn không dành cho đái ngộ đặt biệt gì nhưng đối với một gương mặt đàn ông đặc biệt đặc biệt đẹp, thì Tô Tiểu Miêu luôn luôn ôm ấp tình yêu thật lớn và kiên nhẫn tràn đầy.

Mà người đàn ông trước mắt này tuyệt đối được tính là một người như vậy.

Vì thế Tiểu Miêu liếc mạng gật đầu: “Xem, xem!”

Người đàn ông nhếch môi, có hứng thú sờ nhẹ lên mặt cô: “Không sợ bị tôi bán?”

Cô khoát tay, “Tôi sẽ chạy thôi.”

“Nếu cô chạy không thoát?” Hắn bỗng hướng người về phía cô, ra tay nắm chặt eo cô, môi mỏng dán sát vào vành tai, giống như đang hôn. Thanh âm khêu gợi lướt qua tai cô, tư thái dụ hoặc, “Tôi không am hiểu chuyện kinh doanh, tôi có thói quen giết người cơ.”

Cô rùng mình một cái.

Cô nhìn ra được hắn không nói đùa.

Dưới tư thái hoa lệ yêu diễm, có bạo lực và sát khí.

Lĩnh vực hắn am hiểu nhất chính là bạo lực mỹ học.

Tô Tiểu Miêu nhếch môi: “Anh sẽ không.”

Hắn cười hàm ý sâu sắc: “Phải không?”

Ánh mắt của cô tinh tường vô cùng, xinh đẹp trả lời, công bố đáp án.

“Bởi vì Đường Kính.”

Người đàn ông ngẩn người, sau đó bỗng nhiên buông cô ra, cười đến hàng lông mày cũng cong lên.

“Làm sao cô thấy được?”

“Trực giác”, cô nhún nhún vai, lơ đãng nói: “Chỉ chỉ, động tác, hơi thở, thủ đoạn, cũng giống Đường Kính, anh hẳn là người của Đường gia.”

Người đàn ông nhíu mày, sắc lạnh trong mắt hiện lên một tầng tình cảm vui sướng, không nhịn được nghiêng ngả ra tiếng.

“Chả trách Đường Kính nhà chúng tôi thích cô như vậy ...”

Rất hân hạnh được gặp cô, Tô Tiểu Miêu.

**** **** ****

Ban đêm.

Đường Kính bước vào sòng bạc lớn nhất thành phố, Đồ Thành.

Thích Thiếu Hiền không nhịn được nhắc nhở anh: “Cậu xác định đêm nay muốn ra tay? Đừng quên cậu đã rời khỏi Đường thị, không cần gây thêm rắc rối đâu.”

“Không phải tôi quyết định, ” Giọng của Đường Kính vẫn bình tĩnh trước sau như một, không hề dao động: “Là ý của anh ấy.”

Thích Thiếu Hiền trừng lớn mắt: “... Hấn, hấn còn có liên hệ với cậu sao? Không phải hấn không chơi được, sao lại kéo cậu vào làm gì?”

“Chung quy là tôi nợ anh ấy, ” Đường Kính bước vào sòng bạc, một giây cũng không do dự: “Sòng bạc này vốn là của Đường gia, hiện tại có người đến Heads-up một mình đấu, anh ấy thân là thiếu chủ đương nhiệm của Đường gia, có quyền lực khiến tôi phải ra tay.”

Người này, chính là quá nặng tình.

Thích Thiếu Hiền thở dài: “Đường Kính, cậu thật là tốt...”

Sòng bạc Đường gia liên tiếp bị một thế lực khác khiêu khích, trên chiếu bạc không bắt được, có thế lực sẽ bị người nói nhảm.

Trên bàn bắt đầu một ván bài, quản lí sòng bạc của Đường gia tự mình ra tay, nói khe khẽ với những người xung quanh:

“Nghe nói là người vừa từ Las Vegas tới, hàng năm sống chết ở sòng bạc, khó trách kỹ thuật tốt như vậy.”

“Vừa rồi là tình huống gì?”

“Vừa rồi là một ván áp bài! Hơn nữa 5 lá lật lên vừa đúng 21 điểm!”

Mà hiện tại một ván này, nhà cái hiển nhiên cũng bắt đầu hoảng. Nói lại, Đường gia là trùm sòng bạc, bị một thế lực đối địch biến thành thảm như vậy, sau này cũng thật mất mặt.

Tiền và bài đã đưa ra, nhà cái đang muốn chia bài lần thứ ba, chỉ nghe đối phương nói một câu: “Double.” Nhất thời toàn trường ồ lên.

Lại là một ván 21 điểm, kết cục sẽ là Đường gia đại bại.

Quản lí sòng bạc Đường gia lấy 500 vạn còn lại toàn bộ đưa vào chiếu bạc: “Lại chơi một ván!” Nếu không thắng thì mặt mũi Đường gia tính sao đây!.

“Thật ngại quá, tôi đã không có hứng thú đối với cái mặt này của ông rồi”, đối phương nhàn nhã tựa vào ghế dựa sau lưng, chậm rãi nói: “Kêu Đường Dịch ra đây!”

Trong lúc nhất thời, giằng co giương cung bạt kiếm.

Quản lí cười lạnh: “Dựa vào anh mà cũng có tư cách gặp thiếu chủ Đường gia sao?”

Người đó thực kiêu ngạo: “Người anh em, đang nói chuyện trên chiếu bạc đấy, người thắng ở nơi này không phải là tôi sao? ! Nếu đúng thì mau gọi Đường Dịch đi ra! Chỉ sợ là hấn cũng không dám thôi! Oa ha ha ha...” (Thực ra tôi cũng không biết sòng bạc (casino) là thế nào, vừa xem phim Hongkong vừa viết thôi ỉng...)

Không khí vô cùng căng thẳng, người Đường gia bắt đầu cầm súng ở thắt lưng...

Ngay lúc không khí hết sức căng thẳng ấy, súng trong tay quản lí sòng bạc bị một người bắt lấy. Nhất thời kinh hãi, nhanh chóng quay đầu, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn: “Kính, Kính thiếu? !”

Đường Kính cầm tay hấn muốn rút súng ra, một ánh mắt, ra hiệu tất cả mọi người thu hồi súng.

Ngước mắt chống lại sự khiêu khích của gã kia, thần sắc Đường Kính vẫn thản nhiên, không chút gợn sóng sợ hãi.

“Cần gì Đường Dịch phải ra tay, chỉ cần tôi là được.”

Ngay lúc ánh mắt đối phương kinh dị, Đường Kính ngồi xuống, một tay gõ gõ mặt bàn, khẽ mở môi mồm: “Poker Texas Hold’em, Blinds 100 vạn, không giới hạn, một ván định thắng bại. Không có vấn đề chứ?”

Gã kia có điểm không rõ: “Anh... ?”

Đường Kính ngước mắt nhìn đối phương, liếc mắt một cái, khẽ cười, “Tin tưởng tôi, nếu ngay cả tôi mà còn không thắng được, muốn hạ Đường Dịch thì chính là lãng phí tính mạng mà thôi.”

**** *

Poker Texas Hold’em khác ở chỗ là 21 điểm, một trò chơi kỹ năng poker rất mạnh, có yếu tố may mắn nhất định, chủ yếu là dựa vào đầu trí lực, đùa giỡn cổ tay, động não. Nhận rõ thủ đoạn của đối thủ, tùy thuộc vào đối thủ mà áp dụng chiến lược, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, đây là đặc điểm lớn nhất của loại trò chơi này.

Toàn trường không tiếng động, bồi bàn lấy ra một bộ tiêu chuẩn, kiểm tra kích thước lá bài, 52 lá bài bắt đầu tiến hành cuộc chơi.

Perflop bắt đầu, đầu tiên hạ một lá bài mù, chia cho người chơi hai lá bài chưa lật, người chơi sẽ chọn lật một trong hai lá bài, tiếp đó sẽ chọn tiếp tục chơi hoặc bỏ ván, thuận theo chiều kim đồng hồ, người chơi sẽ theo thứ tự của mình mà đặt cược, cứ như vậy cho đến người cuối cùng.

Flop, Đối với Đường Kính là chuyện nhỏ, bồi bàn đối mặt Đường Kính nói: “Action.” (Bắt đầu)

Đường Kính thản nhiên nói: “Bet, 500 vạn.” (Cá, 500 vạn)

Đối phương đáp lại: “Call.” (Theo)

Mọi người ồ lên. Mở đầu đã lớn như thế, nếu hai người kia cứ như vậy đi tiếp, kết cục không biết như thế nào?

Turn.

Turn round, sau bốn vòng cược.

Đường Kính nhìn lướt qua lá bài trong tay, 10d-7d-4s (d là chất dỏ, h là chất cơ, s là chất bích, c là chất tép), hơn nữa còn có hai con J, cực kỳ tốt, ở đây cơ bản bài của anh là lớn nhất.

Đường Kính chọn tiếp: “Re-raise, 100 vạn.”

Đối phương bất động nhìn anh một cái, lập tức làm một động tác tay: “Theo.”

Đường Kính ngẩng đầu, nhìn thẳng người đối diện, có chút đáng tiếc.

Mục tiêu là Đường gia, nhất định không có kết cục tốt.

River.

Một ván này nữa, không biết ai là người cuối cùng Bust đây.

Đường Kính cũng không rõ ràng Starting hand của đối phương là cái gì, có lẽ con bài chưa lật rất lớn, nhưng cũng có thể hấn chỉ làm một cuộc mạo hiểm thôi.

River round, bồi bàn gọi vòng cuối cùng.

Đường Kính lại thêm 100 vạn, đối phương cũng theo. Đường Kính nổi hứng thú, nở nụ cười: “All-in.” (Tất cả)

Toàn trường ồ lên. Toàn cả sao. Vượt qua trăm ngàn tiền đặt cược, đáng giá sao?

Đối phương hiển nhiên hiểu được đối thủ đã nổi hứng, hấn cũng cược toàn bộ: “Tôi cũng giống anh.”

Bồi bàn tuyên bố: “Cap.” Ngừng thêm.

Tiếng thét chói tai vang lên, Đường Kính ngược lại nở nụ cười.

Thoải mái đưa ra con bài cuối cùng chưa lật.

AKQJ10, tất cả đều là chất cơ.

“royal flush!”

Tất cả mọi người kêu lên: hoàng gia đồng hoa thuận! ! !

“Hoàng gia đồng hoa thuận!”

Trong văn phòng đặt tại tầng cao nhất của sông bạc, lúc bài trong tay Đường Kính được mở ra, có một người cũng kêu lên.

Tô Tiểu Miêu nhìn thẳng vào màn hình.

“Anh anh anh ấy——” chỉ vào màn hình giám thị, cô bị kích thích đến ngay cả câu đầy đủ cũng không nói được: “Anh ấy làm thế nào có được bài như thế?!”

“Tại sao lại không thể?”

Trong văn phòng, một người đàn ông bưng một ly nước tinh khiết đi tới, vừa uống vừa xem màn hình, không nhận được sờ sờ cảm cảm thán: “Kỹ thuật bài của người này tốt như vậy...”

“Nhưng, anh anh anh ấy——” Tiểu Miêu buồn bực, “Không phải anh ấy chơi rất kém à? !”

Vào tốt hôm đó, cô nói với anh, chúng ta chơi một ván, anh thắng chúng ta liền kết hôn, nếu anh thua thì...

Anh trả lời rõ ràng. Anh thường dùng bộ dáng thản nhiên, ngược mắt, nói, có thể chơi một chút.

Vì thế, bắt đầu.

Cô tự nhận là cao thủ trên chiếu bạc, vì thế 3 ván liền giết được anh hoa rơi nước chảy, đồng thời từ chối lời cầu hôn và tình cảm của anh. Cô từng nghĩ rằng, đây là ý trời, trúng mục tiêu nhất định.

Lại chưa từng dự đoán được...

“Hiểu chưa?” Người đàn ông tuần mỹ đi đến bên cạnh cô, cúi người xuống, ở bên tai cô gọi cảm nói nhỏ: “Cậu ấy am hiểu mà cô lại không biết, còn có rất nhiều... . Kỳ thật, cậu ấy mới là cao thủ.”

Biết cô sợ hãi, hiểu được sự sợ hãi của cô, anh không nỡ để cô khó xử, vì thế anh cam tâm tình nguyện thua trong tay cô.

Không hề bức bách, không hề lợi dụng, anh yên lặng lùi đến vị trí cô không nhìn thấy, chờ ngày cô không còn sợ hãi nữa.

Không biết phải đợi bao lâu, mà vẫn im lặng chờ đợi. Đây là cách anh thích một người, chỉ hi vọng cô có thể hiểu.

“Tô Tiểu Miêu, ” người đàn ông nhìn cô, mỉm cười hoa lệ: “Cô không biết Đường Kính, cũng không hiểu cậu ấy. Tình cảm cậu ấy dành cho cô chính là từ trái tim đây.”

Anh không nói thêm gì, có một số việc, cô không nên biết. Ít nhất hiện tại, cô không nên.

Từng có bao nhiêu người muốn cướp Đường Kính khỏi Đường gia, đoạt không được liền giết, cuộc sống của anh chính là sống trong đuổi giết. Anh luôn luôn ẩn nhẫn, kiên nhẫn thần kỳ, rốt cục trưởng thành để có thể một mình đâm đường, anh vẫn tưởng thoát khỏi cuộc sống, sau đó, ông trời khiến cho anh gặp cô.

Cô thiện lương, dũng cảm, kiên cường, cô ẩn nhẫn giống anh, đều làm cho anh không thể dời tâm mắt khỏi cô.

Một câu, một lời hứa hẹn, anh cho cô, từ nay về sau cho cô một nửa cuộc sống của mình.

“Tô Tiểu Miêu, cô là người thông minh, hẳn là biết cái gì mới là có lợi nhất đối chính mình, ” người đàn ông nói với cô, tư thái dụ hoặc: “Để Đường Kính chạy mất... Đáng giá sao?”

—— tuyệt đối... Không đáng!

Tiểu Miêu chính là Tiểu Miêu, biết sai rồi nhanh chóng sửa lại, tuyệt không dây dưa!

“Sao anh không nói sớm! !”

“ ... ”

Người đàn ông không nói gì. Cuối cùng cũng hiểu thêm về cô nàng đầu gỗ này.

Tô Tiểu Miêu vội vàng nhích người chạy ra ngoài đuổi theo “chồng”, đi ra cửa không lâu lại chạy vọt về, cái đầu dò xét nhìn vào cửa.

“Đúng rồi! Anh tên là gì?”

Người đàn ông cười đến diễm lệ: “Có hứng thú với tôi?”

Tiểu Miêu vội vàng phủ nhận: “Gỗ mới có ấy.”

Người đàn ông có chút tiếc nuối, phủ định cũng không cần nhanh như vậy chứ.

Lập tức cho cô đáp án.

“Đường Dịch, là tên của tôi, ” anh mỉm cười, vô cùng huyênh hoặc, tư thái quyến rũ người: “... Xem như là anh của Đường Kính.”

Tiểu Miêu có điểm bưng tỉnh đại ngộ.

Khó trách Đường Kính có một bộ hời hợt tốt như vậy. Anh có bộ dạng xinh đẹp như vậy, thì em dù có xấu thế nào cũng vẫn là một mỹ nhân.

**** *
**** *
**** *

“Này! Đường Kính! Cậu có muốn bánh như vậy không!”

Bạn học Thích Thiệu Hiền cực kì kích động, biểu hiện vừa rồi của Đường Kính, thật sự là rất tuần tú!

Đường Kính chỉ tùy ý nở nụ cười, không có bao nhiêu cảm xúc dao động.

Những ngày thế này, thật sự đủ lâu. Anh từng ra vào Las Vegas thành khách quen, tinh thông vô cùng, giúp thế lực Đường gia như mặt trời ban trưa. Sau đó anh rút cục mệt mỏi, (tieuduongtd.wordpress) không nghĩ cứ thế mà sống, anh thầm muốn một cuộc sống gia đình ấm áp. Nhà có thể không cần quá lớn, chỉ cần hai người là đủ, anh và người yêu, có được hạnh phúc của hai người, như vậy đủ rồi.

Điện thoại reo, Đường Kính nhìn nhìn tên hiện lên, sau đó nghe.

Âm sắc đối phương là gợi cảm độc nhất: “Hôm nay cảm ơn em.”

“Tất nhiên.” Hai anh em nhà này nói chuyện với nhau rất tự nhiên nhanh chóng. Đường Kính cúi đầu, sóng mắt lưu chuyển: “Nếu hôm nay em không ra tay, lấy thủ đoạn của anh cũng nhất định có thể bãi bình... . Vì sao lại tìm em?”

Đường Dịch nở nụ cười, tiếng cười giảo hoạt lại thần bí.

“Bí mật, coi như là tặng em một lễ vật năm mới.”

Điện thoại bị cắt đứt.

“ ... ”

Đường Kính nhìn điện thoại trong tay bị cắt đứt liên lạc, không nói lời nào.

Người đàn ông kia, vẫn không nói lý như vậy. Làm việc không hề kết cấu, lại sâu không lường được.

Ngay lúc Đường Kính đang xuất thần, thì lại nghe phía sau có một tiếng quát to.

“Đường Kính ——!”

Anh quay đầu, nhìn hướng thân ảnh đang chạy đến chỗ mình, trong lúc nhất thời giật mình ngậy ngấn cả người, giống như thấy toàn bộ ảo tưởng thành sự thực.

Tô Tiểu Miêu chạy rất nhanh, bởi vì biết anh bước đi rất nhanh.

Cô giữ chặt tay anh, dừng lại há mồm thở dốc.

Đường Kính bị sốc, “Sao em lại ở trong này?” Hoàn hồn lại, anh nhanh chóng cảm thấy lo lắng: “Em không gây chuyện gì chứ?”

“...”

Tiểu Miêu không nói gì. Hình tượng của cô, đã bị nhìn thành tiêu cực như vậy sao?

Nhanh chóng điều chỉnh hơi thở hỗn loạn của mình, Tiểu Miêu thở phò phò, hỏi: “Lần trước, lần trước anh nói, vẫn tính chứ?”

Anh suy nghĩ: Câu nào?

Tiểu Miêu tuyệt đối theo trường phái hành động, đơn giản làm rõ hỏi: “Đường Kính, em muốn gả cho anh, anh còn muốn em không?”

‘Cạch’ một tiếng, là thanh âm rớt cầm của bạn Thích Thiếu Hiền ở một bên. Nhất thời liền hiểu rõ, đồng chí Đường Kính nghiêm nghị hăng say: Đường Kính thưởng thức, quả nhiên không giống người thường!

Tuy rằng quyết định của cô hơi muộn, nhưng Tiểu Miêu của chúng ta tuyệt đối là rất muốn chuyện này, không nhận được tiếp tục thăng tiến: “Em nghĩ, anh lấy em sẽ có rất nhiều ưu việt: anh có thể ăn bắp cải trắng tươi ngon mỗi ngày, em có thể nói tin tức đủ loại cho anh nghe, anh tức giận có thể cắn em, đương nhiên, em cũng có thể cắn lại anh, ở cùng một chỗ với em có thể rất thoải mái nha ...Tuy rằng em không có bề ngoài tốt, nhưng mà có nội hàm nha! Còn thực khiêm tốn! Ngẫu nhiên tự kỷ... mấu chốt nhất là: tương lai anh không cần ứng phó với mẹ vợ! ! Không có mẹ vợ, ôi chào! Anh ngắm lại xem, rất nhiều dụ hoặc nha...”

“...” Đường Kính chẳng biết nói gì.

Dừng một chút, Tiểu Miêu nhìn anh, thực ai oán, “... Lần trước chơi bài với em, anh rõ ràng là làm cho em....”

Đường Kính bưng tỉnh đại ngộ. Thì ra, cô hiểu được.

Anh rốt cuộc không nhận được cười rộ lên, nâng tay vuốt ve mặt cô: “Bởi vì anh không nở để em...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng hồng, ánh mắt sáng lên, giọng điệu thực chờ mong: “Như vậy....?”

Anh không đáp, chỉ lấy ra một hộp trang sức từ túi quần, mở ra, bên trong là nhẫn kim cương tinh xảo xa hoa. Đường Kính quỳ một gối trước mặt cô, tư thế cầu hôn tiêu chuẩn.

“Tô tiểu thư, bây giờ em có đồng ý gả cho anh không?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-gia-tieu-mieu>